C/2025/3724

17.9.2025

P9_TA(2024)0297

Usługi płatnicze i usługi związane z pieniądzem elektronicznym w ramach rynku wewnętrznego

Rezolucja ustawodawcza Parlamentu Europejskiego z dnia 23 kwietnia 2024 r. w sprawie wniosku dotyczącego dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie usług płatniczych i usług związanych z pieniądzem elektronicznym w ramach rynku wewnętrznego, zmieniającej dyrektywę 98/26/WE i uchylającej dyrektywy (UE) 2015/2366 i 2009/110/WE (COM(2023)0366 – C9-0218/2023 – 2023/0209(COD))

(Zwykła procedura ustawodawcza: pierwsze czytanie)

(C/2025/3724)

Parlament Europejski,

— uwzględniając wniosek Komisji przedstawiony Parlamentowi Europejskiemu i Radzie (COM(2023)0366),

— uwzględniając art. 294 ust. 2 oraz art. 53 i 114 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, zgodnie z którymi wniosek został przedstawiony Parlamentowi przez Komisję (C9-0218/2023),

— uwzględniając art. 294 ust. 3 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,

— uwzględniając opinię Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego z 14 grudnia 2023 r. ([1]),

— uwzględniając art. 59 Regulaminu,

— uwzględniając sprawozdanie Komisji Gospodarczej i Monetarnej (A9-0046/2024),

1. przyjmuje poniższe stanowisko w pierwszym czytaniu;

2. zwraca się do Komisji o ponowne przekazanie mu sprawy, jeśli zastąpi ona pierwotny wniosek, wprowadzi w nim istotne zmiany lub planuje ich wprowadzenie;

3. zobowiązuje swoją przewodniczącą do przekazania stanowiska Parlamentu Radzie i Komisji oraz parlamentom narodowym.

([1]) Dz.U. C, C/2024/1594, 5.3.2024, ELI: http://data.europa.eu/eli/C/2024/1594/oj.

P9_TC1-COD(2023)0209

Stanowisko Parlamentu Europejskiego przyjęte w pierwszym czytaniu w dniu 23 kwietnia 2024 r. w celu przyjęcia dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2024/... w sprawie usług płatniczych i usług związanych z pieniądzem elektronicznym w ramach rynku wewnętrznego, zmieniająca dyrektywę 98/26/WE i uchylająca dyrektywy (UE) 2015/2366 i 2009/110/WE (*)

(Tekst mający znaczenie dla EOG)

PARLAMENT EUROPEJSKI I RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, w szczególności jego art. 53 i 114,

uwzględniając wniosek Komisji Europejskiej,

po przekazaniu projektu aktu ustawodawczego parlamentom narodowym,

uwzględniając opinię Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego ([1]),

uwzględniając opinię Komitetu Regionów ([2]),

stanowiąc zgodnie ze zwykłą procedurą ustawodawczą,

a także mając na uwadze, co następuje:

(1) Od czasu przyjęcia dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2015/2366 ([3]) rynek detalicznych usług płatniczych uległ znaczącym zmianom związanym w dużej mierze z coraz częstszym używaniem kart i innych cyfrowych środków płatniczych, coraz rzadszym korzystaniem z gotówki i coraz większą obecnością nowych podmiotów i usług, w tym cyfrowych portfeli i płatności zbliżeniowych. W wyniku pandemii COVID-19 i zmian, jakie ona spowodowała w obszarze konsumpcji i praktyk płatniczych, możliwość korzystania z bezpiecznych i skutecznych płatności cyfrowych zyskała na znaczeniu.

(2) W komunikacie Komisji w sprawie unijnej strategii w zakresie płatności detalicznych ([4]) ogłoszono rozpoczęcie kompleksowego przeglądu stosowania i wpływu dyrektywy (UE) 2015/2366, „który powinien zawierać ogólną ocenę tego, czy jest ona nadal odpowiednia do realizacji wyznaczonych celów, biorąc pod uwagę zmiany rynkowe".

(3) Dyrektywa (UE) 2015/2366 miała na celu zniesienie barier dla nowych rodzajów usług płatniczych oraz zwiększenie poziomu ochrony i bezpieczeństwa konsumentów. W ocenie wpływu i stosowania dyrektywy (UE) 2015/2366 przeprowadzonej przez Komisję stwierdzono, że dyrektywa (UE) 2015/2366 była w dużej mierze skuteczna w odniesieniu do wielu jej celów, ale wskazano również pewne obszary, w których nie osiągnięto w pełni celów wspomnianej dyrektywy. W szczególności w ramach oceny określono problemy dotyczące zróżnicowanego wdrażania i egzekwowania dyrektywy (UE) 2015/2366, które bezpośrednio wpływają na konkurencję między dostawcami usług płatniczych, ponieważ prowadzą do faktycznie różnych warunków regulacyjnych w państwach członkowskich ze względu na różną wykładnię przepisów, co sprzyja arbitrażowi regulacyjnemu.

(4) Nie powinno być miejsca dla „turystyki sądowej", w przypadku której dostawcy usług płatniczych wybierają jako kraj pochodzenia te państwa członkowskie, w których stosowanie unijnych przepisów w sprawie usług płatniczych jest dla nich korzystniejsze i świadczą usługi transgraniczne w innych państwach członkowskich, które stosują surowszą interpretację przepisów lub stosują bardziej aktywną politykę egzekwowania przepisów wobec dostawców usług płatniczych, których siedziba znajduje się na ich terytorium. Praktyka taka zakłóca konkurencję. Należy dokonać harmonizacji unijnych przepisów w zakresie usług płatniczych przez włączenie przepisów regulujących świadczenie usług płatniczych do rozporządzenia i oddzielenie ich od przepisów w zakresie udzielania zezwoleń instytucjom płatniczym i nadzoru nad tymi instytucjami, które to kwestie powinna regulować niniejsza dyrektywa (trzecia dyrektywa w sprawie usług płatniczych), a nie obecnie obowiązująca dyrektywa (druga dyrektywa w sprawie usług płatniczych).

(*) Zmiany w tekście wynikają z przyjęcia poprawki 1. Tekst nowy lub zmieniony został zaznaczony wytłuszczonym drukiem i kursywą; symbol ▌ sygnalizuje skreślenia.

([1]) Dz.U. C […] z […], s. […].

([2]) Dz.U. C […] z […], s. […].

([3]) Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2015/2366 z dnia 25 listopada 2015 r. w sprawie usług płatniczych w ramach rynku wewnętrznego, zmieniająca dyrektywy 2002/65/WE, 2009/110/WE, 2013/36/UE i rozporządzenie (UE) nr 1093/2010 oraz uchylająca dyrektywę 2007/64/WE (Dz.U. L 337 z 23.12.2015, s. 35).

([4]) Komunikat Komisji do Parlamentu Europejskiego, Rady, Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego i Komitetu Regionów z dnia 24 września 2020 r. w sprawie unijnej strategii w zakresie płatności detalicznych, COM(2020) 592 final.

(5) Chociaż emisję pieniądza elektronicznego uregulowano dyrektywą Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/110/WE ([5]), stosowanie pieniądza elektronicznego w celu finansowania transakcji płatniczych w bardzo dużym stopniu uregulowano w dyrektywie (UE) 2015/2366. W związku z tym ramy prawne mające zastosowanie do instytucji pieniądza elektronicznego i instytucji płatniczych, w szczególności w odniesieniu do zasad prowadzenia działalności, są już w dużej mierze ujednolicone. Na przestrzeni lat właściwe organy odpowiedzialne za udzielanie zezwoleń instytucjom płatniczym i instytucjom pieniądza elektronicznego oraz sprawowanie nad nimi nadzoru napotykały praktyczne problemy związane z jasnym oddzieleniem obu systemów oraz odróżnieniem instrumentów i usług pieniądza elektronicznego od usług płatniczych i usług związanych z pieniądzem elektronicznym oferowanych przez instytucje płatnicze. Wzbudziło to obawy dotyczące arbitrażu regulacyjnego oraz nierównych warunków działania, a także problemów związanych z obchodzeniem wymogów zawartych w dyrektywie 2009/110/WE, w przypadku gdy instytucje płatnicze emitujące pieniądz elektroniczny wykorzystują podobieństwa między usługami płatniczymi oraz usługami związanymi z pieniądzem elektronicznym i ubiegają się o zezwolenie na prowadzenie działalności jako instytucja płatnicza. W związku z tym należy dokonać dalszego zbliżenia systemu udzielania zezwoleń i sprawowania nadzoru mającego zastosowanie do instytucji pieniądza elektronicznego do systemu mającego zastosowanie do instytucji płatniczych. Wymogi dotyczące zezwolenia, w szczególności dotyczące kapitału założycielskiego i funduszy własnych, oraz pewne najważniejsze podstawowe pojęcia regulujące działalność w zakresie pieniądza elektronicznego, w tym emisję pieniądza elektronicznego, dystrybucję i możliwość wykupu pieniądza elektronicznego, są jednak odrębne od usług świadczonych przez instytucje płatnicze. W związku z tym podczas łączenia przepisów dyrektywy (UE) 2015/2366 i dyrektywy 2009/110/WE należy zachować tę specyfikę.

(6) Jak wskazano w przeglądzie przeprowadzonym przez Komisję oraz biorąc pod uwagę ewolucję odpowiednich rynków, przedsiębiorstw oraz zagrożeń związanych z działalnością, konieczna jest aktualizacja systemu ostrożnościowego dla instytucji płatniczych, w tym tych, które emitują pieniądz elektroniczny i świadczą usługi związane z pieniądzem elektronicznym, poprzez nałożenie wymogu posiadania jednego zezwolenia dla dostawców usług płatniczych i usług związanych z pieniądzem elektronicznym, którzy nie przyjmują depozytów. Biorąc pod uwagę, że w art. 48 ust. 2 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2023/1114 ([6]) stanowi, że tokeny będące pieniądzem elektronicznym uznaje się za pieniądz elektroniczny, system udzielania zezwoleń dla instytucji płatniczych, kiedy zastąpią instytucje pieniądza elektronicznego, powinien również mieć zastosowanie do emitentów tokenów będących pieniądzem elektronicznym. System ostrożnościowy mający zastosowanie do instytucji płatniczych powinien opierać się na zezwoleniu udzielanym pod warunkiem spełnienia szeregu rygorystycznych i kompleksowych warunków osobom prawnym oferującym usługi płatnicze, które nie przyjmują depozytów. System ostrożnościowy mający zastosowanie do instytucji płatniczych powinien zapewniać, by takie same warunki obowiązywały w całej Unii w odniesieniu do działalności związanej ze świadczeniem usług płatniczych.

(7) Należy oddzielić usługę umożliwiania wypłaty gotówki z rachunku płatniczego od działalności w zakresie obsługi rachunku płatniczego, ponieważ dostawcy usług wypłaty gotówki mogą nie obsługiwać rachunków płatniczych. Usługi wydawania instrumentów płatniczych lub usługi acquiringu transakcji płatniczych, które wymieniono wspólnie w pkt 5 załącznika do dyrektywy (UE) 2015/2366, co może sugerować, że oferowanie jednej nie jest możliwe bez oferowania drugiej, należy przedstawić jako dwie różne usługi płatnicze. Wymienienie usług wydawania i usług acquiringu osobno powinno – wraz z odrębnymi definicjami każdej usługi – uwzględniać wyjaśnienie, że dostawcy usług płatniczych mogą oferować usługi wydawania i usługi acquiringu osobno.

(8) Biorąc pod uwagę szybki rozwój rynku płatności detalicznych oraz wciąż nowe oferty usług płatniczych i rozwiązań płatniczych, należy dostosować niektóre definicje zawarte w dyrektywie (UE) 2015/2366, między innymi definicję rachunku płatniczego, środków pieniężnych i instrumentu płatniczego, do realiów rynkowych, w celu zapewnienia, by przepisy Unii pozostały dostosowane do potrzeb i neutralne pod względem technologicznym.

(9) Ze względu na rozbieżne opinie, które Komisja zidentyfikowała w swoim przeglądzie wdrażania dyrektywy (UE) 2015/2366 oraz na które Europejski Urząd Nadzoru Bankowego (EUNB) zwrócił szczególną uwagę w swojej opinii z 23 czerwca 2022 r. w sprawie przeglądu dyrektywy (UE) 2015/2366, konieczne jest doprecyzowanie definicji rachunków płatniczych. Decydującym kryterium kategoryzacji rachunku jako rachunku płatniczego jest zdolność przeprowadzania z takiego rachunku codziennych transakcji płatniczych. Możliwość dokonywania z rachunku transakcji płatniczych na rzecz osoby trzeciej lub czerpania korzyści z takich transakcji przeprowadzanych przez osobę trzecią stanowi cechę charakterystyczną koncepcji rachunku płatniczego. W związku z tym rachunek płatniczy należy zdefiniować jako rachunek, który jest wykorzystywany do przesyłania środków pieniężnych do osób trzecich i odbierania takich środków od tych osób. Każdy rachunek, który ma takie

([5]) Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/110/WE z dnia 16 września 2009 r. w sprawie podejmowania i prowadzenia działalności przez instytucje pieniądza elektronicznego oraz nadzoru ostrożnościowego nad ich działalnością, zmieniająca dyrektywy 2005/60/WE i 2006/48/WE oraz uchylająca dyrektywę 2000/46/WE (Dz.U. L 267 z 10.10.2009, s. 7).

([6]) Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2023/1114 z dnia 31 maja 2023 r. w sprawie rynków kryptoaktywów oraz zmiany rozporządzeń (UE) nr 1093/2010 i (UE) nr 1095/2010 oraz dyrektyw 2013/36/UE i (UE) 2019/1937 (Dz.U. L 150 z 9.6.2023, s. 40).

cechy, należy uznawać za rachunek płatniczy i powinien istnieć do niego dostęp w celu świadczenia usług inicjowania płatności i usług dostępu do informacji o rachunku. Sytuacje, w których do przeprowadzenia transakcji płatniczych, które wiążą się z przesłaniem środków do osób trzecich lub ich otrzymaniem od osób trzecich, konieczny jest rachunek pośredni, nie są objęte zakresem definicji rachunku płatniczego. Rachunki oszczędnościowe nie są wykorzystywane do przesyłania do osób trzecich środków pieniężnych ani odbierania takich środków od tych osób, w związku z czym są wyłączone z definicji rachunku płatniczego.

(10) Ze względu na pojawianie się nowych rodzajów instrumentów płatniczych, ***ewolucję rozwiązań technologicznych, które to umożliwiają***, oraz przeważającą na rynku niepewność co do ich kwalifikacji prawnej należy doprecyzować definicję „instrumentu płatniczego", wskazując, które narzędzia stanowią instrument płatniczy lub go nie stanowią, mając na uwadze zasadę neutralności pod względem technologicznym.

(11) Mimo że komunikacja zbliżeniowa (NFC) umożliwia zainicjowanie transakcji płatniczej, uznawanie jej za pełnoprawny „instrument płatniczy" spowodowałoby pewne problemy, w tym w odniesieniu do stosowania silnego uwierzytelniania klienta w przypadku płatności zbliżeniowych w punkcie sprzedaży i systemu odpowiedzialności dostawcy usług płatniczych. W związku z tym komunikację zbliżeniową należy raczej uznać za funkcję instrumentu płatniczego, a nie za instrument płatniczy jako taki.

(12) Definicja „instrumentu płatniczego" zawarta w dyrektywie (UE) 2015/2366 zawierała odniesienie do „zindywidualizowanego urządzenia". Z uwagi na fakt, że istnieją karty przedpłacone, w przypadku których nazwisko posiadacza instrumentu nie jest umieszczane na karcie, mogłoby to spowodować, że takie karty zostałyby wyłączone z zakresu definicji instrumentu płatniczego. W związku z tym należy zmienić definicję „instrumentu płatniczego", aby odnosiła się do urządzeń zindywidualizowanych (ang. individualised), a nie spersonalizowanych (ang. personalised), co pozwoli uściślić, że karty przedpłacone, w przypadku których nazwisko posiadacza instrumentu nie jest umieszczane na karcie, są instrumentami płatniczymi. ***Rachunek techniczny wykorzystywany tylko do spłaty linii kredytowej przyznanej wyłącznie w związku z transakcją płatniczą również nie powinien wchodzić w zakres definicji „rachunku płatniczego".***

(13) Tak zwane portfele „pass through", obejmujące tokenizację istniejącego instrumentu płatniczego, między innymi karty płatniczej, należy uznawać za usługi techniczne i w związku z tym należy wyłączyć je z definicji instrumentu płatniczego, ponieważ tokenu nie można uznać za samodzielny instrument płatniczy, ale raczej za „aplikację płatniczą" w rozumieniu art. 2 pkt 21 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) ***2015/751*** [7]. Niektóre inne kategorie cyfrowych portfeli, mianowicie przedpłacone portfele cyfrowe, takie jak tzw. staged digital wallet, na których użytkownicy mogą przechowywać pieniądze na potrzeby przyszłej transakcji online, należy jednak uznać za instrument płatniczy, a ich emisję za usługę płatniczą.

(14) Usługa przekazu pieniężnego jest usługą płatniczą, która zwykle polega na przekazaniu gotówki przez płatnika – bez tworzenia jakichkolwiek rachunków płatniczych w imieniu płatnika lub odbiorcy – dostawcy usług płatniczych, który przesyła odpowiednią kwotę odbiorcy lub innemu dostawcy usług płatniczych działającemu w imieniu odbiorcy. W niektórych państwach członkowskich supermarkety, akceptanci i inni sprzedawcy detaliczni świadczą na rzecz ogółu klientów usługę umożliwiającą im płacenie rachunków za media i regulowanie innych stałych opłat związanych z prowadzeniem gospodarstwa domowego. Te usługi umożliwiające opłacanie rachunków powinny zatem być traktowane jako usługa przekazu pieniężnego.

(15) Definicja środków pieniężnych powinna obejmować wszystkie formy pieniądza banku centralnego emitowanego do użytku detalicznego, między innymi banknoty i monety oraz każdą ewentualną przyszłą cyfrową walutę banku centralnego i wszelki ewentualny pieniądz elektroniczny i pieniądz banku komercyjnego. W jej zakres nie powinien wchodzić pieniądz banku centralnego emitowany do użytku między bankiem centralnym a bankami komercyjnymi, tj. do użytku hurtowego.

(16) W rozporządzeniu (UE) 2023/1114 z 31 maja 2023 r. określono, że tokeny będące pieniądzem elektronicznym uznaje się za pieniądz elektroniczny. Tokeny będące pieniądzem elektronicznym należy zatem uwzględnić – jako pieniądz elektroniczny – w definicji środków pieniężnych.

[7] Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2015/751 z dnia 29 kwietnia 2015 r. w sprawie opłat interchange w odniesieniu do transakcji płatniczych realizowanych w oparciu o kartę (Dz.U. L 123 z 19.5.2015, s. 1).

(17) W ramach oceny wdrażania dyrektywy (UE) 2015/2366 nie stwierdzono wyraźnej potrzeby istotnej zmiany warunków udzielania i utrzymywania zezwoleń na prowadzenie działalności jako instytucja płatnicza lub instytucja pieniądza elektronicznego, przewidzianych odpowiednio w dyrektywie 2007/64/WE Parlamentu Europejskiego i Rady ([8]) oraz dyrektywie (UE) 2015/2366, w przypadku tych pierwszych instytucji, oraz dyrektywie 2009/110/WE, w przypadku tych drugich instytucji. Takie warunki nadal obejmują wymogi ostrożnościowe współmierne do rodzajów ryzyka operacyjnego i finansowego, na jakie narażone są instytucje płatnicze, w tym instytucje emitujące pieniądz elektroniczny i świadczące usługi związane z pieniądzem elektronicznym w trakcie prowadzenia swojej działalności. Do dokumentacji wymaganej na poparcie wniosku o udzielenie zezwolenia na prowadzenie działalności jako instytucja płatnicza należy dołączyć plan likwidacji na wypadek upadłości, który jest proporcjonalny do modelu biznesowego przyszłej instytucji płatniczej; wspominany plan likwidacji powinien odpowiednio wspierać uporządkowaną likwidację działalności zgodnie z obowiązującym prawem krajowym, w tym ciągłość lub przywracanie wszelkich krytycznych operacji prowadzonych przez dostawców usług w ramach outsourcingu, agentów lub dystrybutorów. Aby uniknąć udzielania zezwolenia w odniesieniu do usług, które nie są faktycznie świadczone przez instytucję płatniczą, należy doprecyzować, że instytucja płatnicza nie powinna być zobowiązana do uzyskania zezwolenia w odniesieniu do usług płatniczych, których nie zamierza świadczyć.

(18) W opublikowanej w styczniu 2023 r. wzajemnej ocenie EUNB dotyczącej zezwolenia na podstawie dyrektywy (UE) 2015/2366 ([9]) stwierdzono, że nieprawidłowości w procesie udzielania zezwoleń doprowadziły do sytuacji, w której wnioskodawcy podlegają różnym oczekiwaniom nadzorczym, jeśli chodzi o wymogi, jakie muszą spełnić, aby uzyskać zezwolenie na prowadzenie działalności jako instytucja płatnicza lub instytucja pieniądza elektronicznego w Unii, oraz że niekiedy proces udzielania zezwoleń może być zbyt długotrwały. Aby zapewnić równe warunki działania i harmonijny proces udzielania zezwolenia przedsiębiorstwom wnioskującym o zezwolenie na prowadzenie działalności jako instytucja płatnicza, należy wprowadzić dla właściwych organów ***dwumiesięczny*** termin, w którym, po otrzymaniu wszystkich informacji niezbędnych do wydania decyzji, mają obowiązek zakończyć proces udzielania zezwolenia.

(19) Aby zapewnić większą spójność procesu składania wniosków przez instytucje płatnicze, należy upoważnić EUNB do opracowania projektu regulacyjnych standardów technicznych dotyczących zezwolenia, w tym informacji, jakie należy przedłożyć właściwym organom we wniosku o zezwolenie na prowadzenie działalności jako instytucja płatnicza, wspólnej metodyki oceny w odniesieniu do udzielania zezwolenia lub rejestracji, instrumentów, które można uznać za porównywalną gwarancję wobec ubezpieczenia od odpowiedzialności cywilnej z tytułu działalności zawodowej, oraz kryteriów, jakie należy stosować w celu określenia minimalnej kwoty pieniężnej ubezpieczenia od odpowiedzialności cywilnej z tytułu działalności zawodowej lub porównywalnej gwarancji. EUNB powinien zatem wziąć pod uwagę doświadczenia zdobyte podczas stosowania swoich wytycznych w sprawie informacji, jakie wnioskodawcy ubiegający się o status dostawcy usług płatniczych muszą przedłożyć właściwym organom krajowym w celu uzyskania zezwolenia lub rejestracji, oraz swoich wytycznych w sprawie stosowania kryteriów określania minimalnej kwoty pieniężnej ubezpieczenia od odpowiedzialności cywilnej z tytułu działalności zawodowej lub innej porównywalnej gwarancji.

(20) Ramy ostrożnościowe mające zastosowanie do instytucji płatniczych powinny nadal opierać się na założeniu, że instytucje te obowiązuje zakaz przyjmowania depozytów od użytkowników usług płatniczych i że mogą one jedynie korzystać ze środków pieniężnych otrzymanych od użytkowników usług płatniczych w związku ze świadczeniem usług płatniczych. W związku z tym właściwe jest, by wymogi ostrożnościowe mające zastosowanie do instytucji płatniczych odzwierciedlały fakt, że instytucje płatnicze prowadzą bardziej wyspecjalizowaną i ograniczoną działalność niż instytucje kredytowe, a zatem powodują mniejsze zagrożenia, które są łatwiejsze do monitorowania i kontrolowania niż te pojawiające się w szerszym spektrum działalności instytucji kredytowych.

(21) Podczas rozpatrywania wniosków o udzielenie zezwolenia na prowadzenie działalności jako instytucja płatnicza właściwe organy powinny zwrócić szczególną uwagę na plan zarządzania przedłożony w ramach danego wniosku. Instytucje płatnicze powinny zapobiegać potencjalnemu szkodliwemu wpływowi wadliwie zaprojektowanych zasad zarządzania na należyte zarządzanie ryzykiem, stosując należyte podejście do podejmowania ryzyka na wszystkich szczeblach. Właściwe organy powinny monitorować adekwatność zasad zarządzania wewnętrznego. Wskazane jest, aby EUNB przyjął wytyczne w sprawie zasad zarządzania wewnętrznego, biorąc pod uwagę zróżnicowanie instytucji płatniczych pod względem wielkości i modeli biznesowych z poszanowaniem zasady proporcjonalności.

([8]) Dyrektywa 2007/64/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 13 listopada 2007 r. w sprawie usług płatniczych w ramach rynku wewnętrznego zmieniająca dyrektywy 97/7/WE, 2002/65/WE, 2005/60/WE i 2006/48/WE i uchylająca dyrektywę 97/5/WE (Dz.U. L 319 z 5.12.2007, s. 1).

([9]) Europejski Urząd Nadzoru Bankowego, EBA/REP/2023/01, sprawozdanie z wzajemnej oceny dotyczącej zezwolenia na podstawie drugiej dyrektywy w sprawie usług płatniczych.

(22) Chociaż w wymogach dotyczących zezwolenia określono przepisy szczegółowe dotyczące środków kontroli bezpieczeństwa i ograniczania ryzyka technologii informacyjno-komunikacyjnych na potrzeby uzyskania zezwolenia na świadczenie usług płatniczych, wymogi te należy zharmonizować z wymogami określonymi w rozporządzeniu Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2022/2554 ([10]).

(23) Dostawcy świadczący usługę inicjowania płatności oraz dostawcy świadczący usługę dostępu do informacji o rachunku w przypadku świadczenia tych usług nie posiadają środków pieniężnych klienta. W związku z tym nałożenie wymogów w zakresie funduszy własnych na tych uczestników rynku byłoby nieproporcjonalne. Niemniej należy zapewnić, by dostawcy świadczący usługę inicjowania płatności i dostawcy świadczący usługę dostępu do informacji o rachunku byli w stanie wypełniać swoje zobowiązania w związku z prowadzoną działalnością. Aby zapewnić odpowiednie uwzględnienie czynników ryzyka związanych z usługami inicjowania płatności lub dostępu do informacji o rachunku, należy wprowadzić wymóg, aby instytucje płatnicze oferujące takie usługi posiadały ubezpieczenie od odpowiedzialności cywilnej z tytułu działalności zawodowej albo porównywalną gwarancję, oraz doprecyzować czynniki ryzyka, jakie należy uwzględnić, w świetle przepisów dotyczących odpowiedzialności zawartych w rozporządzeniu XXX [PSR]. Biorąc pod uwagę trudności, jakich doświadczają dostawcy usługi dostępu do informacji o rachunku i usługi inicjowania płatności przy zawieraniu umów ubezpieczenia od odpowiedzialności cywilnej z tytułu działalności zawodowej uwzględniającego ryzyka związane z ich działalnością, należy zapewnić tym instytucjom możliwość, wyłącznie na etapie ubiegania się o zezwolenie lub rejestrację, utrzymywania kapitału założycielskiego w wysokości 50 000 EUR jako alternatywę dla ubezpieczenia od odpowiedzialności cywilnej z tytułu działalności zawodowej. Taka elastyczność dla dostawców świadczący usługę dostępu do informacji o rachunku i usługę inicjowania płatności na etapie ubiegania się o zezwolenie lub rejestrację powinna pozostawać bez uszczerbku dla obowiązującego tych dostawców wymogu przystąpienia do ubezpieczenia od odpowiedzialności cywilnej z tytułu działalności zawodowej bez zbędnej zwłoki po uzyskaniu zezwolenia lub rejestracji.

(24) Aby ograniczyć ryzyka nabycia znacznego pakietu akcji instytucji płatniczej w rozumieniu rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 575/2013 ([11]), należy wprowadzić wymóg zgłaszania nabycia odpowiedniemu właściwemu organowi.

(25) Aby uwzględnić ryzyko, z jakim wiąże się ich działalność, instytucje płatnicze muszą utrzymywać wystarczający kapitał założycielski w połączeniu z funduszami własnymi. Biorąc pod uwagę możliwość prowadzenia przez instytucje płatnicze szerokiego zakresu działalności objętej niniejszą dyrektywą, należy dostosować poziom kapitału założycielskiego powiązanego z poszczególnymi usługami do charakteru tych usług i związanego z nimi ryzyka.

(26) Biorąc pod uwagę, że wymogi wstępne mające zastosowanie do instytucji płatniczych nie uległy zmianie od czasu przyjęcia dyrektywy 2007/64/WE, należy dostosować wspomniane wymogi do poziomu inflacji. Biorąc jednak pod uwagę, że wymogi kapitałowe mające zastosowanie do instytucji płatniczych, które świadczą wyłącznie usługi inicjowania płatności, zostały wdrożone dopiero z chwilą wejścia w życie dyrektywy (UE) 2015/2366 oraz że nie znaleziono żadnych dowodów na nieodpowiedni charakter tych wymogów, wymogów tych nie należy zmieniać.

(27) Znaczna różnorodność modeli biznesowych w sektorze płatności detalicznych uzasadnia możliwość stosowania odrębnych metod obliczania funduszy własnych, które nie mogą jednak spaść poniżej poziomu odpowiedniego kapitału założycielskiego.

(28) W niniejszej dyrektywie przyjęto takie samo podejście jak w dyrektywie (UE) 2015/2366, w której dopuszczono stosowanie kilku metod w celu obliczania połączonych wymogów w zakresie funduszy własnych z pewnym stopniem swobody uznania przysługującym organom nadzoru, aby zapewnić traktowanie tych samych czynników ryzyka tak samo w odniesieniu do wszystkich dostawców usług płatniczych. Stosowanie wolumenu płatności instytucji płatniczej z poprzedniego roku w celu obliczania wymogów w zakresie funduszy własnych stanowi najbardziej adekwatną i najczęściej stosowaną metodę obliczania funduszy własnych w przypadku większości modeli biznesowych. W związku z tym oraz w celu poprawy spójności oraz zapewnienia równych warunków działania należy wprowadzić wymóg, aby właściwe organy krajowe nakazywały stosowanie tej metody. Właściwe organy krajowe powinny jednak mieć możliwość odejścia od tej zasady i wymagania, by instytucje płatnicze stosowały inne metody w przypadku modeli biznesowych, które generują niewielki wolumen transakcji o wysokiej wartości. W celu zapewnienia pewności prawa oraz maksymalnej jakości w odniesieniu do takich modeli biznesowych należy upoważnić EUNB do opracowania projektu regulacyjnych standardów technicznych.

([10]) Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2022/2554 z dnia 14 grudnia 2022 r. w sprawie operacyjnej odporności cyfrowej sektora finansowego i zmieniające rozporządzenia (WE) nr 1060/2009, (UE) nr 648/2012, (UE) nr 600/2014, (UE) nr 909/2014 oraz (UE) 2016/1011 (Dz.U. L 333 z 27.12.2022, s. 1)

([11]) Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 575/2013 z dnia 26 czerwca 2013 r. w sprawie wymogów ostrożnościowych dla instytucji kredytowych i firm inwestycyjnych, zmieniające rozporządzenie (UE) nr 648/2012 (Dz.U. L 176 z 27.6.2013, s. 1).

(29) Niezależnie od celu, jakim jest ujednolicenie wymogów ostrożnościowych mających zastosowanie do instytucji płatniczych świadczących usługi płatnicze i instytucji płatniczych świadczących usługi związane z pieniądzem elektronicznym, należy uwzględnić specyfikę sektora emisji pieniądza elektronicznego i specyfikę prowadzenia działalności w zakresie pieniądza elektronicznego oraz umożliwić instytucjom płatniczym emitującym pieniądz elektroniczny oraz świadczącym usługi związane z pieniądzem elektronicznym stosowanie właściwszej metody w celu obliczania ich wymogów w zakresie funduszy własnych.

(30) W przypadku gdy ta sama instytucja płatnicza wykonuje transakcję płatniczą zarówno na rzecz płatnika, jak i odbiorcy, i płatnikowi udostępniono linię kredytową, właściwe jest zabezpieczenie środków pieniężnych na rzecz odbiorcy, kiedy już stanowią one roszczenie odbiorcy wobec instytucji płatniczej.

(31) Zważywszy na trudności, jakich doświadczają instytucje płatnicze przy otwieraniu i utrzymywaniu rachunków płatniczych w instytucjach kredytowych, konieczne jest zapewnienie dodatkowego wariantu ochrony środków pieniężnych użytkowników, a mianowicie możliwości przechowywania tych środków pieniężnych w banku centralnym. Możliwość ta powinna jednak pozostawać bez uszczerbku dla możliwości, by bank centralny nie oferował takiego wariantu na podstawie swojej ustawy organicznej. ***Każde odrzucenie takiego wariantu przez bank centralny powinno być należycie uzasadnione wobec odpowiedniej instytucji płatniczej***. Uwzględniając potrzebę ochrony środków pieniężnych użytkowników oraz zapobiegania wykorzystywaniu takich środków pieniężnych do celów innych niż świadczenie usług płatniczych lub usług związanych z pieniądzem elektronicznym, należy wprowadzić wymóg, aby środki pieniężne użytkownika usług płatniczych były przechowywane oddzielnie od funduszy własnych instytucji płatniczej. Aby zapewnić równe warunki działania instytucji płatniczych świadczących usługi płatnicze i instytucji płatniczych emitujących pieniądz elektroniczny i świadczących usługi związane z pieniądzem elektronicznym, systemy mające zastosowanie do ochrony środków pieniężnych użytkowników należy ujednolicić w największym możliwym stopniu z jednoczesnym zachowaniem specyfiki pieniądza elektronicznego. Ryzyko koncentracji stanowi znaczące ryzyko, na jakie narażone są instytucje płatnicze, w szczególności w przypadku, gdy środki pieniężne są przechowywane w jednej instytucji kredytowej. W związku z tym ważne jest zapewnienie, by instytucje płatnicze unikały ryzyka koncentracji w największym możliwym zakresie. Z tego powodu należy polecić EUNB opracowanie regulacyjnych standardów technicznych dotyczących unikania ryzyka przy przechowywaniu środków pieniężnych klienta.

(31a) Może się zdarzyć, że instytucja kredytowa odmawia otwarcia i prowadzenia rachunku dla instytucji płatniczej. Byłoby to szkodliwe z punktu widzenia dywersyfikacji ryzyka instytucji płatniczych. W związku z tym, jeżeli instytucja kredytowa odmawia otwarcia rachunku instytucji płatniczej lub podejmuje decyzję o jego zamknięciu, powinna być zobowiązana do przedstawienia instytucji płatniczej należycie uzasadnionej odpowiedzi i uzasadnienia.

(32) Instytucje płatnicze powinny mieć możliwość prowadzenia innej działalności wykraczającej poza zakres niniejszej dyrektywy, między innymi świadczenia usług operacyjnych i ściśle powiązanych usług pomocniczych oraz obsługi systemów płatności lub innej działalności gospodarczej regulowanej przez obowiązujące prawo Unii i prawo krajowe.

(33) Zważywszy na większe ryzyko związane z działalnością w zakresie przyjmowania depozytów, należy zakazać instytucjom płatniczym oferującym usługi płatnicze przyjmowania depozytów od użytkowników i nałożyć na nie wymóg wykorzystywania środków pieniężnych otrzymanych od użytkowników wyłącznie w celu świadczenia usług płatniczych. Środki pieniężne, jakie instytucje płatnicze oferujące usługi związane z pieniądzem elektronicznym otrzymują od użytkowników usług płatniczych, nie stanowią depozytu ani innych środków pieniężnych podlegających zwrotowi otrzymanych od ludności w rozumieniu art. 9 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2013/36/UE ([12]).

(34) Aby ograniczyć ryzyko wykorzystywania rachunków płatniczych do celów innych niż przeprowadzanie transakcji płatniczych, należy określić, że podejmując się świadczenia co najmniej jednej z usług płatniczych lub usług związanych z pieniądzem elektronicznym instytucje płatnicze powinny zawsze posiadać rachunki płatnicze wykorzystywane wyłącznie do celów transakcji płatniczych.

(35) Instytucje płatnicze powinny mieć możliwość przyznawania kredytu, ale działalność ta powinny podlegać pewnym rygorystycznym warunkom. Należy zatem uregulować udzielanie przez instytucje płatnicze kredytów w formie linii kredytowych i wydawania kart kredytowych w zakresie, w jakim usługi te ułatwiają usługi płatnicze. Należy zezwolić instytucjom płatniczym na udzielanie kredytu krótkoterminowego w odniesieniu do ich działalności transgranicznej, pod warunkiem że jest on pokrywany głównie z funduszy własnych instytucji płatniczej, jak również innych środków pieniężnych pozyskanych z rynków kapitałowych, a nie ze środków pieniężnych przechowywanych w imieniu klientów do celów usług płatniczych. Możliwość ta powinna jednak pozostawać bez uszczerbku dla dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2008/48/WE ([13]) lub innych stosownych przepisów

([12]) Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2013/36/UE z dnia 26 czerwca 2013 r. w sprawie warunków dopuszczenia instytucji kredytowych do działalności oraz nadzoru ostrożnościowego nad instytucjami kredytowymi i firmami inwestycyjnymi, zmieniająca dyrektywę 2002/87/WE i uchylająca dyrektywy 2006/48/WE oraz 2006/49/WE.

([13]) Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2008/48/WE z dnia 23 kwietnia 2008 r. w sprawie umów o kredyt konsumencki oraz uchylająca dyrektywę Rady 87/102/EWG (Dz.U. L 133 z 22.5.2008, s. 66).

prawa Unii lub środków krajowych regulujących warunki udzielania kredytów konsumentom. Ze względu na zasadniczo pożyczkowy charakter usług typu „kup teraz, zapłać później" usługi te nie powinny stanowić usługi płatniczej. Usługi te są objęte zakresem nowej dyrektywy w sprawie kredytów konsumenckich zastępującej dyrektywę 2008/48/WE. ***Jednak przedsiębiorstwa świadczące usługi typu „kup teraz, zapłać później" podlegają niniejszej dyrektywie, jeżeli świadczą jakąkolwiek usługę płatniczą, o której mowa w załączniku I.***

(36) W celu zapewnienia, by dowody potwierdzające spełnianie obowiązków określonych w niniejszej dyrektywie były odpowiednio przechowywane przez rozsądny okres, należy wprowadzić wymóg, aby instytucje płatnicze przechowywały wszystkie odpowiednie rejestry przez co najmniej pięć lat. Danych osobowych nie należy przechowywać przez okres dłuższy niż jest to konieczne do zapewnienia tego celu, a w przypadku cofnięcia zezwolenia danych nie należy przechowywać przez okres dłuższy niż pięć lat po cofnięciu zezwolenia.

(37) W celu zapewnienia, by przedsiębiorstwo nie świadczyło usług płatniczych lub usług związanych z pieniądzem elektronicznym bez zezwolenia, należy wprowadzić wymóg, aby wszystkie przedsiębiorstwa, które zamierzają świadczyć usługi płatnicze lub usługi związane z pieniądzem elektronicznym występowały z wnioskiem o zezwolenie, z wyjątkiem przypadków, gdy w niniejszej dyrektywie przewidziano rejestrację zamiast zezwolenia. Ponadto, aby zapewnić stabilność i integralność systemu finansowego oraz systemów płatności oraz aby chronić konsumentów, takie przedsiębiorstwa muszą mieć siedzibę w państwie członkowskim oraz podlegać skutecznemu nadzorowi. Wymóg ten powinien również dotyczyć instytucji płatniczych emitujących pieniądz elektroniczny, zważywszy na znaczące nowe ryzyko ostrożnościowe związane z możliwością emisji przez instytucje pieniądza elektronicznego również tokenów będących pieniądzem elektronicznym. Emitentów pieniądza elektronicznego należy zobowiązać do uzyskania osobowości prawnej w UE, aby umożliwić sprawowanie skutecznego nadzoru nad tymi podmiotami oraz dostosować odnośne wymogi do wymogów rozporządzenia (UE) 2023/1114. Tokeny będące pieniądzem elektronicznym stanowią formę kryptoaktywów, których wolumen może znacząco wzrosnąć i które mogą stanowić zagrożenie wpływające na stabilność finansową, suwerenność monetarną i politykę pieniężną.

(37a) Aby instytucje płatnicze mogły rzeczywiście angażować się w świadczenie usług transgranicznych, Komisja powinna udostępnić specjalną stronę internetową lub punkt kompleksowej obsługi z wszystkimi informacjami na temat sposobu rejestracji w każdym z państw członkowskich.

(38) Aby uniknąć przypadków nadużywania swobody przedsiębiorczości oraz sytuacji, w której instytucja płatnicza zakłada przedsiębiorstwo w państwie członkowskim, nie planując prowadzenia w tym państwie członkowskim jakiejkolwiek działalności, należy wprowadzić wymóg, zgodnie z którym instytucja płatnicza ubiegająca się o zezwolenie w danym państwie członkowskim musi prowadzić przynajmniej część swojej działalności w zakresie usług płatniczych w tym państwie członkowskim. Obowiązek prowadzenia przez instytucję części działalności w kraju pochodzenia, który nałożono już dyrektywą (UE) 2015/2366, interpretowano w bardzo zróżnicowany sposób, przy czym niektóre kraje pochodzenia wymagały prowadzenia większości działalności na swoim terytorium. „Część" ***powinno się interpretować*** jako mniej niż większość działalności instytucji, aby zachować skuteczność swobody świadczenia usług transgranicznych przysługującej instytucji płatniczej.

(39) Instytucja płatnicza może prowadzić inną działalność niż świadczenie usług płatniczych lub usług związanych z pieniądzem elektronicznym. Aby zapewnić właściwy nadzór nad instytucją płatniczą, należy w stosownych przypadkach umożliwić właściwym organom krajowym nakładanie wymogu ustanowienia odrębnego podmiotu na potrzeby świadczenia usług płatniczych lub usług związanych z pieniądzem elektronicznym. Taka decyzja właściwego organu powinna uwzględniać potencjalny negatywny wpływ, jaki zdarzenie wpływające na pozostałą działalność gospodarczą może mieć na dobrą kondycję finansową instytucji płatniczej, lub potencjalny negatywny wpływ wynikający z sytuacji, w której instytucja płatnicza nie byłaby w stanie przedstawić sprawozdawczości w zakresie funduszy własnych odrębnie dla swojej działalności w zakresie usług płatniczych i usług związanych z pieniądzem elektronicznym oraz dla pozostałej działalności.

(40) W celu zapewnienia właściwego stałego nadzoru nad instytucjami płatniczymi oraz dostępności dokładnych i aktualnych informacji, należy wprowadzić wymóg, aby instytucje płatnicze informowały właściwe organy krajowe o wszelkich zmianach dotyczących ich działalności i mających wpływ na dokładność informacji przekazanych w związku z udzieleniem zezwolenia, w tym w odniesieniu do dodatkowych agentów lub podmiotów, którym zlecono świadczenie usług na zasadzie outsourcingu. W razie wątpliwości właściwe organy powinny weryfikować poprawność otrzymanych informacji.

(41) Aby zapewnić spójny system udzielania zezwoleń instytucjom płatniczym w całej Unii, należy określić zharmonizowane warunki, na jakich właściwe organy krajowe mogą cofnąć zezwolenie wydane instytucji płatniczej.

(42) W celu zwiększenia przejrzystości działalności instytucji płatniczych posiadających zezwolenie udzielone przez właściwe organy państwa członkowskiego pochodzenia lub przez nie zarejestrowanych, w tym ich agentów, dystrybutorów i oddziałów, oraz w celu zapewnienia wysokiego poziomu ochrony konsumentów w Unii, należy zapewnić łatwy publiczny dostęp do wykazu przedsiębiorstw świadczących usługi płatnicze wraz z powiązanymi z nimi markami, który powinien być zawarty w publicznym rejestrze krajowym.

(43) W celu zapewnienia, by informacje na temat posiadających zezwolenie lub zarejestrowanych instytucji płatniczych lub podmiotów upoważnionych na podstawie prawa krajowego do świadczenia usług płatniczych lub usług związanych z pieniądzem elektronicznym były dostępne w całej Unii w centralnym rejestrze, EUNB powinien prowadzić taki rejestr, w którym powinien publikować wykaz nazw przedsiębiorstw posiadających zezwolenie na świadczenie usług płatniczych lub usług związanych z pieniądzem elektronicznym lub zarejestrowanych w takim charakterze. W przypadku gdy wiąże się to z przetwarzaniem danych osobowych, publikacja na poziomie Unii informacji o osobach fizycznych działających w charakterze agentów lub dystrybutorów jest niezbędna do zapewnienia, aby na rynku wewnętrznym działali wyłącznie agenci i dystrybutorzy, którzy posiadają zezwolenie, a zatem służy zapewnieniu odpowiedniego funkcjonowania rynku wewnętrznego usług płatniczych. Państwa członkowskie powinny zapewnić, aby przekazywane przez nie dane dotyczące odnośnych przedsiębiorstw, w tym ich agentów, dystrybutorów i oddziałów, były dokładne i aktualne oraz aby przekazywano je EUNB bez zbędnej zwłoki i w miarę możliwości w sposób zautomatyzowany. EUNB powinien zatem opracowywać projekt regulacyjnych standardów technicznych, aby określić metody i mechanizmy przekazywania tych informacji. Projekt regulacyjnych standardów technicznych powinien zapewniać wysoki poziom szczegółowości i spójności informacji. Opracowując projekt regulacyjnych standardów technicznych, EUNB powinien wziąć pod uwagę doświadczenia związane ze stosowaniem rozporządzenia delegowanego Komisji (UE) 2019/411.Aby zwiększyć przejrzystość, przekazywane informacje powinny uwzględniać marki wszystkich świadczonych usług płatniczych i usług związanych z pieniądzem elektronicznym. Publikacja danych osobowych powinna odbywać się zgodnie z obowiązującymi przepisami dotyczącymi ochrony danych. W przypadku publikacji danych osobowych należy wdrożyć odpowiednie zabezpieczenia służące ochronie danych, które zapobiegną dalszemu niezamierzonemu rozpowszechnianiu informacji w internecie.

(44) Aby zwiększyć przejrzystość usług oferowanych przez dostawców świadczących usługę inicjowania płatności i dostawców świadczących usługę dostępu do informacji o rachunku oraz wiedzę na temat tych usług, właściwe jest, aby EUNB prowadził nadający się do przetwarzania automatycznego wykaz zawierający podstawowe informacje o takich przedsiębiorstwach i świadczonych przez nie usługach. Informacje zawarte w tym wykazie powinny umożliwiać jednoznaczną identyfikację dostawców świadczących usługę inicjowania płatności i dostawców świadczących usługę dostępu do informacji o rachunku.

(45) Aby rozszerzyć zasięg swoich usług, instytucje płatnicze mogą mieć potrzebę korzystania z usług podmiotów świadczących usługi płatnicze w ich imieniu, w tym agentów lub – w przypadku usług związanych z pieniądzem elektronicznym – dystrybutorów. Instytucje płatnicze mogą również korzystać ze swobody przedsiębiorczości za pośrednictwem oddziałów w przyjmującym państwie członkowskim innym niż państwo członkowskie pochodzenia. W takich przypadkach instytucja płatnicza powinna przekazywać właściwemu organowi krajowemu wszystkie istotne informacje dotyczące agentów, dystrybutorów i oddziałów oraz bez zbędnej zwłoki informować właściwe organy krajowe o wszelkich zmianach. Aby zapewnić przejrzystość wobec użytkowników końcowych, agenci, dystrybutorzy lub oddziały, którzy działają w imieniu instytucji płatniczej, również powinni informować o tym fakcie użytkowników usług płatniczych.

(45a) Jeżeli nabywcy korzystają z usług agenta w celu świadczenia usług płatniczych, należy zauważyć, że agent ten działa wyłącznie w imieniu jednego nabywcy jako główny dostawca usług płatniczych, a nie w odniesieniu do wszystkich usług płatniczych świadczonych na rzecz użytkownika usług płatniczych.

(45b) Aby uwzględnić zmieniające się realia rynkowe, platformy handlowe i platformy obsługiwane przez dostawców usług płatniczych, które świadczą tym platformom usługi w taki sposób, że nie mają kontroli nad środkami finansowymi lub ich własności w imieniu osób trzecich, nie powinny być uznawane domyślnie za agentów dostawców usług płatniczych.

(46) Prowadząc działalność gospodarczą, instytucje płatnicze mogą mieć potrzebę zlecenia w ramach outsourcingu funkcji operacyjnych dotyczących części swojej działalności. W celu zapewnienia, by nie zakłóciło to nieprzerwanej zgodności instytucji płatniczej z wymogami określonymi w udzielonym jej zezwoleniu lub innymi wymogami mającymi zastosowanie na podstawie niniejszej dyrektywy, należy wprowadzić wymóg, aby instytucja płatnicza bez zbędnej zwłoki informowała właściwe organy krajowe o zamiarze outsourcingu funkcji operacyjnych oraz o wszelkich zmianach dotyczących korzystania z usług podmiotów świadczących usługi w ramach outsourcingu.

(47) Aby zapewnić odpowiednie ograniczenie ryzyka, jakie może wynikać z outsourcingu funkcji operacyjnych, należy wprowadzić wymóg, aby instytucje płatnicze podejmowały uzasadnione działania w celu zapewnienia, aby outsourcing nie naruszał wymogów niniejszej dyrektywy. Instytucje płatnicze powinny ponosić pełną odpowiedzialność za wszelkie działania ich pracowników lub agentów, dystrybutorów lub podmiotów świadczących usługi w ramach outsourcingu.

(48) W celu zapewnienia skutecznego egzekwowania przepisów prawa krajowego przyjętych na podstawie niniejszej dyrektywy państwa członkowskie powinny wyznaczyć właściwe organy odpowiedzialne za udzielanie zezwoleń instytucjom płatniczym i nadzór nad tymi instytucjami. Państwa członkowskie powinny zapewnić, aby właściwym organom przyznane zostały niezbędne uprawnienia i zasoby, w tym personel, aby mogły one właściwie wykonywać swoje funkcje.

(49) Aby umożliwić właściwym organom należyty nadzór nad instytucjami płatniczymi, należy przyznać tym organom uprawnienia dochodzeniowe i nadzorcze oraz możliwość nakładania kar administracyjnych i środków, które są im niezbędne do wykonywania ich zadań. Z tego samego powodu należy przyznać właściwym organom uprawnienia do żądania informacji, przeprowadzania kontroli na miejscu oraz wydawania zaleceń, wytycznych i wiążących decyzji administracyjnych. Państwa członkowskie powinny ustanowić przepisy krajowe – ***ujednolicone na mocy postanowień niniejszej dyrektywy*** – w odniesieniu do zawieszenia lub cofnięcia zezwolenia udzielonego instytucji płatniczej. Państwa członkowskie powinny upoważnić swoje właściwe organy do nakładania kar administracyjnych i środków administracyjnych mających na celu położenie kresu naruszeniom przepisów dotyczących nadzoru nad działalnością w zakresie usług płatniczych lub prowadzenia tego rodzaju działalności.

(50) Ze względu na szeroki wachlarz możliwych modeli biznesowych w sektorze płatności organom nadzoru należy przyznać pewien stopień swobody uznania, aby zapewnić traktowanie jednakowych rodzajów ryzyka w ten sam sposób ***we wszystkich państwach członkowskich***.

(51) Nadzorując wypełnianie obowiązków przez instytucje płatnicze, właściwe organy powinny wykonywać swoje uprawnienia nadzorcze z poszanowaniem praw podstawowych, w tym prawa do prywatności. Bez uszczerbku dla kontroli niezależnego organu (krajowego organu ochrony danych) i zgodnie z Kartą praw podstawowych Unii Europejskiej państwa członkowskie powinny posiadać odpowiednie i skuteczne mechanizmy ochronne, gdy istnieje ryzyko, że wykonywanie tych uprawnień mogłoby prowadzić do nadużyć lub uznaniowości, stanowiących poważną ingerencję w takie prawa, które to mechanizmy mogą, w stosownych przypadkach, obejmować m.in. wymóg uzyskania uprzedniej zgody władzy sądowniczej danego państwa członkowskiego.

(52) W celu zapewnienia ochrony praw osób fizycznych i przedsiębiorstw państwa członkowskie powinny zapewnić, by wszystkie osoby, które pracują lub pracowały we właściwych organach były zobowiązane do zachowania tajemnicy zawodowej.

(53) Działalność instytucji płatniczych może mieć charakter transgraniczny i być istotna z punktu widzenia różnych właściwych organów, jak również EUNB, Europejskiego Banku Centralnego („EBC") i krajowych banków centralnych, działających w charakterze władz monetarnych i organów nadzorczych. Należy zatem zapewnić między nimi skuteczną współpracę i wymianę informacji. Ustalenia dotyczące wymiany informacji powinny być w pełni zgodne z przepisami o ochronie danych określonymi w rozporządzeniu Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/679 ([14]) i w rozporządzeniu Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2018/1725 ([15]).

(54) W przypadku wystąpienia sporów w kontekście współpracy transgranicznej między właściwymi organami organy te powinny mieć możliwość zwrócenia się o pomoc do EUNB, który powinien podjąć decyzję bez zbędnej zwłoki. EUNB powinien również mieć możliwość pomagania z własnej inicjatywy właściwym organom w osiągnięciu porozumienia.

(55) Instytucja płatnicza, która korzysta ze swobody przedsiębiorczości lub swobody świadczenia usług, powinna przekazać właściwemu organowi państwa członkowskiego pochodzenia wszelkie istotne informacje dotyczące swojej działalności gospodarczej i powiadomić ten właściwy organ, w którym państwie członkowskim lub w których państwach członkowskich instytucja płatnicza zamierza prowadzić działalność, czy zamierza korzystać z oddziałów, agentów lub dystrybutorów oraz czy zamierza korzystać z outsourcingu.

([14]) Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/679 z dnia 27 kwietnia 2016 r. w sprawie ochrony osób fizycznych w związku z przetwarzaniem danych osobowych i w sprawie swobodnego przepływu takich danych oraz uchylenia dyrektywy 95/46/WE (ogólne rozporządzenie o ochronie danych) (Dz.U. L 119 z 4.5.2016, s. 1).

([15]) Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2018/1725 z dnia 23 października 2018 r. w sprawie ochrony osób fizycznych w związku z przetwarzaniem danych osobowych przez instytucje, organy i jednostki organizacyjne Unii i swobodnego przepływu takich danych oraz uchylenia rozporządzenia (WE) nr 45/2001 i decyzji nr 1247/2002/WE (Dz.U. L 295 z 21.11.2018, s. 39).

(56) Aby ułatwić współpracę między właściwymi organami i skuteczny nadzór nad instytucjami płatniczymi w kontekście korzystania ze swobody przedsiębiorczości lub swobody świadczenia usług, właściwe organy w państwie członkowskim pochodzenia powinny przekazywać informacje przyjmującemu państwu członkowskiemu. W sytuacjach tak zwanego „trójstronnego paszportowania", gdy instytucja płatnicza posiadająca zezwolenie w kraju „A" korzysta z pośrednika – takiego jak agent, dystrybutor lub oddział – zlokalizowanego w kraju „B" w celu oferowania usług płatniczych w kraju „C", za przyjmujące państwo członkowskie należy uznać państwo, w którym usługi oferowane są użytkownikom końcowym. Biorąc pod uwagę wyzwania związane ze współpracą transgraniczną między właściwymi organami, EUNB powinien opracować projekt regulacyjnych standardów technicznych dotyczących współpracy i wymiany informacji, uwzględniając w tym celu doświadczenia uzyskane przy stosowaniu rozporządzenia delegowanego Komisji (UE) 2017/2055 ([16]).

(57) Państwa członkowskie powinny móc zobowiązać instytucje płatnicze działające na ich terytorium, których siedziba zarządu znajduje się w innym państwie członkowskim, do składania im – w celach informacyjnych lub statystycznych – okresowych sprawozdań z działalności prowadzonej na ich terytorium. W przypadku gdy te instytucje płatnicze działają w oparciu o swobodę przedsiębiorczości, właściwe organy przyjmującego państwa członkowskiego lub przyjmujących państw członkowskich powinny móc wprowadzić wymóg wykorzystywania tych informacji również do monitorowania przestrzegania przepisów rozporządzenia XXX [PSR]. To samo powinno mieć zastosowanie w przypadku gdy w przyjmującym państwie członkowskim lub przyjmujących państwach członkowskich nie istnieje jednostka organizacyjna, a instytucja płatnicza świadczy usługi w przyjmującym państwie członkowskim lub przyjmujących państwach członkowskich w oparciu o swobodę świadczenia usług. Aby ułatwić właściwym organom nadzór nad sieciami agentów, dystrybutorów lub oddziałów, państwa członkowskie, w których prowadzą działalność agenci, dystrybutorzy lub oddziały, powinny móc wymagać od instytucji płatniczej będącej jednostką dominującą, by wyznaczyła na ich terytorium centralny punkt kontaktowy. ***Jeżeli państwo członkowskie nakłada taki wymóg, każda instytucja płatnicza powinna wyznaczyć tylko jeden centralny punkt kontaktowy na każde państwo członkowskie.*** EUNB powinien opracować standardy regulacyjne określające kryteria stosowane do stwierdzenia, w których przypadkach właściwe jest wyznaczenie centralnego punktu kontaktowego i jakie powinny być jego funkcje. Przy opracowywaniu przedmiotowych standardów EUNB powinien brać pod uwagę doświadczenia uzyskane podczas stosowania rozporządzeń delegowanych Komisji (UE) 2021/1722 ([17]) i (UE) 2020/1423 ([18]). Wymóg wyznaczenia centralnego punktu kontaktowego powinien być proporcjonalny do celu, jakim jest osiągnięcie odpowiedniej komunikacji i zapewnienie zgłaszania informacji dotyczących przestrzegania odnośnych przepisów rozporządzenia XXX [PSR] w przyjmującym państwie członkowskim.

(58) W sytuacjach nadzwyczajnych, gdy niezbędne jest niezwłoczne działanie, aby zaradzić poważnemu zagrożeniu dla zbiorowych interesów użytkowników usług płatniczych w przyjmującym państwie członkowskim, w tym oszustwu na dużą skalę, właściwe organy przyjmującego państwa członkowskiego powinny mieć możliwość zastosowania środków zapobiegawczych, równolegle z transgraniczną współpracą między właściwymi organami państwa członkowskiego pochodzenia i przyjmującego państwa członkowskiego oraz w oczekiwaniu na zastosowanie środków przez właściwe organy państwa członkowskiego pochodzenia. Środki te powinny być odpowiednie, współmierne do celu i niedyskryminacyjne oraz mieć tymczasowy charakter. Wszelkie środki powinny być należycie uzasadnione. Właściwe organy państwa członkowskiego pochodzenia odpowiedniej instytucji płatniczej oraz inne zainteresowane organy, w tym Komisję i EUNB, należy informować z wyprzedzeniem, lub – gdy nie jest to możliwe z uwagi na sytuację nadzwyczajną – bez zbędnej zwłoki.

(59) Należy zapewnić, by wszystkie podmioty świadczące usługi płatnicze podlegały określonym minimalnym wymogom prawnym i regulacyjnym. Należy zatem wprowadzić wymóg rejestrowania tożsamości oraz danych adresowych wszystkich osób świadczących usługi płatnicze, w tym podmiotów, które nie są w stanie spełnić w pełnym zakresie warunków uzyskania zezwolenia jako instytucja płatnicza, w tym określonych małych instytucji płatniczych. Takie podejście jest zgodne z uzasadnieniem zalecenia 14 Grupy Specjalnej ds. Przeciwdziałania Praniu Pieniędzy, które przewiduje mechanizm umożliwiający traktowanie mimo wszystko jako instytucji płatniczych dostawców usług płatniczych, którzy nie są w stanie spełnić wszystkich warunków określonych w tym zaleceniu.

([16]) Rozporządzenie delegowane Komisji (UE) 2017/2055 z dnia 23 czerwca 2017 r. uzupełniające dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2015/2366 w odniesieniu do regulacyjnych standardów technicznych dotyczących współpracy i wymiany informacji między właściwymi organami w związku z korzystaniem ze swobody przedsiębiorczości i swobody świadczenia usług przez instytucje płatnicze (Dz.U. L 294 z 11.11.2017, s. 1).

([17]) Rozporządzenie delegowane Komisji (UE) 2021/1722 z dnia 18 czerwca 2021 r. uzupełniające dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2015/2366 w odniesieniu do regulacyjnych standardów technicznych określających ramy współpracy i wymiany informacji między właściwymi organami państwa członkowskiego pochodzenia a właściwymi organami przyjmującego państwa członkowskiego w kontekście nadzoru nad instytucjami płatniczymi i instytucjami pieniądza elektronicznego świadczącymi usługi płatnicze w wymiarze transgranicznym (Dz.U. L 343 z 28.9.2021, s. 1).

([18]) Rozporządzenie delegowane Komisji (UE) 2020/1423 z dnia 14 marca 2019 r. uzupełniające dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2015/2366 w odniesieniu do regulacyjnych standardów technicznych w zakresie kryteriów wyznaczania centralnych punktów kontaktowych w dziedzinie usług płatniczych oraz w zakresie funkcji tych centralnych punktów kontaktowych (Dz.U. L 328 z 9.10.2020, s. 1).

Do tych celów państwa członkowskie powinny wpisywać te podmioty do rejestru instytucji płatniczych, nawet jeżeli są one zwolnione z całości lub części warunków uzyskania zezwolenia. Możliwość stosowania zwolnienia z obowiązku uzyskania zezwolenia należy jednak uzależnić do spełnienia rygorystycznych wymogów odnoszących się do wartości transakcji płatniczych. Podmioty korzystające ze zwolnienia z obowiązku uzyskania zezwolenia nie powinny korzystać ze swobody przedsiębiorczości ani swobody świadczenia usług, ani nie powinny pośrednio wykonywać tych praw, będąc uczestnikami systemu płatności.

(60) Aby zapewnić przejrzystość w odniesieniu do możliwych zwolnień dla małych instytucji płatniczych, należy wprowadzić wymóg, aby państwa członkowskie informowały Komisję o takich decyzjach.

(61) Ze względu na specyficzny charakter prowadzonej działalności oraz ryzyka związane ze świadczeniem usług dostępu do informacji o rachunku należy przewidzieć szczególny system ostrożnościowy dla dostawców takich usług bez potrzeby stosowania pełnego systemu zezwoleń, lecz z zastosowaniem mniej rygorystycznego wymogu rejestracji, czemu towarzyszyć ma przedłożenie dokumentów i informacji mających pomóc właściwemu organowi w prowadzeniu nadzoru. Dostawcy świadczący usługę dostępu do informacji o rachunku powinni mieć możliwość świadczenia usługi na zasadzie transgranicznej, korzystając z przepisów dotyczących „paszportowania".

(62) Aby jeszcze bardziej ułatwić dostęp do gotówki, co stanowi priorytet Komisji, sprzedawcy detaliczni powinni mieć możliwość oferowania w fizycznych punktach sprzedaży usług wypłacania gotówki, nawet wówczas, gdy klient nie dokonuje zakupu, bez konieczności uzyskania zezwolenia na prowadzenie działalności jako dostawca usług płatniczych, rejestracji ani pełnienia roli agenta instytucji płatniczej. Takie usługi wypłaty gotówki powinny jednak podlegać obowiązkowi ujawniania opłat pobieranych od klienta, jeśli ma to miejsce. Wspomniane usługi powinni świadczyć sprzedawcy detaliczni dobrowolnie i powinny być uzależnione od dostępnej dla nich gotówki. Aby zapobiec nieuczciwej konkurencji między operatorami bankomatów nieprowadzącymi rachunków płatniczych a sprzedawcami detalicznymi oferującymi wypłaty gotówki bez zakupu oraz zapewnić, by sklepom nie wyczerpywała się szybko gotówka, należy nałożyć limit w wysokości ***100*** EUR ***lub odpowiadającej kwoty w walucie danego państwa członkowskiego*** na transakcję. ***Oferowanie takiej usługi wymaga od klientów uwierzytelnienia transakcji, a sprzedawcy detaliczni powinni dopilnować, aby transakcja nie była anonimowa***.

(63) Z zakresu stosowania dyrektyw 2007/64/WE i (UE) 2015/2366 warunkowo wyłączono usługi płatnicze oferowane przez niektórych operatorów bankomatów. To wyłączenie pobudziło rozwój usług bankomatowych w wielu państwach członkowskich, zwłaszcza na obszarach mniej zaludnionych, jako uzupełnienie bankomatów należących do banków. Wyłączenie to okazało się jednak trudne do zastosowania ze względu na niejednoznaczność w odniesieniu do objętych nim podmiotów. Aby rozwiązać tę kwestię, należy wyraźnie zaznaczyć, że operatorzy bankomatów, których objęto wcześniej wyłączeniem, to podmioty, które nie prowadzą rachunków płatniczych. Biorąc pod uwagę ograniczone ryzyko związane z działalnością takich operatorów bankomatów, zamiast całkowicie wyłączać ich z zakresu stosowania wspomnianych dyrektyw, należy ich objąć specjalnym systemem ostrożnościowym dostosowanym do tego ryzyka, wymagającym jedynie systemu rejestracji.

(64) Dostawcy usług pragnący skorzystać z wyłączenia z zakresu stosowania dyrektywy (UE) 2015/2366 często nie zasięgali opinii organów w kwestii tego, czy ich działalność objęta jest zakresem stosowania tej dyrektywy, czy też jest z niego wyłączona, lecz często polegali na swojej własnej ocenie. Konsekwencją tego są rozbieżności w stosowaniu niektórych wyłączeń w poszczególnych państwach członkowskich. Wydaje się również, że niektóre wyłączenia mogły być wykorzystywane przez dostawców usług płatniczych do zmiany modeli biznesowych w taki sposób, by prowadzona przez nich działalność w dziedzinie płatności znalazła się poza zakresem stosowania tej dyrektywy. Może to prowadzić do zwiększenia ryzyka, na jakie narażeni są użytkownicy usług płatniczych, oraz powstania nierównych warunków dla dostawców usług płatniczych na rynku wewnętrznym. Dlatego też dostawcy usług powinni być zobowiązani do powiadamiania właściwych organów o stosownych rodzajach działalności, tak by właściwe organy mogły ocenić, czy spełnione zostały wymogi określone w stosownych przepisach, oraz by zapewnić jednolitą interpretację przepisów na całym rynku wewnętrznym. W szczególności, w przypadku wszystkich wyłączeń, których stosowanie oparte jest na przestrzeganiu progów, należy przewidzieć procedurę powiadamiania, aby zapewnić zgodność ze szczegółowymi wymogami. Istotne jest ponadto włączenie wymogu powiadamiania właściwych organów przez potencjalnych dostawców usług płatniczych o rodzajach działalności, jakie prowadzą oni w ramach ograniczonej sieci na podstawie kryteriów określonych w rozporządzeniu XXX [PSR], jeśli wartość transakcji płatniczych przekroczy pewien próg. Właściwe organy powinny ocenić, czy rodzaje działalności będące przedmiotem takiego powiadomienia można uznać za działalność prowadzoną w ramach ograniczonej sieci, aby stwierdzić się, czy powinny one pozostać wyłączone z zakresu stosowania.

(65) W celu uwzględnienia inflacji należy przekazać Komisji uprawnienia do przyjmowania aktów zgodnie z art. 290 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej w odniesieniu do aktualizacji wszelkich kwot. Przygotowując i opracowując akty delegowane, Komisja powinna zapewnić jednoczesne, terminowe i odpowiednie przekazywanie stosownych dokumentów Parlamentowi Europejskiemu i Radzie.

(66) Aby zapewnić spójne stosowanie obowiązujących wymogów, Komisja powinna móc korzystać ze specjalistycznej wiedzy i wsparcia EUNB, któremu należy powierzyć zadanie przygotowania wytycznych oraz projektów regulacyjnych standardów technicznych. Należy przekazać Komisji uprawnienia do przyjęcia projektów regulacyjnych standardów technicznych. Te szczegółowe zadania są w pełni zgodne z rolą i zakresem obowiązków EUNB, jak określono w rozporządzeniu Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1093/2010 ([19]).

(66a) EUNB powinien koordynować, co najmniej raz w roku, forum współpracy między właściwymi organami krajowymi, aby ułatwić dalszą harmonizację transpozycji, wdrażania i egzekwowania przepisów niniejszej dyrektywy.

(67) Ponieważ dalsza integracja wewnętrznego rynku usług płatniczych nie może zostać w wystarczającym stopniu osiągnięta przez same państwa członkowskie, gdyż wymaga harmonizacji różnych przepisów w istniejących obecnie systemach prawnych poszczególnych państw członkowskich, a osiągnięcie jej może być bardziej skuteczne na szczeblu unijnym, Unia może przyjąć środki zgodnie z zasadą pomocniczości określoną w art. 5 Traktatu o Unii Europejskiej. Zgodnie z zasadą proporcjonalności określoną we wspomnianym artykule niniejsza dyrektywa nie wykracza poza to, co jest konieczne do osiągnięcia tego celu.

(68) Niniejsza dyrektywa nie obejmuje wymogów w zakresie udzielania zezwoleń dotyczących systemów płatności, schematów płatności lub uzgodnień w zakresie płatności, biorąc pod uwagę potrzebę uniknięcia powielania kompetencji przewidzianych już w ramach nadzoru Eurosystemu nad systemami płatności detalicznych, w tym nad systemami płatności o znaczeniu systemowym i innymi systemami, a także w nowych ramach PISA Eurosystemu oraz uniknięcia powielania nadzoru sprawowanego przez krajowe banki centralne. Zakres stosowania niniejszej dyrektywy nie obejmuje również świadczenia usług technicznych, w tym przetwarzania lub obsługi cyfrowych portfeli. Biorąc jednak pod uwagę tempo innowacji w sektorze płatności i możliwe pojawienie się nowych rodzajów ryzyka, konieczne jest, aby w przyszłym przeglądzie niniejszej dyrektywy Komisja zwróciła szczególną uwagę na te zmiany i oceniła, czy zakres stosowania dyrektywy należy rozszerzyć na nowe usługi i podmioty.

(69) W trosce o pewność prawa zasadne jest przyjęcie przepisów przejściowych, umożliwiających przedsiębiorstwom, które przed wejściem w życie niniejszej dyrektywy rozpoczęły działalność w charakterze instytucji płatniczych zgodnie z przepisami prawa krajowego transponującymi dyrektywę (UE) 2015/2366, kontynuowanie tej działalności na terytorium danego państwa członkowskiego przez określony czas.

(70) Mając na uwadze pewność prawa, należy wprowadzić przepisy przejściowe, aby zapewnić instytucjom pieniądza elektronicznego, które podjęły działalność zgodnie z prawem krajowym transponującym dyrektywę 2009/110/WE, zdolność do kontynuowania tej działalności na terytorium danego państwa członkowskiego przez określony czas. Okres ten powinien być dłuższy w przypadku instytucji pieniądza elektronicznego, które skorzystały z wyłączenia przewidzianego w art. 9 dyrektywy 2009/110/WE.

I

([19]) Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1093/2010 z dnia 24 listopada 2010 r. w sprawie ustanowienia Europejskiego Urzędu Nadzoru (Europejskiego Urzędu Nadzoru Bankowego), zmiany decyzji nr 716/2009/WE oraz uchylenia decyzji Komisji 2009/78/WE (Dz.U. L 331 z 15.12.2010, s. 12).

(72) Należy ponownie wprowadzić do dyrektywy 98/26/WE doprecyzowanie, że uczestnicy mogą działać jako partner centralny, agent rozrachunkowy lub izba rozliczeniowa lub realizować część lub całość tych zadań, aby zapewnić podobne podejście w państwach członkowskich. Należy również ponownie dodać że, jeżeli jest to zasadne ze względu na ryzyko systemowe, państwa członkowskie powinny móc uznać uczestnika pośredniego za uczestnika systemu i stosować wobec niego przepisy dyrektywy 98/26/WE. Jednakże w celu zagwarantowania, że nie ogranicza to odpowiedzialności uczestnika, za którego pośrednictwem uczestnik pośredni przekazuje zlecenia transferu do systemu, należy to jasno określić w tej dyrektywie na potrzeby zapewnienia pewności prawa.

(73) Konsumenci powinni być uprawnieni do egzekwowania swoich praw w odniesieniu do obowiązków nałożonych na użytkowników danych lub posiadaczy danych na podstawie rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 20../... [FIDA] ([20]) w drodze powództw przedstawicielskich na podstawie dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2020/1828 ([21]). W tym celu niniejsza dyrektywa powinna stanowić, że dyrektywa (UE) 2020/1828 ma zastosowanie do powództw przedstawicielskich wytaczanych przeciwko użytkownikom danych lub posiadaczom danych za naruszenia przepisów rozporządzenia (UE) 20.../… [FIDA], które to naruszenia szkodzą lub mogą szkodzić zbiorowym interesom konsumentów. Należy zatem odpowiednio zmienić załącznik do tej dyrektywy. Do państw członkowskich należy zapewnienie, aby zmiana ta znalazła odzwierciedlenie w krajowych środkach transpozycji przyjętych zgodnie z dyrektywą (UE) 2020/1828.

(74) Zgodnie z zasadami lepszego stanowienia prawa niniejszą dyrektywę należy poddać przeglądowi pod kątem jej skuteczności i efektywności w osiąganiu jej celów, jak określono w towarzyszącej jej ocenie skutków. Przeglądu należy dokonać po upływie dostatecznie długiego okresu od ***daty rozpoczęcia stosowania niniejszej dyrektywy***, aby można było oprzeć przegląd na odpowiednich dowodach. Za odpowiedni okres uznaje się pięć lat. Chociaż przegląd powinien obejmować całą dyrektywę, szczególną uwagę należy zwrócić na pewne kwestie, a mianowicie na ochronę środków pieniężnych instytucji płatniczych ***i liczbę oraz udział w rynku dostawców usług płatniczych, którzy uzyskali zezwolenie na mocy niniejszej dyrektywy***, na które mogą mieć wpływ przepisy zaproponowane przez Komisję18 kwietnia 2023 r. ([22]), które – po ich przyjęciu – zmienią dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/49/UE z dnia 16 kwietnia 2014 r. w sprawie systemów gwarancji depozytów. Jeśli jednak chodzi o zakres niniejszej dyrektywy, przeglądu należy dokonać wcześniej, to jest trzy lata po wejściu w życie ***rozporządzenia (UE) Parlamentu Europejskiego i Rady [.../...] ([23]) (rozporządzenie w sprawie usług płatniczych)***, biorąc pod uwagę znaczenie, jakie przypisuje się tej kwestii w rozporządzeniu (UE) 2022/2554. W przedmiotowym przeglądzie zakresu niniejszej dyrektywy należy uwzględnić zarówno ewentualne rozszerzenie listy wchodzących w jej zakres usług płatniczych o usługi takie jak usługi świadczone przez systemy płatności i schematy płatności, jak również możliwe włączenie do tego zakresu niektórych usług technicznych obecnie z niego wyłączonych, ***takich jak portfele cyfrowe***.

(75) Ze względu na dużą liczbę zmian, jakie należy wprowadzić w dyrektywie (UE) 2015/2366 i dyrektywie 2009/110/WE, należy uchylić obie te dyrektywy i zastąpić je niniejszą dyrektywą.

(76) Przetwarzanie wszelkich danych osobowych prowadzone w kontekście niniejszej dyrektywy musi być zgodne z rozporządzeniem (UE) 2016/679 i rozporządzeniem (UE) 2018/1725. W związku z tym organy nadzorcze, o których mowa w rozporządzeniu (UE) 2016/679 i rozporządzeniu (UE) 2018/1725, są odpowiedzialne za nadzór nad przetwarzaniem danych osobowych prowadzonym w kontekście niniejszej dyrektywy. Dokonując transpozycji niniejszej dyrektywy, państwa członkowskie powinny zapewnić, aby przepisy krajowe zawierały odpowiednie zabezpieczenia w zakresie przetwarzania danych osobowych służące ochronie danych.

(77) Zgodnie z art. 42 ust. 1 rozporządzenia (UE) 2018/1725 skonsultowano się z Europejskim Inspektorem Ochrony Danych, który wydał opinię w dniu ***22 sierpnia 2023 r.***

([20]) Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 20../… w sprawie ram dotyczących dostępu do danych finansowych i zmieniające rozporządzenia (UE) nr 1093/2010, (UE) nr 1094/2010, (UE) nr 1095/2010 oraz (UE) 2022/2554.

([21]) Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2020/1828 z dnia 25 listopada 2020 r. w sprawie powództw przedstawicielskich wytaczanych w celu ochrony zbiorowych interesów konsumentów i uchylająca dyrektywę 2009/22/WE (Dz.U. L 409 z 4.12.2020, s. 1).

([22]) COM(2023) 228 final.

([23]) Rozporządzenie (UE) [.../...] Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia [...] w sprawie usług płatniczych w ramach rynku wewnętrznego, zmieniające rozporządzenie (UE) nr 1093/2010 (Dz.U. L...).

PRZYJMUJĄ NINIEJSZĄ DYREKTYWĘ:

TYTUŁ I

PRZEDMIOT, ZAKRES STOSOWANIA I DEFINICJE

Artykuł 1

Przedmiot i zakres stosowania

1. W niniejszej dyrektywie ustanawia się przepisy dotyczące:

a) dopuszczenia instytucji płatniczych do działalności w zakresie świadczenia usług płatniczych i usług związanych z pieniądzem elektronicznym w obrębie Unii;

b) uprawnień i narzędzi nadzorczych w zakresie nadzoru nad instytucjami płatniczymi.

2. Państwa członkowskie mogą zwolnić instytucje, o których mowa w art. 2 ust. 5 pkt 4–23 dyrektywy 2013/36/UE, ze stosowania całości lub części przepisów niniejszej dyrektywy.

3. O ile nie określono inaczej, wszelkie odniesienia do usług płatniczych należy rozumieć w niniejszej dyrektywie jako usługi płatnicze i usługi związane z pieniądzem elektronicznym.

4. O ile nie określono inaczej, wszelkie odniesienia do dostawców usług płatniczych należy rozumieć w niniejszej dyrektywie jako dostawców usług płatniczych i dostawców usług związanych z pieniądzem elektronicznym.

Artykuł 2

Definicje

Do celów niniejszej dyrektywy stosuje się następujące definicje:

1) „państwo członkowskie pochodzenia" oznacza:

   a) państwo członkowskie, w którym znajduje się siedziba statutowa dostawcy usług płatniczych; lub

   b) jeżeli dostawca usług płatniczych nie ma zgodnie z prawem krajowym siedziby statutowej – państwo członkowskie, w którym znajduje się siedziba zarządu tego dostawcy;

2) „przyjmujące państwo członkowskie" oznacza państwo członkowskie inne niż państwo członkowskie pochodzenia, w którym dostawca usług płatniczych ma swojego agenta, dystrybutora lub oddział lub w którym świadczy usługi płatnicze;

3) „usługa płatnicza" oznacza dowolny z rodzajów działalności gospodarczej wymienionych w załączniku I;

4) „instytucja płatnicza" oznacza osobę prawną, której zgodnie z art. 13 udzielono zezwolenia na świadczenie usług płatniczych lub usług związanych z pieniądzem elektronicznym w całej Unii;

5) „transakcja płatnicza" oznacza działanie polegające na złożeniu, transferze lub wypłacie środków pieniężnych na podstawie zlecenia płatniczego złożonego przez płatnika lub w jego imieniu lub przez odbiorcę lub w jego imieniu, niezależnie od jakichkolwiek zobowiązań bazowych między płatnikiem a odbiorcą;

6) „wykonanie transakcji płatniczej" oznacza proces rozpoczynający się po zakończeniu procesu inicjowania transakcji płatniczej, który dobiega końca z chwilą udostępnienia odbiorcy złożonych, wypłaconych lub przekazanych środków pieniężnych;

7) „system płatności" oznacza system transferu środków pieniężnych oparty na formalnych i znormalizowanych regułach i wspólnych przepisach dotyczących przetwarzania, rozliczania lub rozrachunku transakcji płatniczych;

8) „operator systemu płatności" oznacza podmiot prawny odpowiedzialny zgodnie z prawem za prowadzenie systemu płatności;

9) „płatnik" oznacza osobę fizyczną lub prawną, która jest posiadaczem rachunku płatniczego i składa zlecenie płatnicze z tego rachunku płatniczego, lub w przypadku gdy rachunek płatniczy nie istnieje – osobę fizyczną lub prawną, która składa zlecenie płatnicze;

10) „odbiorca" oznacza osobę fizyczną lub prawną będącą zamierzonym odbiorcą środków pieniężnych, które są przedmiotem transakcji płatniczej;

11) „użytkownik usług płatniczych” oznacza osobę fizyczną lub prawną korzystającą z usługi płatniczej lub z usługi związanej z pieniądzem elektronicznym w charakterze płatnika albo odbiorcy lub w charakterze zarówno płatnika, jak i odbiorcy;

12) „dostawca usług płatniczych” oznacza podmiot, o którym mowa w art. 2 ust. 1 rozporządzenia XXX [PSR], lub osobę fizyczną lub prawną korzystającą ze zwolnienia na podstawie art. 34, 36 i 38 niniejszej dyrektywy;

13) „rachunek płatniczy” oznacza rachunek prowadzony przez dostawcę usług płatniczych w imieniu użytkownika lub użytkowników usług płatniczych, wykorzystywany do wykonania transakcji płatniczej lub transakcji płatniczych i umożliwiający przesyłanie środków pieniężnych do osób trzecich oraz przyjmowanie środków pieniężnych od osób trzecich;

14) „zlecenie płatnicze” oznacza dyspozycję wydaną przez płatnika lub odbiorcę swojemu dostawcy usług płatniczych z żądaniem wykonania transakcji płatniczej;

15) „instrument płatniczy” oznacza zindywidualizowane urządzenie lub urządzenia lub zindywidualizowany i uzgodniony przez użytkownika usług płatniczych i dostawcę usług płatniczych zbiór procedur, które umożliwiają zainicjowanie transakcji płatniczej***;***

16) „dostawca usług płatniczych prowadzący rachunek” oznacza dostawcę usług płatniczych zapewniającego i utrzymującego rachunek płatniczy dla płatnika;

17) „usługa inicjowania płatności” oznacza usługę polegającą na złożeniu zlecenia płatniczego na wniosek płatnika lub odbiorcy w odniesieniu do rachunku płatniczego posiadanego u innego dostawcy usług płatniczych;

18) „usługa dostępu do informacji o rachunku” oznacza internetową usługę gromadzenia – bezpośrednio albo za pośrednictwem dostawcy usług technicznych – i konsolidowania informacji przechowywanych na rachunku płatniczym lub rachunkach płatniczych użytkownika usług płatniczych posiadanych u dostawcy lub dostawców usług płatniczych prowadzących rachunek;

19) „dostawca świadczący usługę inicjowania płatności” oznacza dostawcę usług płatniczych świadczącego usługi inicjowania płatności;

20) „dostawca świadczący usługę dostępu do informacji o rachunku” oznacza dostawcę usług płatniczych świadczącego usługi dostępu do informacji o rachunku;

21) „konsument” oznacza osobę fizyczną, która w ramach umów o usługę płatniczą objętych niniejszą dyrektywą działa w celach innych niż jej działalność handlowa, gospodarcza lub zawodowa;

22) „usługa przekazu pieniężnego” oznacza usługę płatniczą, w ramach której następuje odbiór środków pieniężnych od płatnika, bez zakładania rachunku płatniczego w imieniu płatnika lub odbiorcy, wyłącznie do celów przekazania odpowiedniej kwoty odbiorcy lub innemu dostawcy usług płatniczych działającemu w imieniu odbiorcy lub w ramach której następuje odbiór takich środków w imieniu odbiorcy i ich udostępnienie odbiorcy;

23) „środki pieniężne” oznaczają pieniądz banku centralnego emitowane do użytku detalicznego, pieniądz skrypturalny i pieniądz elektroniczny;

24) „dostawca usług technicznych” oznacza dostawcę usług, które ▌wspierają świadczenie usług płatniczych, przy czym dostawca usług technicznych w żadnym momencie nie wchodzi w posiadanie środków pieniężnych, które mają zostać przekazane;

25) „szczególnie chronione dane dotyczące płatności” oznaczają dane, w tym indywidualne dane uwierzytelniające, które mogą być wykorzystywane do dokonywania oszustw;

26) „dzień roboczy” oznacza dzień, w którym dostawca usług płatniczych płatnika lub odbiorcy uczestniczący w wykonaniu transakcji płatniczej prowadzi działalność polegającą ***na wykonaniu*** transakcji płatniczej;

27) „usługi z zakresu technologii informacyjno-***komunikacyjnych*** (ICT)” oznaczają usługi ICT w rozumieniu art. 3 pkt 21 rozporządzenia (UE) 2022/2554;

28) „agent” oznacza osobę fizyczną lub prawną działającą w imieniu instytucji płatniczej w zakresie świadczenia usług płatniczych;

29) „oddział” oznacza miejsce prowadzenia działalności inne niż siedziba zarządu, które jest częścią instytucji płatniczej, które nie ma osobowości prawnej i które bezpośrednio przeprowadza niektóre lub wszystkie transakcje typowe dla działalności instytucji płatniczej; wszystkie miejsca prowadzenia działalności, utworzone w tym samym państwie członkowskim przez instytucję płatniczą posiadającą siedzibę zarządu w innym państwie członkowskim, uznaje się za jeden oddział;

30) „grupa” oznacza grupę przedsiębiorstw, które są ze sobą powiązane jednym z rodzajów stosunków, o których mowa w art. 22 ust. 1, 2 lub 7 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2013/34/UE ([24]), lub przedsiębiorstw, o których mowa w art. 4, 5, 6 i 7 rozporządzenia delegowanego Komisji (UE) nr 241/2014 ([25]), które są ze sobą powiązane jednym z rodzajów stosunków, o których mowa w art. 10 ust. 1 lub art. 113 ust. 6 akapit pierwszy lub art. 113 ust. 7 akapit pierwszy rozporządzenia (UE) nr 575/2013***;***

31) „usługa acquiringu transakcji płatniczych” oznacza usługę płatniczą świadczoną przez dostawcę usług płatniczych, który zawiera z odbiorcą umowę o akceptowanie i przetwarzanie transakcji płatniczych, co skutkuje transferem środków pieniężnych do odbiorcy;

32) „wydawanie instrumentów płatniczych” oznacza usługę płatniczą świadczoną przez dostawcę usług płatniczych, który zawiera umowę, na podstawie której dostarcza płatnikowi instrument płatniczy służący inicjowaniu i przetwarzaniu transakcji płatniczych płatnika;

33) „fundusze własne” oznaczają fundusze zdefiniowane w art. 4 ust. 1 pkt 118 rozporządzenia (UE) nr 575/2013, przy czym co najmniej 75 % kapitału Tier I ma formę kapitału podstawowego Tier I zgodnie z art. 50 tego rozporządzenia, a kapitał Tier II nie przekracza jednej trzeciej kapitału Tier I;

34) „pieniądz elektroniczny” oznacza wartość pieniężną przechowywaną elektronicznie, w tym magnetycznie, stanowiącą roszczenie wobec emitenta, która jest emitowana po otrzymaniu środków pieniężnych w celu dokonywania transakcji płatniczych i akceptowana przez osoby fizyczne lub prawne inne niż emitent***;***

35) „średnia wartość pieniądza elektronicznego pozostającego w obiegu” oznacza średnią wartość całkowitej kwoty zobowiązań finansowych związanych z pieniądzem elektronicznym wyemitowanym na koniec każdego dnia kalendarzowego w ciągu poprzednich sześciu miesięcy kalendarzowych, obliczoną na pierwszy dzień kalendarzowy każdego miesiąca kalendarzowego i stosowaną w odniesieniu do tego miesiąca kalendarzowego***;***

36) „dystrybutor” oznacza osobę fizyczną lub prawną dystrybuującą pieniądz elektroniczny lub dokonującą wykupu tego pieniądza w imieniu instytucji płatniczej;

37) „usługi związane z pieniądzem elektronicznym” oznaczają emisję pieniądza elektronicznego, prowadzenie rachunków płatniczych, na których przechowywane są jednostki pieniądza elektronicznego, oraz przekazywanie jednostek pieniądza elektronicznego;

38) „operator bankomatu” oznacza podmioty obsługujące bankomaty, które nie ***prowadzą*** rachunków płatniczych;

39) „instytucja płatnicza świadcząca usługi związane z pieniądzem elektronicznym” oznacza instytucję płatniczą świadczącą usługi w zakresie emisji pieniądza elektronicznego, prowadzenia rachunków płatniczych, na których przechowywane są jednostki pieniądza elektronicznego, oraz przekazywania jednostek pieniądza elektronicznego, niezależnie od tego, czy świadczy ona również którekolwiek z usług wymienionych w załączniku I.

([24]) Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2013/34/UE z dnia 26 czerwca 2013 r. w sprawie rocznych sprawozdań finansowych, skonsolidowanych sprawozdań finansowych i powiązanych sprawozdań niektórych rodzajów jednostek, zmieniająca dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady 2006/43/WE oraz uchylająca dyrektywy Rady 78/660/EWG i 83/349/EWG (Dz.U. L 182 z 29.6.2013, s. 19).

([25]) Rozporządzenie delegowane Komisji (UE) nr 241/2014 z dnia 7 stycznia 2014 r. uzupełniające rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 575/2013 w odniesieniu do regulacyjnych standardów technicznych dotyczących wymogów w zakresie funduszy własnych obowiązujących instytucje (Dz.U. L 74 z 14.3.2014, s. 8).

TYTUŁ II

INSTYTUCJE PŁATNICZE

ROZDZIAŁ I

Udzielanie zezwoleń i nadzór

SEKCJA 1

PRZEPISY OGÓLNE

Artykuł 3

Wnioski o udzielenie zezwolenia

1. Państwa członkowskie zobowiązują przedsiębiorstwa inne niż te, o których mowa w art. 2 ust. 1 lit. a), b), d) i e) rozporządzenia XXX [PSR], i inne niż osoby fizyczne lub prawne korzystające ze zwolnienia na podstawie art. 34, 36, 37 i 38 niniejszej dyrektywy, które zamierzają świadczyć którekolwiek z usług płatniczych, o których mowa w załączniku I, lub usługi związane z pieniądzem elektronicznym, do uzyskania od właściwych organów państwa członkowskiego pochodzenia zezwolenia na świadczenie tych usług.

2. Zezwolenie, o którym mowa w ***ust. 1,*** jest wymagane wyłącznie w odniesieniu do tych usług płatniczych, które wnioskujące instytucje płatnicze faktycznie zamierzają świadczyć.

3. Państwa członkowskie zapewniają, aby przedsiębiorstwa wnioskujące o udzielenie zezwolenia, o którym mowa w ust. 1, przekazywały właściwym organom państwa członkowskiego pochodzenia wniosek o udzielenie zezwolenia, do którego załącza się:

a) program działalności określający w szczególności rodzaj planowanych usług płatniczych;

b) biznesplan, który ***może zawierać*** prognozę budżetu, z którego wynika, że wnioskodawca jest w stanie zastosować odpowiednie i proporcjonalne systemy, zasoby i procedury niezbędne do prawidłowego prowadzenia działalności;

c) dokumentację potwierdzającą, że wnioskodawca posiada kapitał założycielski przewidziany w art. 5;

d) w przypadku przedsiębiorstw ubiegających się o zezwolenie na świadczenie usług, o których mowa w pkt 1–5 załącznika I, oraz usług związanych z pieniądzem elektronicznym – opis środków wprowadzonych zgodnie z art. 9 w celu ochrony środków pieniężnych należących do użytkowników usług płatniczych;

e) opis stosowanych przez wnioskodawcę zasad zarządzania i mechanizmów kontroli wewnętrznej, w tym procedur administracyjnych, procedur zarządzania ryzykiem i procedur księgowych, jak również opis ustaleń dotyczących korzystania przez wnioskodawcę z usług ICT, o których mowa w art. 6 i 7 rozporządzenia (UE) 2022/2554, z którego wynika, że te zasady zarządzania, mechanizmy kontroli wewnętrznej i ustalenia dotyczące korzystania z usług ICT są proporcjonalne, właściwe, rzetelne i adekwatne;

f) opis procedury wprowadzonej w celu monitorowania incydentów związanych z bezpieczeństwem i skarg klientów dotyczących bezpieczeństwa oraz postępowania i działań następczych w przypadku wystąpienia takich incydentów i skarg, łącznie z mechanizmem zgłaszania incydentów uwzględniającym obowiązki instytucji płatniczej w zakresie powiadamiania określone w rozdziale III rozporządzenia (UE) 2022/2554;

g) opis procedury wprowadzonej w celu ewidencjonowania, monitorowania i śledzenia szczególnie chronionych danych dotyczących płatności oraz ograniczenia dostępu do tych danych;

h) opis rozwiązań zapewniających ciągłość działania, w tym jasne określenie operacji krytycznych, opis planów ciągłości działania w zakresie ICT oraz planów reagowania i przywracania sprawności ICT, a także opis procedury regularnego testowania i przeglądu adekwatności i skuteczności takich planów ciągłości działania w zakresie ICT oraz planów reagowania i przywracania sprawności ICT zgodnie z art. 11 ust. 6 rozporządzenia (UE) 2022/2554;

i) opis zasad i definicji stosowanych przy gromadzeniu danych statystycznych dotyczących wyników, transakcji i oszustw;

j) dokument dotyczący strategii w zakresie bezpieczeństwa obejmujący:

(i) szczegółową ocenę ryzyka w odniesieniu do świadczonych przez wnioskodawcę usług płatniczych i usług związanych z pieniądzem elektronicznym;

(ii) opis środków kontroli bezpieczeństwa i ograniczania ryzyka mających na celu odpowiednią ochronę użytkowników usług płatniczych przed zidentyfikowanymi ryzykami, w tym oszustwami i nielegalnym wykorzystywaniem danych szczególnie chronionych i danych osobowych;

(iii) w przypadku wnioskujących instytucji pragnących dokonać z innymi dostawcami usług płatniczych ustaleń dotyczących wymiany informacji na potrzeby wymiany danych dotyczących oszustw płatniczych, o których mowa w art. ***83 ust. 3*** rozporządzenia XXX [PSR] – wnioski z oceny skutków dla ochrony danych, o której mowa w art. ***83 ust. 4*** rozporządzenia XXX [PSR] i na podstawie art. 35 rozporządzenia (UE) 2016/679 oraz, w stosownych przypadkach, wynik uprzednich konsultacji z organem nadzorczym na podstawie art. 36 tego rozporządzenia***;***

k) w przypadku wnioskujących instytucji podlegających obowiązkom związanym z zapobieganiem praniu pieniędzy i finansowaniu terroryzmu zgodnie z dyrektywą Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2015/849 ***([26])*** i rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2015/847 ***([27])*** – opis mechanizmów kontroli wewnętrznej ustanowionych przez wnioskodawcę w celu zapewnienia zgodności z tą dyrektywą i z tym rozporządzeniem;

l) opis struktury organizacyjnej wnioskodawcy, w tym w stosownych przypadkach opis:

[redacted]

(iii) rozwiązań w zakresie outsourcingu;

(iv) udziału wnioskodawcy w krajowym lub międzynarodowym systemie płatności;

m) dane dotyczące tożsamości osób posiadających we wnioskującym podmiocie – bezpośrednio lub pośrednio – znaczne pakiety akcji w rozumieniu art. 4 ust. 1 pkt 36 rozporządzenia (UE) nr 575/2013, dane dotyczące wielkości należących do nich pakietów akcji, a także dokumentację potwierdzającą, że osoby te są odpowiednie do zapewnienia należytego i ostrożnego zarządzania wnioskodawcą;

n) dane dotyczące tożsamości dyrektorów i innych osób odpowiedzialnych za zarządzanie wnioskującą instytucją płatniczą oraz, w stosownych przypadkach:

(i) tożsamość osób odpowiedzialnych za zarządzanie działalnością instytucji płatniczej w zakresie usług płatniczych;

(ii) dokumentację potwierdzającą, że osoby odpowiedzialne za zarządzanie działalnością instytucji płatniczej w zakresie usług płatniczych cieszą się dobrą opinią oraz posiadają odpowiednią wiedzę i doświadczenie, by świadczyć usługi płatnicze, zgodnie z przepisami określonymi przez państwo członkowskie pochodzenia wnioskodawcy;

o) w stosownych przypadkach, dane dotyczące tożsamości biegłych rewidentów i firm audytorskich zgodnie z definicją w art. 2 pkt 2 i 3 dyrektywy 2006/43/WE Parlamentu Europejskiego i Rady ***([28])***;

p) informacje o statusie prawnym wnioskodawcy i jego akt założycielski;

q) adres siedziby statutowej wnioskodawcy;

([26]) Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2015/849 z dnia 20 maja 2015 r. w sprawie zapobiegania wykorzystywaniu systemu finansowego do prania pieniędzy lub finansowania terroryzmu, zmieniająca rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 648/2012 i uchylająca dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady 2005/60/WE oraz dyrektywę Komisji 2006/70/WE (Dz.U. L 141 z 5.6.2015, s. 73).

([27]) Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2015/847 z dnia 20 maja 2015 r. w sprawie informacji towarzyszących transferom środków pieniężnych i uchylenia rozporządzenia (WE) nr 1781/2006 (Dz.U. L 141 z 5.6.2015, s. 1).

([28]) Dyrektywa 2006/43/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 17 maja 2006 r. w sprawie ustawowych badań rocznych sprawozdań finansowych i skonsolidowanych sprawozdań finansowych, zmieniająca dyrektywy Rady 78/660/EWG i 83/349/EWG oraz uchylająca dyrektywę Rady 84/253/EWG (Dz.U. L 157 z 9.6.2006, s. 87).

r) przegląd jurysdykcji UE, w których wnioskodawca składa lub planuje złożyć wniosek o udzielenie zezwolenia na prowadzenie działalności jako instytucja płatnicza;

s) plan likwidacji w przypadku upadłości, dostosowany do przewidywanej wielkości i modelu biznesowego wnioskodawcy.

Do celów akapitu pierwszego lit. d), e), f) i l) państwa członkowskie zapewniają, aby wnioskodawca przedłożył opis rozwiązań w zakresie badania sprawozdań finansowych oraz rozwiązań organizacyjnych, które przyjął w celu ochrony interesów swoich użytkowników oraz dla zapewnienia ciągłości świadczenia i niezawodności usług płatniczych lub usług związanych z pieniądzem elektronicznym.

Środki kontroli bezpieczeństwa i ograniczania ryzyka, o których mowa w akapicie pierwszym lit. j), wskazują sposób zapewniania przez wnioskodawcę wysokiego poziomu operacyjnej odporności cyfrowej, zgodnie z wymogami określonymi w rozdziale II rozporządzenia (UE) 2022/2554, w szczególności w odniesieniu do bezpieczeństwa technicznego i ochrony danych, w tym oprogramowania i systemów ICT stosowanych przez wnioskodawcę lub przedsiębiorstwa, którym zleca on w ramach outsourcingu swoje operacje.

4. Państwa członkowskie wymagają, by przedsiębiorstwa składające wniosek o udzielenie zezwolenia na świadczenie usług płatniczych, o których mowa w pkt 6 załącznika I, posiadały – jako warunek uzyskania zezwolenia – ubezpieczenie od odpowiedzialności cywilnej z tytułu działalności zawodowej, obejmujące terytoria, na których przedsiębiorstwa te oferują usługi, lub inną porównywalną gwarancję na wypadek odpowiedzialności***, która może – w okresie obowiązywania pierwotnego zezwolenia – obejmować minimalny kapitał założycielski w wysokości 50 000 EUR*** w celu zapewnienia:

a) możliwości pokrycia przez nie ich zobowiązań, jak określono w art. 56, 57, 59, 76 i 78 rozporządzenia XXX [PSR];

b) pokrycia przez nie wartości wszelkich nadwyżek, progów odszkodowania lub udziału własnego w ramach ubezpieczenia lub porównywalnej gwarancji;

c) monitorują na bieżąco zakres ubezpieczenia lub porównywalnej gwarancji.

5. EUNB opracowuje projekt regulacyjnych standardów technicznych, w których określa:

a) informacje, jakie należy przedstawić właściwym organom we wniosku o udzielenie zezwolenia na prowadzenie działalności jako instytucja płatnicza, łącznie z wymogami ustanowionymi w ust. 3 lit. a), b), c), e) i g)–k) oraz r);

b) wspólną metodykę oceny na potrzeby udzielania zezwoleń na prowadzenie działalności jako instytucja płatnicza lub rejestracji jako dostawca świadczący usługi dostępu do informacji o rachunku lub operator bankomatu na podstawie niniejszej dyrektywy;

c) czym jest porównywalna gwarancja, o której mowa w ust. 4 akapit pierwszy, która powinna być wymienna z ubezpieczeniem od odpowiedzialności cywilnej z tytułu działalności zawodowej;

d) kryteria określania minimalnej kwoty pieniężnej ubezpieczenia od odpowiedzialności cywilnej z tytułu działalności zawodowej lub innej porównywalnej gwarancji, o których mowa w ust. 4.

6. Opracowując ten projekt regulacyjnych standardów technicznych, o których mowa w ust. 5, EUNB bierze pod uwagę następujące elementy:

a) profil ryzyka danego przedsiębiorstwa;

b) fakt, czy dane przedsiębiorstwo świadczy inne usługi płatnicze, o których mowa w załączniku I, lub prowadzi inną działalność gospodarczą;

c) wielkość działalności przedsiębiorstwa;

d) szczególne cechy porównywalnych gwarancji, o których mowa w ust. 4, i kryteria ich wykonania.

EUNB przedstawi Komisji ten projekt regulacyjnych standardów technicznych, o których mowa w ust. 5, do dnia [Urząd Publikacji: proszę wstawić datę przypadającą 1 rok po dacie wejścia w życie niniejszej dyrektywy] r.

Komisja jest uprawniona do przyjęcia tych regulacyjnych standardów technicznych zgodnie z art. 10–14 rozporządzenia (UE) nr 1093/2010.

Artykuł 4

Kontrola udziału w spółce

1. Każda osoba fizyczna lub prawna, która podjęła decyzję o nabyciu lub dalszym zwiększeniu, bezpośrednio lub pośrednio, znacznego pakietu akcji w rozumieniu art. 4 ust. 1 pkt 36 rozporządzenia (UE) nr 575/2013 w instytucji płatniczej, wskutek czego odsetek posiadanego kapitału lub posiadanych praw głosu osiągnąłby lub przekroczył 20 %, 30 % lub 50 % lub wskutek czego dana instytucja płatnicza stałaby się jednostką zależną danej osoby fizycznej lub prawnej, z wyprzedzeniem informuje na piśmie właściwe organy tej instytucji płatniczej o swoim zamiarze. To samo dotyczy każdej osoby fizycznej lub prawnej, która podjęła decyzję o zbyciu, bezpośrednio lub pośrednio, znacznego pakietu akcji lub o zmniejszeniu swojego znacznego pakietu akcji, wskutek czego odsetek posiadanego kapitału lub posiadanych praw głosu spadłby poniżej 20 %, 30 % lub 50 % lub wskutek czego dana instytucja płatnicza przestałaby być jednostką zależną danej osoby fizycznej lub prawnej.

2. Potencjalny nabywca znacznego pakietu akcji w instytucji płatniczej powiadamia właściwy organ o wielkości pakietu, który zamierza nabyć, oraz przekazuje stosowne niezbędne informacje, o których mowa w art. 23 ust. 4 dyrektywy 2013/36/UE.

3. Państwa członkowskie wymagają, by w przypadku gdy wpływ wywierany przez potencjalnego nabywcę, o którym mowa w ust. 1, może okazać się niekorzystny z punktu widzenia ostrożnego i należytego zarządzania daną instytucją płatniczą, właściwe organy wyrażają sprzeciw lub stosują inne odpowiednie środki, aby położyć kres takiemu stanowi. Środki takie mogą obejmować nakazy, sankcje nakładane na dyrektorów lub osoby odpowiedzialne za zarządzanie daną instytucją płatniczą lub zawieszenie korzystania z praw głosu wynikających z akcji posiadanych przez danych akcjonariuszy lub udziałowców tej instytucji płatniczej.

Podobne środki mają zastosowanie do osób fizycznych lub prawnych, które nie dopełnią obowiązku uprzedniego przekazania informacji, jak określono w ust. 2.

4. Jeżeli pomimo sprzeciwu właściwych organów dochodzi do nabycia pakietu akcji, o których mowa w ust. 1, państwa członkowskie, niezależnie od innych sankcji, które mają być przyjęte, przewidują zawieszenie odnośnych praw głosu, nieważność głosów oddanych lub też możliwość unieważnienia tych głosów.

Artykuł 5

Kapitał założycielski

Państwa członkowskie wymagają od instytucji płatniczych posiadania, w momencie udzielania zezwolenia, kapitału założycielskiego składającego się z co najmniej jednego z elementów, o których mowa w art. 26 ust. 1 lit. a)–e) rozporządzenia (UE) nr 575/2013, w następującej wysokości:

a) jeżeli instytucja płatnicza świadczy jedynie usługę płatniczą, o której mowa w pkt 5 załącznika I, jej kapitał nie może być w żadnym momencie niższy niż 25 000 EUR;

b) jeżeli instytucja płatnicza świadczy usługę płatniczą, o której mowa w pkt 6 załącznika I, jej kapitał nie może być w żadnym momencie niższy niż 50 000 EUR;

c) jeżeli instytucja płatnicza świadczy którąkolwiek z usług płatniczych, o których mowa w pkt 1–4 załącznika I, jej kapitał nie może być w żadnym momencie niższy niż 150 000 EUR;

d) jeżeli instytucja płatnicza świadczy usługi związane z pieniądzem elektronicznym, jej kapitał nie może być w żadnym momencie niższy niż ***350 000*** EUR.

Artykuł 6

Fundusze własne

1. Państwa członkowskie wymagają, aby fundusze własne instytucji płatniczej nie uległy obniżeniu poniżej kwoty kapitału założycielskiego, o którym mowa w art. 5, lub kwoty funduszy własnych, obliczonej albo zgodnie z art. 7 w przypadku instytucji płatniczych nieoferujących usług związanych z pieniądzem elektronicznym, albo zgodnie z art. 8 w przypadku instytucji płatniczych oferujących usługi związane z pieniądzem elektronicznym, przy czym obowiązuje ta kwota, która jest wyższa.

2. Państwa członkowskie przyjmują niezbędne środki, aby zapobiec wielokrotnemu uwzględnianiu tych samych elementów kwalifikujących się do funduszy własnych, w przypadku gdy instytucja płatnicza należy do tej samej grupy co inna instytucja płatnicza, instytucja kredytowa, firma inwestycyjna, spółka zarządzania aktywami lub zakład ubezpieczeń. Niniejszy ustęp stosuje się również w przypadku, gdy instytucja płatnicza ma charakter mieszany i prowadzi działalność o innym charakterze niż świadczenie usług płatniczych lub usług związanych z pieniądzem elektronicznym

3. Jeżeli spełnione są warunki ustanowione w art. 7 rozporządzenia (UE) nr 575/2013, państwa członkowskie lub ich właściwe organy mogą postanowić o niestosowaniu, odpowiednio, art. 7 lub art. 8 niniejszej dyrektywy do instytucji płatniczych, które są objęte nadzorem skonsolidowanym nad dominującą instytucją kredytową na podstawie dyrektywy 2013/36/UE.

Artykuł 7

Obliczanie funduszy własnych w przypadku instytucji płatniczych, które nie oferują usług związanych z pieniądzem elektronicznym

1. Niezależnie od wymogów dotyczących kapitału założycielskiego określonych w art. 5 państwa członkowskie wymagają od instytucji płatniczych innych niż instytucje płatnicze oferujące albo wyłącznie usługi inicjowania płatności, o których mowa w pkt 6 załącznika I, albo wyłącznie usługi dostępu do informacji o rachunku, o których mowa w pkt 7 załącznika I, albo też oba te rodzaje usług oraz innych niż instytucje płatnicze oferujące usługi związane z pieniądzem elektronicznym posiadania w każdym momencie funduszy własnych obliczonych zgodnie z ust. 2.

2. Właściwe organy wymagają od instytucji płatniczych domyślnego stosowania metody B określonej w lit. b) poniżej. Właściwe organy mogą jednak postanowić, aby ze względu na określony model biznesowy, w szczególności w przypadku, gdy instytucje płatnicze wykonują jedynie niewielką liczbę transakcji, ale o dużej wartości indywidualnej, instytucje płatnicze stosowały metodę A lub C. Na potrzeby metod A, B i C poprzedni rok należy rozumieć jako pełny okres 12 miesięcy poprzedzający moment dokonywania obliczenia.

a) Metoda A

Kwota funduszy własnych instytucji płatniczej wynosi co najmniej 10 % jej stałych kosztów pośrednich z poprzedniego roku. Właściwe organy mogą skorygować ten wymóg, jeżeli od poprzedniego roku w działalności instytucji płatniczej zaszła istotna zmiana. Jeżeli w dniu dokonywania obliczenia instytucja płatnicza nie ukończyła jeszcze pełnego roku działalności, kwota funduszy własnych instytucji płatniczej wynosi co najmniej 10 % odnośnych stałych kosztów pośrednich prognozowanych w jej biznesplanie, chyba że właściwe organy zażądały skorygowania tego biznesplanu.

b) Metoda B

Kwota funduszy własnych instytucji płatniczej jest równa co najmniej sumie następujących elementów pomnożonych przez współczynnik korygujący k, o którym mowa w ust. 3, gdzie wolumen płatności (WP) stanowi jedną dwunastą całkowitej kwoty transakcji płatniczych wykonanych przez daną instytucję płatniczą w poprzednim roku:

(i) 4,0 % części WP do wysokości 5 mln EUR;
plus

(ii) 2,5 % części WP powyżej 5 mln EUR do wysokości 10 mln EUR;
plus

(iii) 1 % części WP powyżej 10 mln EUR do wysokości 100 mln EUR;
plus

(iv) 0,5 % części WP powyżej 100 mln EUR do wysokości 250 mln EUR;
plus

(v) 0,25 % części WP powyżej 250 mln EUR.

c) Metoda C

Kwota funduszy własnych instytucji płatniczej jest równa co najmniej stosownemu wskaźnikowi, o którym mowa w pkt (i), pomnożonemu przez mnożnik, o którym mowa w pkt (ii), i przez współczynnik korygujący k, o którym mowa w ust. 3.

(i) Stosowny wskaźnik jest sumą następujących elementów:

1) dochodów z odsetek;

2) wydatków z tytułu odsetek;

3) otrzymanych prowizji i opłat; oraz

4) innych przychodów operacyjnych.

Każdy element sumy uwzględnia się z jego znakiem dodatnim lub ujemnym. Przy obliczaniu stosownego wskaźnika nie uwzględnia się dochodów z tytułu zdarzeń nadzwyczajnych lub występujących nieregularnie. Wydatki na usługi świadczone przez osoby trzecie w ramach outsourcingu mogą obniżyć stosowny wskaźnik, jeżeli wydatki te ponoszone są przez przedsiębiorstwo podlegające nadzorowi na podstawie niniejszej dyrektywy. Stosowny wskaźnik obliczany jest na podstawie obserwacji z 12 miesięcy na koniec poprzedniego roku obrotowego. Stosowny wskaźnik obliczany jest w odniesieniu do poprzedniego roku obrotowego.

Fundusze własne obliczone według metody C nie mogą być niższe niż 80 % średniej z ostatnich trzech lat obrotowych dla stosownego wskaźnika. Jeżeli dane zweryfikowane przez biegłego rewidenta nie są dostępne, można wykorzystać dane szacunkowe.

(ii) Mnożnik wynosi:

1) 10 % części stosownego wskaźnika do wysokości 2,5 mln EUR;

2) 8 % części stosownego wskaźnika od 2,5 mln EUR do wysokości 5 mln EUR;

3) 6 % części stosownego wskaźnika od 5 mln EUR do wysokości 25 mln EUR;

4) 3 % części stosownego wskaźnika od 25 mln EUR do wysokości 50 mln EUR;

5) 1,5 % powyżej 50 mln EUR.

3. Współczynnik korygujący k stosowany w metodach B i C wynosi:

a) 0,5, jeżeli instytucja płatnicza świadczy jedynie usługę płatniczą, o której mowa w pkt 5 załącznika I;

b) 1, jeżeli instytucja płatnicza świadczy dowolną z usług płatniczych, o których mowa w pkt 1–4 załącznika I.

4. Państwa członkowskie wymagają od instytucji płatniczych innych niż instytucje płatnicze oferujące albo wyłącznie usługi inicjowania płatności, o których mowa w pkt 6 załącznika I, albo wyłącznie usługi dostępu do informacji o rachunku, o których mowa w pkt 7 załącznika I, albo też oba te rodzaje usług oraz innych niż instytucje płatnicze oferujące wyłącznie usługi związane z pieniądzem elektronicznym prowadzące również działalność, o której mowa w art. 10, zapewnienia, aby fundusze własne posiadane na potrzeby usług wymienionych w pkt 1–5 załącznika I nie były uznawane za fundusze własne posiadane do celów art. 10 ust. 4 lit. d) lub innych usług nieuregulowanych niniejszą dyrektywą.

5. Właściwe organy mogą, na podstawie oceny procesów zarządzania ryzykiem, bazy danych związanych z ryzykiem strat i mechanizmów kontroli wewnętrznej instytucji płatniczej, zażądać od instytucji płatniczej posiadania kwoty funduszy własnych do 20 % wyższej od kwoty, która byłaby wynikiem zastosowania metody wybranej zgodnie z ust. 2. Właściwe organy mogą zezwolić instytucji płatniczej na posiadanie kwoty funduszy własnych do 20 % niższej od kwoty, która byłaby wynikiem zastosowania metody wymaganej zgodnie z ust. 2.

6. EUNB opracowuje projekt standardów regulacyjnych zgodnie z art. 16 rozporządzenia (UE) nr 1093/2010 dotyczących kryteriów ustalania, kiedy model biznesowy instytucji płatniczej jest taki, że wykonuje ona jedynie niewielką liczbę transakcji, ale o dużej wartości indywidualnej, jak określono w ust. 2 niniejszego artykułu.

EUNB przedstawi Komisji te projekty regulacyjnych standardów technicznych do dnia [Urząd Publikacji: proszę wstawić datę przypadającą 1 rok po dacie wejścia w życie niniejszej dyrektywy] r.

Komisja jest uprawniona do przyjęcia tych regulacyjnych standardów technicznych zgodnie z art. 10–14 rozporządzenia (UE) nr 1093/2010.

Artykuł 8

Obliczanie funduszy własnych dla instytucji płatniczych, które oferują usługi związane z pieniądzem elektronicznym

1. Niezależnie od wymogów dotyczących kapitału założycielskiego określonych w art. 5 państwa członkowskie wymagają od instytucji płatniczych oferujących zarówno usługi płatnicze, jak i usługi związane z pieniądzem elektronicznym posiadania w każdym momencie funduszy własnych obliczonych zgodnie z art. 7 na cele działalności związanej z usługami płatniczymi.

2. Niezależnie od wymogów dotyczących kapitału założycielskiego określonych w art. 5 państwa członkowskie wymagają od instytucji płatniczych oferujących wyłącznie usługi związane z pieniądzem elektronicznym posiadania w każdym momencie funduszy własnych obliczonych według metody D określonej w ust. 3 poniżej.

3. Metoda D: Fundusze własne na cele działalności polegającej na świadczeniu usług związanych z pieniądzem elektronicznym są równe co najmniej 2 % średniej wartości pieniądza elektronicznego pozostającego w obiegu.

4. Państwa członkowskie wymagają, aby instytucje płatnicze oferujące zarówno usługi płatnicze, jak i usługi związane z pieniądzem elektronicznym posiadały w każdym momencie fundusze własne co najmniej równe sumie wymogów, o których mowa w ust. 1 i 2.

5. Państwa członkowskie zezwalają instytucjom płatniczym świadczącym zarówno usługi płatnicze, jak i usługi związane z pieniądzem elektronicznym, prowadzącym jakiegokolwiek rodzaju działalność, o której mowa w załączniku I, która nie dotyczy usług związanych z pieniądzem elektronicznym, lub którykolwiek z rodzajów działalności, o których mowa w art. 10 ust. 1 i 4, na obliczenie ich wymogów w zakresie funduszy własnych na podstawie reprezentatywnej części, która w domniemaniu ma być wykorzystywana na potrzeby usług związanych z pieniądzem elektronicznym, pod warunkiem że taką reprezentatywną część można racjonalnie oszacować na podstawie danych historycznych i w sposób satysfakcjonujący właściwe organy, jeżeli kwota pieniądza elektronicznego pozostającego w obiegu nie jest znana z wyprzedzeniem. W przypadku gdy instytucja płatnicza nie prowadzi działalności dostatecznie długo, jej wymogi w zakresie funduszy własnych oblicza się na podstawie przewidywanej wartości pieniądza elektronicznego pozostającego w obiegu, wykazanej w biznesplanie tej instytucji, z zastrzeżeniem wszelkich dostosowań tego planu wymaganych przez właściwe organy.

6. Art. 7 ust. 4 i 5 stosuje się odpowiednio do instytucji płatniczych świadczących usługi związane z pieniądzem elektronicznym.

Artykuł 9

Wymogi dotyczące ochrony środków pieniężnych

1. Państwa członkowskie wymagają od instytucji płatniczej świadczącej usługi płatnicze, o których mowa w pkt 1–5 załącznika I, lub usługi związane z pieniądzem elektronicznym, by chroniła wszystkie środki pieniężne otrzymane od użytkowników usług płatniczych lub za pośrednictwem innego dostawcy usług płatniczych w celu wykonania transakcji płatniczych lub, w stosownych przypadkach, środki pieniężne otrzymane w zamian za wyemitowany pieniądz elektroniczny w jeden z następujących sposobów:

a) te środki pieniężne nie są w żadnym momencie łączone ze środkami pieniężnymi osoby fizycznej lub prawnej niebędącej użytkownikiem usług płatniczych, w którego imieniu te środki pieniężne są przechowywane;

b) te środki pieniężne objęte są polisą ubezpieczeniową lub inną porównywalną gwarancją wydaną przez zakład ubezpieczeń lub instytucję kredytową, która nie należy do tej samej grupy co dana instytucja płatnicza, na kwotę równoważną kwocie, która byłaby wydzielona w przypadku braku polisy ubezpieczeniowej lub innej porównywalnej gwarancji, płatną w przypadku gdy instytucja płatnicza nie jest w stanie wywiązać się ze swoich zobowiązań finansowych.

Do celów akapitu pierwszego lit. a) w przypadku gdy instytucja płatnicza nadal posiada środki pieniężne i na koniec dnia roboczego następującego po dniu otrzymania środków pieniężnych nie dostarczyła ich jeszcze odbiorcy ani nie przekazała ich do innego dostawcy usług płatniczych, ta instytucja płatnicza podejmuje jedno z następujących działań:

a) deponuje te środki pieniężne albo na odrębnym rachunku w instytucji kredytowej posiadającej zezwolenie w państwie członkowskim, albo w banku centralnym według uznania tego banku centralnego;

b) inwestuje te środki pieniężne w bezpieczne, płynne aktywa o niskim ryzyku, określone przez właściwe organy państwa członkowskiego pochodzenia.

Instytucje płatnicze chronią przedmiotowe środki pieniężne zgodnie z prawem krajowym w interesie użytkowników usług płatniczych przed roszczeniami innych wierzycieli instytucji płatniczej, szczególnie w przypadku niewypłacalności.

2. Instytucje płatnicze unikają ryzyka koncentracji w odniesieniu do chronionych środków pieniężnych klienta poprzez zapewnienie, ***w stosownych przypadkach,*** aby tej samej metody ochronnej nie stosowano w przypadku całości środków pieniężnych klienta chronionych przez te instytucje. W szczególności muszą one dążyć do tego, aby nie przechowywać wszystkich środków pieniężnych konsumentów w jednej instytucji kredytowej.

3. Jeżeli instytucja płatnicza ma obowiązek chronić środki pieniężne zgodnie z ust. 1 i część tych środków pieniężnych ma być wykorzystywana do celów przyszłych transakcji płatniczych, a pozostała kwota – do celów usług innych niż usługi płatnicze, ta część środków pieniężnych, która ma być wykorzystana do celów przyszłych transakcji płatniczych, również podlega wymogom ust. 1. W przypadku gdy taka część jest zmienna lub nieznana z wyprzedzeniem, państwa członkowskie zezwalają instytucjom płatniczym na stosowanie przepisów niniejszego ustępu na podstawie reprezentatywnej części, która w domniemaniu ma być wykorzystywana na potrzeby usług płatniczych, pod warunkiem że taką reprezentatywną część można racjonalnie oszacować na podstawie danych historycznych w sposób satysfakcjonujący właściwe organy.

4. Jeżeli instytucja płatnicza świadczy usługi związane z pieniądzem elektronicznym, środki pieniężne otrzymane do celów emitowania pieniądza elektronicznego nie muszą być chronione do chwili, gdy środki pieniężne zostaną zapisane na dobro rachunku płatniczego instytucji płatniczej lub w inny sposób udostępnione instytucji płatniczej zgodnie z wymogami dotyczącymi czasu wykonania określonymi w rozporządzeniu XXX [PSR]. W każdym przypadku takie środki pieniężne obejmuje się ochroną nie później niż na koniec dnia roboczego następującego po dniu otrzymania środków pieniężnych, po emisji pieniądza elektronicznego.

5. Jeżeli instytucja płatnicza świadczy usługi związane z pieniądzem elektronicznym, do celów stosowania ust. 1 za bezpieczne, obciążone niskim ryzykiem aktywa uznaje się aktywa należące do jednej z kategorii określonych w tabeli 1 w art. 336 ust. 1 rozporządzenia (UE) nr 575/2013, w przypadku których narzut kapitałowy z tytułu ryzyka szczególnego nie przekracza 1,6 %, ale z wyłączeniem innych kwalifikujących się pozycji określonych w art. 336 ust. 4 tego rozporządzenia.

Do celów ust. 1 za bezpieczne, obciążone niskim ryzykiem aktywa uznaje się również jednostki uczestnictwa w przedsiębiorstwach zbiorowego inwestowania w zbywalne papiery wartościowe (UCITS) inwestujących wyłącznie w aktywa wymienione w akapicie pierwszym.

W wyjątkowych okolicznościach i przy odpowiednim uzasadnieniu właściwe organy mogą, na podstawie oceny bezpieczeństwa, okresu zapadalności, wartości lub innych czynników ryzyka dotyczących aktywów wymienionych w akapicie pierwszym i drugim, określić, których z tych aktywów nie można uznać za bezpieczne, obciążone niskim ryzykiem aktywów do celów ust. 1.

6. Instytucja płatnicza z wyprzedzeniem informuje właściwe organy o wszelkich istotnych zmianach odnoszących się do środków stosowanych w celu ochrony środków pieniężnych otrzymywanych na potrzeby świadczonych usług płatniczych, a w przypadku usług związanych z pieniądzem elektronicznym – w zamian za wyemitowany pieniądz elektroniczny.

7. EUNB opracowuje regulacyjne standardy techniczne dotyczące wymogów dotyczących ochrony środków pieniężnych, w szczególności określające ramy zarządzania ryzykiem związanym z ochroną środków pieniężnych dla instytucji płatniczych, aby zapewnić ochronę środków pieniężnych użytkowników, a także uwzględniające wymogi w zakresie wyodrębnienia, wyznaczenia, uzgodnienia, ***ochrony*** i obliczenia wymaganych środków pieniężnych podlegających ochronie ***oraz unikające ryzyka płynności i koncentracji***.

EUNB przedstawi Komisji te projekty regulacyjnych standardów technicznych do dnia [Urząd Publikacji: proszę wstawić datę przypadającą 1 rok po dacie wejścia w życie niniejszej dyrektywy] r.

Komisja jest uprawniona do przyjęcia regulacyjnych standardów technicznych, o których mowa w akapicie pierwszym, zgodnie z art. 10–14 rozporządzenia (UE) nr 1093/2010.

Artykuł 10

Rodzaje działalności

1. Oprócz świadczenia usług płatniczych lub usług związanych z pieniądzem elektronicznym instytucje płatnicze są uprawnione do prowadzenia następujących rodzajów działalności:

a) świadczenia usług operacyjnych i ściśle powiązanych usług pomocniczych, takich jak: zapewnianie wykonania transakcji płatniczych, usługi wymiany walut, działalność związana z przechowywaniem, a także przechowywanie i przetwarzanie danych;

b) obsługi systemów płatności;

c) działalności gospodarczej innej niż świadczenie usług płatniczych lub usług związanych z pieniądzem elektronicznym, z uwzględnieniem mających zastosowanie przepisów prawa Unii i prawa krajowego.

2. Instytucje płatnicze świadczące co najmniej jedną z usług płatniczych lub usług związanych z pieniądzem elektronicznym prowadzą tylko rachunki płatnicze wykorzystywane wyłącznie do transakcji płatniczych.

3. Wszelkie środki pieniężne otrzymywane przez instytucje płatnicze od użytkowników usług płatniczych w celu świadczenia usług płatniczych lub usług związanych z pieniądzem elektronicznym nie stanowią depozytu ani innych środków podlegających zwrotowi w rozumieniu art. 9 dyrektywy 2013/36/UE.

4. Instytucje płatnicze mogą udzielać kredytów związanych z usługami płatniczymi, o których mowa w pkt 2 załącznika I, jedynie w przypadku spełnienia wszystkich następujących warunków:

a) kredyt ma charakter pomocniczy w stosunku do wykonania transakcji płatniczej i udziela się go wyłącznie w tym celu;

b) niezależnie od ewentualnych przepisów krajowych dotyczących udzielania kredytów przez wystawców kart kredytowych kredyt udzielony w związku z płatnością i zrealizowany zgodnie z art. 13 ust. 6 i art. 30 podlega spłacie ***w rozsądnie*** krótkim terminie ***wyznaczonym przez właściwe organy***;

c) udzielony kredyt nie pochodzi ze środków pieniężnych otrzymanych lub przechowywanych w celu wykonania transakcji płatniczej ani ze środków pieniężnych otrzymanych od użytkowników usług płatniczych w zamian za pieniądz elektroniczny i przechowywanych zgodnie z art. 9 ust. 1;

d) fundusze własne instytucji płatniczej są w każdym momencie i w sposób zadowalający organy nadzorcze adekwatne do całkowitej kwoty udzielonych kredytów.

5. Instytucje płatnicze nie mogą przyjmować depozytów ani innych środków pieniężnych podlegających zwrotowi w rozumieniu art. 9 dyrektywy 2013/36/UE.

6. Instytucje płatnicze świadczące usługi związane z pieniądzem elektronicznym bezzwłocznie wymieniają wszelkie środki pieniężne, w tym gotówkę lub pieniądz skrypturalny, otrzymane przez tę instytucję płatniczą od użytkowników usług płatniczych na pieniądz elektroniczny. Środki takie nie stanowią depozytu ani innych środków pieniężnych podlegających zwrotowi otrzymanych od ludności w rozumieniu art. 9 dyrektywy 2013/36/UE.

7. Niniejsza dyrektywa pozostaje bez uszczerbku dla dyrektywy 2008/48/WE, innych odpowiednich przepisów prawa Unii lub środków krajowych dotyczących warunków udzielania kredytów konsumentom, niezharmonizowanych niniejszą dyrektywą, które są zgodne z prawem Unii.

Artykuł 11

Rachunkowość i badanie ustawowe

1. Do instytucji płatniczych stosuje się odpowiednio dyrektywę Rady 86/635/EWG **([29])**, dyrektywę 2013/34/UE i rozporządzenie (WE) nr 1606/2002 Parlamentu Europejskiego i Rady **([30])**.

2. O ile nie przewidziano zwolnienia na podstawie dyrektywy 2013/34/UE i, w stosownych przypadkach, dyrektywy 86/635/EWG, roczne sprawozdania finansowe i skonsolidowane sprawozdania finansowe instytucji płatniczych podlegają badaniu przez biegłych rewidentów lub firmy audytorskie w rozumieniu art. 2 ust. 2 i 3 dyrektywy 2006/43/WE.

3. Do celów nadzorczych państwa członkowskie wymagają od instytucji płatniczych przedstawiania oddzielnych informacji dotyczących rachunkowości w odniesieniu do – z jednej strony – usług płatniczych lub usług związanych z pieniądzem elektronicznym oraz – z drugiej strony – w odniesieniu do rodzajów działalności, o których mowa w art. 10 ust. 1, które to informacje podlegają uwzględnieniu w sprawozdaniu z badania. Sprawozdanie to przygotowują, stosownie do przypadku, biegli rewidenci lub firma audytorska.

4. Obowiązki ustanowione w art. 63 dyrektywy 2013/36/UE stosuje się odpowiednio do biegłych rewidentów lub firm audytorskich instytucji płatniczych w odniesieniu do usług płatniczych lub usług związanych z pieniądzem elektronicznym.

Artykuł 12

Przechowywanie dokumentacji

Państwa członkowskie nakładają na instytucje płatnicze wymóg przechowywania całej stosownej dokumentacji do celów niniejszego tytułu przez co najmniej 5 lat, bez uszczerbku dla dyrektywy (UE) 2015/849 lub innych właściwych przepisów prawa Unii. Jeżeli dokumentacja taka zawiera dane osobowe, instytucja płatnicza nie przechowuje jej dłużej niż jest to konieczne do celów niniejszego tytułu. W przypadku cofnięcia zezwolenia udzielonego instytucji płatniczej zgodnie z art. 16 dokumentacji zawierającej dane osobowe nie przechowuje się dłużej niż przez 5 lat od daty cofnięcia zezwolenia.

([29]) Dyrektywa Rady 86/635/EWG z dnia 8 grudnia 1986 r. w sprawie rocznych i skonsolidowanych sprawozdań finansowych banków i innych instytucji finansowych (Dz.U. L 372 z 31.12.1986, s. 1).

([30]) Rozporządzenie (WE) nr 1606/2002 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 19 lipca 2002 r. w sprawie stosowania międzynarodowych standardów rachunkowości (Dz.U. L 243 z 11.9.2002, s. 1).

Artykuł 13

Udzielenie zezwolenia

1. Państwa członkowskie udzielają wnioskującej instytucji płatniczej zezwolenia w odniesieniu do usług płatniczych i usług związanych z pieniądzem elektronicznym, które instytucja ta zamierza świadczyć, pod warunkiem że wnioskująca instytucja płatnicza:

a) jest osobą prawną mającą siedzibę w państwie członkowskim;

b) przekazała właściwym organom informacje, o których mowa w art. 3 ust. 3;

c) uwzględniła potrzebę zapewnienia należytego i ostrożnego zarządzania wnioskującą instytucją płatniczą i skutecznych zasad zarządzania dotyczących usług płatniczych lub usług związanych z pieniądzem elektronicznym, które dana instytucja płatnicza zamierza świadczyć, co obejmuje:

(i) jasną strukturę organizacyjną z dobrze określonymi, przejrzystymi i spójnymi zakresami odpowiedzialności;

(ii) skuteczne procedury rozpoznawania ryzyka, na które jest lub może być narażona wnioskująca instytucja płatnicza, zarządzania tym ryzykiem, jego monitorowania i zgłaszania;

(iii) odpowiednie mechanizmy kontroli wewnętrznej obejmujące należyte procedury administracyjne i księgowe;

d) posiada kapitał założycielski, o którym mowa w art. 5;

e) spełnia wymogi art. 3 ust. 4.

Zasady zarządzania i mechanizmy kontroli, o których mowa w lit. c), muszą być wszechstronne i proporcjonalne do charakteru, skali i stopnia złożoności usług płatniczych lub usług związanych z pieniądzem elektronicznym, które wnioskujące instytucje płatnicze zamierzają świadczyć.

EUNB przyjmuje wytyczne dotyczące zasad, procedur i mechanizmów, o których mowa w niniejszym ustępie.

2. Właściwe organy państwa członkowskiego pochodzenia udzielają zezwolenia, jeżeli informacje i dokumentacja dołączone do wniosku są zgodne z wszystkimi wymogami określonymi w art. 3 i jeżeli ogólna ocena właściwych organów, po zbadaniu wniosku, jest pozytywna. Przed udzieleniem zezwolenia właściwe organy mogą, w stosownych przypadkach, przeprowadzić konsultacje z krajowym bankiem centralnym lub innymi odpowiednimi organami publicznymi.

3. Instytucja płatnicza, która zgodnie z prawem krajowym swojego państwa członkowskiego pochodzenia jest zobowiązana do posiadania siedziby statutowej, musi posiadać siedzibę zarządu w tym samym państwie członkowskim, w którym znajduje się jej siedziba statutowa, i musi prowadzić część swojej działalności związanej z usługami płatniczymi lub pieniądzem elektronicznym w tym państwie członkowskim. Właściwe organy państwa członkowskiego, w którym ma mieścić się siedziba statutowa instytucji płatniczej, nie wymagają jednak od instytucji płatniczej prowadzenia większej części jej działalności w państwie, w którym będzie miała swoją siedzibę statutową.

4. Właściwe organy mogą wymagać, jako warunek udzielenia zezwolenia, aby wnioskująca instytucja płatnicza utworzyła odrębny podmiot do celów świadczenia usług płatniczych, o których mowa w pkt 1–6 załącznika I, jeżeli wnioskująca instytucja płatnicza prowadzi działalność innego rodzaju, która może osłabić – lub prawdopodobne jest, że osłabi – dobrą kondycję finansową wnioskującej instytucji płatniczej albo zdolność właściwych organów do monitorowania przestrzegania przez wnioskującą instytucję płatniczą przepisów niniejszej dyrektywy.

5. Właściwe organy odmawiają wnioskującej instytucji płatniczej udzielenia zezwolenia w każdym z następujących przypadków:

a) jeżeli mając na uwadze potrzebę zapewnienia należytego i ostrożnego zarządzania instytucją płatniczą, te właściwe organy nie są przekonane co do odpowiedniego charakteru akcjonariuszy lub udziałowców posiadających znaczne pakiety akcji;

b) w przypadku bliskich powiązań w rozumieniu art. 4 ust. 1 pkt 38 rozporządzenia (UE) nr 575/2013 między instytucją płatniczą a osobami fizycznymi lub prawnymi, które to powiązania stanowią przeszkodę w skutecznym wykonywaniu funkcji nadzorczych właściwych organów;

c) gdy przepisy ustawowe, wykonawcze lub administracyjne państwa trzeciego mające zastosowanie do osoby fizycznej lub prawnej lub osób fizycznych lub prawnych, z którymi dana instytucja płatnicza ma bliskie powiązania w rozumieniu art. 4 ust. 1 pkt 38 rozporządzenia (UE) nr 575/2013, lub trudności związane z egzekwowaniem tych przepisów ustawowych, wykonawczych lub administracyjnych stanowią przeszkodę w skutecznym wykonywaniu funkcji nadzorczych właściwych organów.

6. Zezwolenie jest ważne we wszystkich państwach członkowskich i pozwala danej instytucji płatniczej na świadczenie usług płatniczych lub usług związanych z pieniądzem elektronicznym, które są objęte zezwoleniem, w całej Unii w ramach swobody świadczenia usług lub swobody przedsiębiorczości.

Artykuł 14

Powiadamianie o decyzji o udzieleniu lub odmowie udzielenia zezwolenia

W terminie ***maksymalnie dwóch*** miesięcy od daty otrzymania wniosku o udzielenie zezwolenia, o którym mowa w art. 3, lub – w przypadku gdy wniosek taki jest niekompletny – od daty otrzymania wszystkich informacji, o których mowa w art. 3 ust. 3, właściwe organy powiadamiają wnioskodawcę o udzieleniu zezwolenia lub o odmowie jego udzielenia. W przypadku odmowy udzielenia zezwolenia właściwy organ podaje uzasadnienie.

Artykuł 15

Utrzymanie zezwolenia na prowadzenie działalności jako instytucja płatnicza

Państwa członkowskie wymagają od instytucji płatniczych informowania właściwych organów o każdej zmianie informacji i dokumentacji przekazanych zgodnie z art. 3, która to zmiana może wpłynąć na prawidłowość tych informacji lub tej dokumentacji.

Artykuł 16

Cofnięcie zezwolenia na prowadzenie działalności jako instytucja płatnicza

1. Właściwe organy państwa członkowskiego pochodzenia mogą cofnąć zezwolenie wydane instytucji płatniczej jedynie wówczas, gdy:

a) instytucja płatnicza nie skorzystała z zezwolenia w ciągu 12 miesięcy od daty otrzymania tego zezwolenia lub przez ponad sześć następujących po sobie miesięcy nie świadczyła żadnej z usług, w odniesieniu do której uzyskała zezwolenie;

b) instytucja płatnicza wyraźnie zrzekła się przedmiotowego zezwolenia;

c) instytucja płatnicza przestała spełniać warunki, na podstawie których udzielono zezwolenia, lub nie powiadomiła właściwego organu o istotnych zmianach w tym zakresie;

d) instytucja płatnicza uzyskała zezwolenie na podstawie nieprawdziwych informacji lub w inny niezgodny z prawem sposób;

e) instytucja płatnicza uchybiła swoim zobowiązaniom w zakresie zapobiegania praniu pieniędzy lub finansowaniu terroryzmu na podstawie dyrektywy (UE) 2015/849;

f) dalsze świadczenie usług płatniczych lub usług związanych z pieniądzem elektronicznym przez instytucję płatniczą stanowiłoby zagrożenie dla stabilności systemu płatności lub dla zaufania do tego systemu;

g) instytucja płatnicza spełnia jeden z warunków cofnięcia zezwolenia przewidzianych prawem krajowym.

2. W przypadku cofnięcia zezwolenia właściwy organ podaje uzasadnienie i powiadamia o nim zainteresowanych.

3. Właściwy organ podaje informację o cofnięciu zezwolenia do wiadomości publicznej, w tym w rejestrach lub wykazach, o których mowa w art. 17 i 18.

Artykuł 17

Rejestr instytucji płatniczych w państwie członkowskim pochodzenia

1. Państwa członkowskie prowadzą i utrzymują elektroniczny publiczny rejestr instytucji płatniczych, w tym podmiotów zarejestrowanych zgodnie z art. 34, 36 i 38, oraz ich agentów lub dystrybutorów. Państwa członkowskie zapewniają, aby rejestr ten zawierał wszystkie poniższe informacje:

a) informacje o instytucjach płatniczych, które uzyskały zezwolenie zgodnie z art. 13, oraz o ich agentach lub dystrybutorach, o ile ci istnieją;

b) informacje o osobach fizycznych i prawnych zarejestrowanych zgodnie z art. 34 ust. 2, art. 36 ust. 1 lub art. 38 ust. 1, oraz o ich agentach lub dystrybutorach, o ile ci istnieją;

c) informacje o instytucjach, o których mowa w art. 1 ust. 2, które na mocy prawa krajowego są uprawnione do świadczenia usług płatniczych lub usług związanych z pieniądzem elektronicznym.

Oddziały instytucji płatniczych wpisuje się do rejestru państwa członkowskiego pochodzenia, jeżeli oddziały te świadczą usługi w państwie członkowskim innym niż ich państwo członkowskie pochodzenia.

2. Rejestr publiczny, o którym mowa w ust. 1:

a) zawiera informacje o usługach płatniczych i usługach związanych z pieniądzem elektronicznym oraz o odpowiednich markach, w odniesieniu do których instytucja płatnicza uzyskała zezwolenie lub w odniesieniu do których osoba fizyczna lub prawna została zarejestrowana;

b) w stosownych przypadkach zawiera informacje o agentach lub dystrybutorach, za których pośrednictwem instytucja płatnicza świadczy usługi płatnicze lub usługi związane z pieniądzem elektronicznym, z wyjątkiem usług w zakresie emisji pieniądza elektronicznego, i wyszczególnia usługi, jakie wspomniani agenci lub dystrybutorzy świadczą w imieniu instytucji płatniczej;

c) zawiera informacje o pozostałych państwach członkowskich, w których instytucja płatnicza prowadzi działalność, a także informacje o dniu rozpoczęcia tego rodzaju paszportowanej działalności.

3. Państwa członkowskie zapewniają, aby instytucje płatnicze wpisywano do rejestru, o którym mowa w ust. 1, odrębnie od osób fizycznych i prawnych zarejestrowanych zgodnie z art. 34, 36 lub 38, oraz aby rejestr ten był publicznie dostępny do wglądu, był dostępny online i był bezzwłocznie aktualizowany.

4. Właściwe organy wpisują do przedmiotowego rejestru publicznego daty udzielenia zezwolenia lub rejestracji, wszelkie przypadki cofnięcia lub zawieszenia zezwolenia oraz wszelkie przypadki cofnięcia rejestracji zgodnie z art. 34, 36 lub 38.

5. Właściwe organy niezwłocznie powiadamiają EUNB o powodach cofnięcia zezwolenia lub rejestracji lub zawieszenia zezwolenia lub rejestracji lub o wszelkich zwolnieniach na podstawie art. 34, 36 lub 38.

Artykuł 18

Rejestr EUNB

1. EUNB prowadzi i utrzymuje elektroniczny centralny rejestr instytucji płatniczych, w tym podmiotów zarejestrowanych zgodnie z art. 34, 36 i 38, oraz ich agentów lub dystrybutorów, a także – w stosownych przypadkach – ich oddziałów. Ten elektroniczny rejestr centralny zawiera informacje przekazywane przez właściwe organy zgodnie z ust. 3. EUNB odpowiada za prawidłowe przedstawienie tych informacji.

2. EUNB udostępnia centralny rejestr elektroniczny publicznie na swojej stronie internetowej oraz zapewnia bezpłatnie łatwy dostęp do zawartych w nim informacji oraz możliwość łatwego wyszukiwania tych informacji.

3. Właściwe organy przekazują EUNB informacje wprowadzone do ich krajowych rejestrów publicznych zgodnie z art. 17 najpóźniej w terminie jednego dnia roboczego od chwili wprowadzenia danych informacji do tych rejestrów.

4. Właściwe organy odpowiadają za prawidłowość informacji zawartych w ich krajowych rejestrach i przekazywanych EUNB oraz za aktualizowanie tych informacji na bieżąco. Spółkom figurującym w rejestrze zapewnia się możliwość skorygowania wszelkich nieścisłości w informacjach na ich temat.

5. EUNB opracowuje projekty regulacyjnych standardów technicznych dotyczących prowadzenia i utrzymywania centralnego rejestru elektronicznego, o którym mowa w ust. 1, oraz dostępu do zawartych w nim informacji w celu zapewnienia, aby informacje zawarte w tym rejestrze mogły być modyfikowane wyłącznie przez zainteresowany właściwy organ lub EUNB.

EUNB przedstawi Komisji te projekty regulacyjnych standardów technicznych do dnia [Urząd Publikacji: proszę wstawić datę = 18 miesięcy od dnia wejścia w życie niniejszej dyrektywy] r.

Komisja jest uprawniona do przyjęcia tych regulacyjnych standardów technicznych zgodnie z art. 10–14 rozporządzenia (UE) nr 1093/2010.

6. EUNB opracowuje projekty wykonawczych standardów technicznych dotyczących szczegółów i struktury informacji przekazywanych zgodnie z ust. 1, w tym standardów i formatów danych na potrzeby tych informacji określonych w rozporządzeniu wykonawczym Komisji (UE) 2019/410 ***([31])***.

EUNB przedstawi Komisji te projekty wykonawczych standardów technicznych do dnia [Urząd Publikacji: proszę wstawić datę = 18 miesięcy od daty wejścia w życie niniejszej dyrektywy] r.

Komisja jest uprawniona do przyjęcia wykonawczych standardów technicznych, o których mowa w akapicie pierwszym, zgodnie z art. 15 rozporządzenia (UE) nr 1093/2010.

7. EUNB opracowuje, obsługuje i prowadzi centralny, nadający się do przetwarzania automatycznego wykaz dostawców usług płatniczych świadczących usługi płatnicze wymienione w pkt 6 i 7 załącznika I w oparciu o najnowsze informacje zawarte w rejestrze EUNB, o którym mowa w ust. 1, oraz o informacje figurujące w rejestrze instytucji kredytowych EUNB utworzonym na mocy art. 8 ust. 2 lit. j) rozporządzenia (UE) nr 1093/2010. Wspomniany wykaz zawiera nazwę i identyfikator tych dostawców usług płatniczych oraz informacje o tym, czy dysponują oni stosownym zezwoleniem.

SEKCJA 2

KORZYSTANIE Z USŁUG AGENTÓW, DYSTRYBUTORÓW I ODDZIAŁÓW ORAZ OUTSOURCING

Artykuł 19

Korzystanie z usług agentów

1. Instytucje płatnicze, które zamierzają świadczyć usługi płatnicze ***inne niż związane z pieniądzem elektronicznym*** za pośrednictwem agentów, przekazują właściwym organom swojego państwa członkowskiego pochodzenia wszystkie następujące informacje:

a) imię i nazwisko lub nazwę oraz adres agenta;

b) aktualny opis mechanizmów kontroli wewnętrznej, z których agent będzie korzystał w celu zapewnienia zgodności z przepisami dyrektywy (UE) 2015/849;

c) tożsamość dyrektorów i pozostałych osób odpowiedzialnych za zarządzanie agentem oraz, jeżeli agent nie jest dostawcą usług płatniczych, dokumentację potwierdzającą, że osoby te dysponują kompetencjami i cieszą się reputacją, które pozwalają im należycie wykonywać powierzone im zadania;

d) usługi płatnicze oferowane przez instytucję płatniczą, do których świadczenia dany agent jest upoważniony;

e) w stosownych przypadkach, unikatowy kod lub numer identyfikacyjny agenta.

2. Państwa członkowskie dopilnowują, aby właściwe organy państwa członkowskiego pochodzenia powiadomiły instytucję płatniczą, w terminie ***jednego miesiąca*** od daty otrzymania informacji, o których mowa w ust. 1, o tym, czy dany agent został wpisany do rejestru, o którym mowa w art. 17. Po wpisaniu do rejestru agent może rozpocząć świadczenie usług płatniczych.

3. Jeżeli właściwe organy uznają, że dostarczone informacje, o których mowa w ust. 1, są nieprawidłowe, podejmują dalsze działania w celu weryfikacji tych informacji, zanim wpiszą agenta do rejestru, o którym mowa w art. 17.

4. Jeżeli po weryfikacji informacji, o których mowa w ust. 1, właściwe organy nie są przekonane o prawidłowości przekazanych im informacji, odmawiają wpisania agenta do rejestru, o którym mowa w art. 17, i niezwłocznie informują o tym instytucję płatniczą.

([31]) Rozporządzenie wykonawcze Komisji (UE) 2019/410 z dnia 29 listopada 2018 r. ustanawiające wykonawcze standardy techniczne w odniesieniu do szczegółów i struktury informacji przekazywanych w dziedzinie usług płatniczych przez właściwe organy Europejskiemu Urzędowi Nadzoru Bankowego zgodnie z dyrektywą Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2015/2366 (Dz.U. L 73 z 15.3.2019, s. 20).

5. Państwa członkowskie zapewniają, aby instytucje płatnicze, które zamierzają świadczyć usługi płatnicze w innym państwie członkowskim poprzez zaangażowanie agenta lub które zamierzają świadczyć usługi płatnicze w państwie członkowskim innym niż ich państwo członkowskie pochodzenia za pośrednictwem agenta mającego siedzibę w trzecim państwie członkowskim, postępowały zgodnie z procedurami określonymi w art. 30.

6. Państwa członkowskie zapewniają, aby instytucje płatnicze informowały użytkowników swoich usług płatniczych o tym, że w imieniu tych instytucji działa agent.

7. Państwa członkowskie zapewniają, aby instytucje płatnicze niezwłocznie informowały właściwe organy swojego państwa członkowskiego pochodzenia o wszelkich zmianach dotyczących korzystania z usług agentów, a także o zaangażowaniu dodatkowych agentów zgodnie z procedurą przewidzianą w ust. 2, 3 i 4.

Artykuł 20

Dystrybutorzy usług związanych z pieniądzem elektronicznym

1. Państwa członkowskie zezwalają instytucjom płatniczym świadczącym usługi związane z pieniądzem elektronicznym na dystrybucję i wykup pieniądza elektronicznego za pośrednictwem dystrybutorów.

2. Państwa członkowskie zapewniają, aby instytucje płatnicze, które zamierzają świadczyć usługi związane z pieniądzem elektronicznym za pośrednictwem dystrybutora, stosowały odpowiednio wymogi przewidziane w art. 19.

3. W przypadku gdy instytucja płatnicza zamierza prowadzić dystrybucję usług związanych z pieniądzem elektronicznym w innym państwie członkowskim poprzez zaangażowanie dystrybutora, do takiej instytucji płatniczej stosuje się odpowiednio art. 30–33, z wyjątkiem art. 31 ust. 4 i 5 niniejszej dyrektywy, łącznie z aktami delegowanymi przyjętymi na podstawie art. 30 ust. 5 niniejszej dyrektywy.

Artykuł 21

Oddziały

1. Państwa członkowskie wymagają, by ***instytucja płatnicza, która zamierza*** świadczyć usługi płatnicze w innym państwie członkowskim poprzez utworzenie oddziału lub ***która zamierza*** świadczyć usługi płatnicze w państwie członkowskim innym niż ***jej państwo członkowskie*** pochodzenia za pośrednictwem oddziału mającego siedzibę w trzecim państwie członkowskim, ***postępowała*** zgodnie z procedurami określonymi w art. 30.

2. Państwa członkowskie zapewniają, aby instytucje płatnicze nakładały na oddziały działające w ich imieniu obowiązek informowania użytkowników usług płatniczych o tym fakcie.

Artykuł 22

Podmioty świadczące usługi w ramach outsourcingu

1. Państwa członkowskie zapewniają, aby instytucje płatnicze, które zamierzają zlecać wykonywanie funkcji operacyjnych na potrzeby usług płatniczych lub usług związanych z pieniądzem elektronicznym na zasadzie outsourcingu, powiadamiały o tym fakcie właściwe organy swojego państwa członkowskiego pochodzenia.

Państwa członkowskie zapewniają, aby instytucje płatnicze nie zlecały na zasadzie outsourcingu ważnych funkcji operacyjnych, w tym funkcji związanych z systemami ICT, w taki sposób, który istotnie obniżałby jakość mechanizmów kontroli wewnętrznej instytucji płatniczej oraz istotnie ograniczałby zdolność właściwych organów do monitorowania i odtworzenia zgodności instytucji płatniczej ze wszystkimi obowiązkami ustanowionymi w niniejszej dyrektywie.

Funkcję operacyjną uznaje się za ważną, jeżeli jej wadliwe wykonanie lub niewykonanie miałoby znaczący niekorzystny wpływ na ciągłość przestrzegania przez instytucję płatniczą wymogów przewidzianych w udzielonym jej zezwoleniu i innych jej obowiązków wynikających z niniejszej dyrektywy, a także na jej wyniki finansowe lub niezawodność bądź ciągłość świadczonych przez nią usług płatniczych lub usług związanych z pieniądzem elektronicznym.

Państwa członkowskie zapewniają, aby w przypadku gdy instytucje płatnicze zlecają ważne funkcje operacyjne na zasadzie outsourcingu, instytucje te spełniały wszystkie następujące warunki:

a) outsourcing nie może prowadzić do delegowania przez kierownictwo wyższego szczebla swojej odpowiedzialności;

b) stosunek i obowiązki instytucji płatniczej wobec użytkowników jej usług płatniczych na podstawie niniejszej dyrektywy nie ulegają zmianie;

c) warunki, jakie musi spełnić instytucja płatnicza, aby uzyskać i zachować zezwolenie, pozostają nienaruszone;

d) żaden z pozostałych warunków, na podstawie których udzielono zezwolenia instytucji płatniczej, nie przestaje obowiązywać ani nie ulega zmianie.

2. Państwa członkowskie zapewniają, aby instytucje płatnicze niezwłocznie informowały właściwe organy swojego państwa członkowskiego pochodzenia o wszelkich zmianach dotyczących korzystania z usług podmiotów, którym zlecono świadczenie usług na zasadzie outsourcingu.

Artykuł 23

Odpowiedzialność

1. Państwa członkowskie zapewniają, aby instytucje płatnicze powierzające wykonywanie funkcji operacyjnych osobom trzecim podejmowały stosowne kroki w celu zapewnienia przestrzegania wymogów niniejszej dyrektywy.

2. Państwa członkowskie nakładają na instytucje płatnicze wymóg, zgodnie z którym instytucje te ponoszą pełną odpowiedzialność za wszelkie działania ich pracowników lub agentów, dystrybutorów, oddziałów lub podmiotów, którym zlecono świadczenie usług na zasadzie outsourcingu.

SEKCJA 3

WŁAŚCIWE ORGANY I NADZÓR

Artykuł 24

Wyznaczenie właściwych organów

1. Państwa członkowskie wyznaczają jako właściwe organy, które są odpowiedzialne za udzielanie zezwoleń instytucjom płatniczym i za sprawowanie nadzoru ostrożnościowego nad nimi i które mają wykonywać obowiązki przewidziane w niniejszym tytule, organy publiczne albo podmioty uznane przez prawo krajowe lub przez organy publiczne wyraźnie upoważnione do tego celu przez prawo krajowe, w tym krajowe banki centralne. Państwa członkowskie nie wyznaczają jako właściwych organów instytucji płatniczych, instytucji kredytowych ani instytucji świadczących żyro pocztowe.

Właściwe organy są niezależne od podmiotów gospodarczych i unikają konfliktów interesów.

Państwa członkowskie przekazują Komisji nazwę i dane kontaktowe właściwego organu wyznaczonego zgodnie z akapitem pierwszym.

2. Państwa członkowskie zapewniają, aby właściwe organy wyznaczone zgodnie z ust. 1 posiadały wszystkie uprawnienia niezbędne do wykonywania ich obowiązków.

Państwa członkowskie zapewniają, aby właściwe organy dysponowały zasobami niezbędnymi do wykonywania powierzonych im zadań, w szczególności jeżeli chodzi o własny personel.

3. Państwa członkowskie, które wyznaczyły więcej niż jeden właściwy organ do spraw objętych przepisami niniejszego tytułu lub które wyznaczyły jako właściwe organy właściwe organy odpowiedzialne za sprawowanie nadzoru nad instytucjami kredytowymi, zapewniają, aby organy te ściśle ze sobą współpracowały w sposób umożliwiający im skuteczne wykonywanie ich obowiązków.

4. Za wykonanie zadań właściwych organów wyznaczonych zgodnie z ust. 1 odpowiadają właściwe organy państwa członkowskiego pochodzenia.

5. Przepisy ust. 1 nie oznaczają, że właściwe organy mają obowiązek nadzorować działalność gospodarczą instytucji płatniczych inną niż świadczenie usług płatniczych oraz inną niż rodzaje działalności, o których mowa w art. 10 ust. 1 lit. a).

Artykuł 25

Nadzór

1. Państwa członkowskie zapewniają, aby przeprowadzane przez właściwe organy kontrole mające na celu sprawdzanie ciągłości przestrzegania przepisów niniejszego tytułu były proporcjonalne, adekwatne i odpowiednie do ryzyk, na które narażone są instytucje płatnicze.

W celu sprawdzenia przestrzegania przepisów niniejszego tytułu właściwe organy są uprawnione w szczególności do podejmowania następujących kroków:

a) żądania od instytucji płatniczej przekazania wszelkich informacji niezbędnych do monitorowania przestrzegania przepisów, ze wskazaniem celu takiego żądania, stosownie do sytuacji, i terminu, w którym informacje te należy przekazać;

b) przeprowadzania kontroli na miejscu w lokalu instytucji płatniczej, każdego agenta, dystrybutora lub oddziału świadczącego usługi płatnicze lub usługi związane z pieniądzem elektronicznym, za których działania odpowiedzialność ponosi dana instytucja płatnicza, lub w lokalu każdego podmiotu, któremu zlecono świadczenie usług na zasadach outsourcingu;

c) wydawania zaleceń, wytycznych oraz, w stosownych przypadkach, wiążących przepisów administracyjnych;

d) zawieszenia lub cofnięcia zezwolenia zgodnie z art. 16.

2. Bez uszczerbku dla art. 16 oraz jakichkolwiek przepisów krajowego prawa karnego państwa członkowskie zapewniają, aby ich właściwe organy mogły nakładać na instytucje płatnicze lub osoby sprawujące faktyczną kontrolę nad działalnością instytucji płatniczych, które naruszają przepisy transponujące niniejszą dyrektywę, sankcje lub środki służące w szczególności położeniu kresu stwierdzonym naruszeniom lub usunięciu ich przyczyn.

3. Niezależnie od wymogów art. 5, art. 6 ust. 1 i 2, art. 7 i art. 8 państwa członkowskie zapewniają, by właściwe organy były uprawnione do podejmowania kroków, o których mowa w ust. 1 niniejszego artykułu, w celu zagwarantowania, że instytucje płatnicze dysponują wystarczającym kapitałem, w szczególności w przypadkach gdy działalność inna niż świadczenie usług płatniczych lub usług związanych z pieniądzem elektronicznym osłabia lub mogłaby osłabić ich dobrą kondycję finansową.

Artykuł 26

Tajemnica zawodowa lub służbowa

1. Bez uszczerbku dla spraw objętych krajowym prawem karnym państwa członkowskie zapewniają, by wszystkie osoby pracujące obecnie lub w przeszłości dla właściwych organów, łącznie z ekspertami działającymi w imieniu właściwych organów, były zobowiązane do dochowania tajemnicy zawodowej lub służbowej.

2. Informacje będące przedmiotem wymiany zgodnie z art. 28 podlegają obowiązkowi zachowania tajemnicy zawodowej lub służbowej zarówno przez organ udostępniający, jak i przez organ otrzymujący informacje, aby zapewnić należytą ochronę praw osób fizycznych i przedsiębiorstw.

3. Państwa członkowskie mogą stosować przepisy niniejszego artykułu z uwzględnieniem, odpowiednio, art. 53–61 dyrektywy 2013/36/UE.

Artykuł 27

Prawo odwołania się do sądu

1. Państwa członkowskie zapewniają możliwość odwołania się do sądu od podjętych przez właściwe organy decyzji dotyczących instytucji płatniczych zgodnie z przepisami ustawowymi, wykonawczymi i administracyjnymi przyjętymi zgodnie z niniejszą dyrektywą.

2. Ust. 1 stosuje się także w przypadku zaniechania działania.

Artykuł 28

Współpraca i wymiana informacji

1. Właściwe organy poszczególnych państw członkowskich współpracują ze sobą i, w stosownych przypadkach, z EBC i krajowymi bankami centralnymi państw członkowskich, EUNB oraz z innymi odpowiednimi właściwymi organami wyznaczonymi na mocy przepisów prawa Unii lub prawa krajowego mających zastosowanie do dostawców usług płatniczych.

2. Państwa członkowskie umożliwiają wymianę informacji między swoimi właściwymi organami a:

a) właściwymi organami innych państw członkowskich odpowiedzialnymi za udzielanie zezwoleń wnioskującym instytucjom płatniczym i nadzór nad nimi;

b) EBC i krajowymi bankami centralnymi państw członkowskich działającymi w charakterze organów kształtujących politykę pieniężną i odpowiedzialnych za nadzór oraz, w stosownych przypadkach, innymi organami publicznymi odpowiedzialnymi za nadzór nad systemami płatności i rozrachunku;

c) innymi odpowiednimi organami wyznaczonymi na podstawie niniejszej dyrektywy i innych przepisów prawa Unii mających zastosowanie do dostawców usług płatniczych, w tym przepisów dyrektywy (UE) 2015/849;

d) EUNB, działającym w charakterze organu przyczyniającego się do skutecznego i spójnego funkcjonowania mechanizmów nadzorczych, o czym jest mowa w art. 1 ust. 5 lit. a) rozporządzenia (UE) nr 1093/2010.

Artykuł 29

Rozstrzyganie sporów między właściwymi organami poszczególnych państw członkowskich

1. W przypadku gdy właściwy organ jednego państwa członkowskiego stwierdzi, że w konkretnej sprawie współpraca transgraniczna z właściwymi organami innego państwa członkowskiego, o której mowa w art. 28, 30, 31, 32 lub 33, nie przebiega zgodnie z warunkami określonymi w tych przepisach, może skierować sprawę do EUNB oraz zwrócić się do niego o udzielenie pomocy zgodnie z art. 19 rozporządzenia (UE) nr 1093/2010.

2. W przypadku gdy do EUNB zwrócono się z wnioskiem o udzielenie pomocy na podstawie ust. 1, EUNB podejmuje bez zbędnej zwłoki decyzję na podstawie art. 19 ust. 3 rozporządzenia (UE) nr 1093/2010. EUNB może też z własnej inicjatywy, zgodnie z art. 19 ust. 1 akapit drugi tego rozporządzenia, udzielić pomocy właściwym organom w osiągnięciu porozumienia. W każdym przypadku zainteresowane właściwe organy wstrzymują się z podjęciem decyzji do czasu wydania rozstrzygnięcia na podstawie art. 19 tego rozporządzenia.

Artykuł 30

Wniosek o skorzystanie ze swobody przedsiębiorczości i swobody świadczenia usług

1. Państwa członkowskie zapewniają, aby każda instytucja płatnicza, która – korzystając ze swobody przedsiębiorczości lub swobody świadczenia usług – zamierza po raz pierwszy świadczyć usługi płatnicze lub usługi związane z pieniądzem elektronicznym w państwie członkowskim innym niż jej państwo członkowskie pochodzenia, w tym również za pośrednictwem podmiotu zlokalizowanego w trzecim państwie członkowskim, przekazywała właściwym organom w swoim państwie członkowskim pochodzenia następujące informacje:

a) nazwę, adres i – w stosownych przypadkach – numer zezwolenia danej instytucji płatniczej;

b) państwa członkowskie, w których dana instytucja płatnicza zamierza prowadzić działalność, oraz planowaną datę rozpoczęcia działalności w tych państwach członkowskich;

c) usługi płatnicze lub usługi związane z pieniądzem elektronicznym, jakie dana instytucja płatnicza zamierza świadczyć;

d) w przypadku gdy dana instytucja płatnicza zamierza korzystać z usług agenta lub dystrybutora – informacje, o których mowa w art. 19 ust. 1 i art. 20 ust. 2;

e) w przypadku gdy dana instytucja płatnicza zamierza korzystać z oddziału:

   (i) informacje, o których mowa w art. 3 ust. 3 lit. b) i e), w odniesieniu do działalności w zakresie usług płatniczych lub usług związanych z pieniądzem elektronicznym w przyjmującym państwie członkowskim;

   (ii) opis struktury organizacyjnej oddziału;

   (iii) tożsamość osób odpowiedzialnych za zarządzanie oddziałem.

Państwa członkowskie dopilnowują, aby instytucje płatnicze, które zamierzają zlecać funkcje operacyjne do celów usług płatniczych lub usług związanych z pieniądzem elektronicznym innym podmiotom w przyjmującym państwie członkowskim na zasadzie outsourcingu, ***natychmiast*** powiadamiały o tym fakcie właściwe organy swojego państwa członkowskiego pochodzenia.

1a. Komisja tworzy specjalną stronę internetową zawierającą wszystkie informacje na temat możliwości rejestracji instytucji płatniczych w każdym państwie członkowskim.

2. W terminie ***10 dni roboczych*** od otrzymania wszystkich informacji, o których mowa w ust. 1, właściwe organy państwa członkowskiego pochodzenia przekazują te informacje właściwym organom przyjmującego państwa członkowskiego. Jeżeli dane usługi są świadczone za pośrednictwem podmiotu zlokalizowanego w trzecim państwie członkowskim, państwem członkowskim, które należy powiadomić, jest państwo członkowskie, w którym usługi te są świadczone na rzecz użytkowników usług płatniczych.

W terminie ***15 dni roboczych*** od otrzymania informacji od właściwych organów państwa członkowskiego pochodzenia właściwe organy przyjmującego państwa członkowskiego dokonują oceny tych informacji i przekazują właściwym organom państwa członkowskiego pochodzenia stosowne informacje dotyczące zamierzonego świadczenia usług płatniczych lub usług związanych z pieniądzem elektronicznym przez daną instytucję płatniczą w ramach korzystania ze swobody przedsiębiorczości lub swobody świadczenia usług. Właściwe organy przyjmującego państwa członkowskiego informują właściwe organy państwa członkowskiego pochodzenia o wszelkich powodach do obaw w związku z zamierzonym zaangażowaniem agenta lub dystrybutora bądź utworzeniem oddziału, w odniesieniu do prania pieniędzy lub finansowania terroryzmu w rozumieniu dyrektywy (UE) 2015/849. Przed podjęciem tego kroku właściwy organ przyjmującego państwa członkowskiego nawiązuje współpracę z odpowiednimi właściwymi organami, o których mowa w art. 7 ust. 2 dyrektywy (UE) 2015/849, w celu ustalenia, czy takie powody istnieją.

Właściwe organy państwa członkowskiego pochodzenia, które nie zgadzają się z oceną właściwych organów przyjmującego państwa członkowskiego, przekazują właściwym organom przyjmującego państwa członkowskiego uzasadnienie swojego odmiennego stanowiska.

Jeżeli w świetle informacji otrzymanych od właściwych organów przyjmującego państwa członkowskiego ocena właściwych organów państwa członkowskiego pochodzenia nie jest pozytywna, właściwe organy państwa członkowskiego pochodzenia odmawiają zarejestrowania agenta, oddziału lub dystrybutora bądź cofają rejestrację, jeżeli już jej dokonano.

3. W terminie ***30 dni roboczych*** od otrzymania informacji, o których mowa w ust. 1, właściwe organy państwa członkowskiego pochodzenia przekazują swoją decyzję właściwym organom przyjmującego państwa członkowskiego oraz danej instytucji płatniczej.

Po wpisaniu do rejestru, o którym mowa w art. 17, agent, dystrybutor lub oddział mogą rozpocząć działalność w danym przyjmującym państwie członkowskim.

Państwa członkowskie zapewniają, aby instytucja płatnicza powiadomiła właściwe organy państwa członkowskiego pochodzenia o dacie rozpoczęcia działalności prowadzonej w imieniu instytucji płatniczej przez agenta, dystrybutora lub oddział w danym przyjmującym państwie członkowskim. Właściwe organy państwa członkowskiego pochodzenia informują o tym właściwe organy przyjmującego państwa członkowskiego.

4. Państwa członkowskie zapewniają, aby instytucja płatnicza bez zbędnej zwłoki informowała właściwe organy państwa członkowskiego pochodzenia o wszelkich istotnych zmianach dotyczących informacji przekazanych zgodnie z ust. 1, w tym o dodatkowych agentach, dystrybutorach, oddziałach lub podmiotach, którym zlecono świadczenie usług na zasadzie outsourcingu w przyjmujących państwach członkowskich, w których ta instytucja płatnicza prowadzi działalność. Zastosowanie ma procedura przewidziana w ust. 2 i 3.

5. EUNB opracowuje projekty regulacyjnych standardów technicznych określających ramy współpracy i wymiany informacji między właściwymi organami państwa członkowskiego pochodzenia a właściwymi organami przyjmującego państwa członkowskiego zgodnie z niniejszym artykułem. W tych projektach regulacyjnych standardów technicznych określa się metody, środki i szczegóły dotyczące współpracy w zakresie powiadamiania o instytucjach płatniczych prowadzących działalność transgraniczną, a w szczególności zakres i sposób postępowania z przedkładanymi informacjami, w tym wspólną terminologię i standardowe wzory powiadomień, tak by zapewnić spójną i skuteczną procedurę powiadamiania.

EUNB przedstawi Komisji te projekty regulacyjnych standardów technicznych do dnia [Urząd Publikacji: proszę wstawić datę = 18 miesięcy od dnia wejścia w życie niniejszej dyrektywy] r.

Komisja jest uprawniona do przyjęcia tych regulacyjnych standardów technicznych zgodnie z art. 10–14 rozporządzenia (UE) nr 1093/2010.

Artykuł 31

Nadzór nad instytucjami płatniczymi korzystającymi ze swobody przedsiębiorczości i swobody świadczenia usług

1. Podczas przeprowadzania kontroli i podejmowania niezbędnych kroków przewidzianych w niniejszym tytule w odniesieniu do agenta, dystrybutora lub oddziału instytucji płatniczej zlokalizowanych na terytorium innego państwa członkowskiego właściwe organy państwa członkowskiego pochodzenia współpracują z właściwymi organami przyjmującego państwa członkowskiego, w tym poprzez informowanie właściwych organów przyjmującego państwa członkowskiego o tym, że zamierzają przeprowadzić kontrolę na miejscu na terytorium tego przyjmującego państwa członkowskiego.

Właściwe organy państwa członkowskiego pochodzenia mogą przekazać właściwym organom przyjmującego państwa członkowskiego zadanie przeprowadzenia kontroli na miejscu wobec danej instytucji płatniczej.

2. Właściwe organy przyjmujących państw członkowskich mogą wymagać, aby instytucje płatnicze posiadające agentów, dystrybutorów lub oddziały na ich terytorium przekazywały im okresowo sprawozdania dotyczące działalności prowadzonej na ich terytorium.

Sprawozdania takie są wymagane do celów informacyjnych lub statystycznych oraz, o ile agenci, dystrybutorzy lub oddziały świadczą usługi płatnicze lub usługi związane z pieniądzem elektronicznym, w celu monitorowania przestrzegania przepisów tytułów II i III rozporządzenia XXX [PSR]. Tacy agenci, dystrybutorzy lub takie oddziały podlegają wymogom tajemnicy zawodowej lub służbowej co najmniej równoważnym wymogom, o których mowa w art. 26.

Właściwe organy przyjmującego państwa członkowskiego mogą zażądać od instytucji płatniczych informacji na zasadzie ad hoc, jeżeli organy te posiadają dowody na nieprzestrzeganie przepisów niniejszego tytułu lub przepisów tytułów II i III rozporządzenia XXX [PSR].

3. Właściwe organy państwa członkowskiego pochodzenia i przyjmującego państwa członkowskiego przekazują sobie wzajemnie wszelkie istotne i stosowne informacje, w szczególności w przypadku naruszeń lub podejrzenia naruszeń popełnionych przez agenta, dystrybutora lub oddział oraz w przypadku gdy naruszenia te miały miejsce w kontekście korzystania ze swobody świadczenia usług. Właściwe organy przekazują, na wniosek, wszystkie stosowne informacje i, z własnej inicjatywy, wszystkie istotne informacje, w tym dotyczące spełniania przez daną instytucję płatniczą warunków określonych w art. 13 ust. 3.

4. Państwa członkowskie mogą wymagać od instytucji płatniczych, które prowadzą działalność na ich terytorium za pośrednictwem agentów i których siedziba zarządu znajduje się w innym państwie członkowskim, by wyznaczyły centralny punkt kontaktowy na ich terytorium w celu zapewnienia odpowiedniej komunikacji i zgłaszania informacji dotyczących przestrzegania przepisów tytułów II i III rozporządzenia XXX [PSR] oraz w celu ułatwienia sprawowania nadzoru przez właściwe organy państwa członkowskiego pochodzenia i przyjmujących państw członkowskich, w tym poprzez dostarczanie właściwym organom, na wniosek, dokumentów i informacji. ***Jeżeli państwo członkowskie postanowi nałożyć taki wymóg, każda instytucja płatnicza wyznacza tylko jeden centralny punkt kontaktowy w danym państwie członkowskim.***

5. EUNB opracowuje projekty regulacyjnych standardów technicznych celem sprecyzowania kryteriów, które mają być stosowane do ustalania, zgodnie z zasadą proporcjonalności, okoliczności, w jakich wyznaczenie centralnego punktu kontaktowego, o którym mowa w ust. 4, jest właściwe, oraz funkcji tych punktów kontaktowych.

Te projekty regulacyjnych standardów technicznych uwzględniają w szczególności:

a) całkowity wolumen i wartość transakcji przeprowadzonych przez daną instytucję płatniczą w przyjmujących państwach członkowskich;

b) rodzaj świadczonych usług płatniczych;

c) całkowitą liczbę agentów mających siedzibę w przyjmującym państwie członkowskim.

EUNB przedstawi Komisji te projekty regulacyjnych standardów technicznych do dnia [Urząd Publikacji: proszę wstawić datę = 18 miesięcy od dnia wejścia w życie niniejszej dyrektywy] r.

Komisja jest uprawniona do przyjęcia tych regulacyjnych standardów technicznych zgodnie z art. 10–14 rozporządzenia (UE) nr 1093/2010.

Artykuł 32

Środki stosowane w przypadku nieprzestrzegania przepisów, w tym środki zapobiegawcze

1. W przypadku gdy właściwy organ przyjmującego państwa członkowskiego uzna, że instytucja płatnicza posiadająca agentów, dystrybutorów lub oddziały na jego terytorium nie przestrzega przepisów niniejszego tytułu lub tytułów II i III rozporządzenia XXX [PSR], właściwy organ niezwłocznie informuje o tym właściwy organ państwa członkowskiego pochodzenia.

Właściwy organ państwa członkowskiego pochodzenia, po przeprowadzeniu oceny informacji otrzymanych na podstawie akapitu pierwszego, bez zbędnej zwłoki stosuje wszystkie stosowne środki w celu zapewnienia, by dana instytucja płatnicza położyła kres takiemu nieprzestrzeganiu przepisów. Właściwy organ państwa członkowskiego pochodzenia niezwłocznie powiadamia o tych środkach właściwy organ przyjmującego państwa członkowskiego oraz właściwe organy każdego innego zainteresowanego państwa członkowskiego.

2. W sytuacjach nadzwyczajnych, gdy niezbędne jest niezwłoczne działanie, aby zaradzić poważnemu zagrożeniu dla zbiorowych interesów użytkowników usług płatniczych w przyjmującym państwie członkowskim, właściwe organy przyjmującego państwa członkowskiego mogą – równolegle z transgraniczną współpracą między właściwymi organami i w oczekiwaniu na zastosowanie środków przez właściwe organy państwa członkowskiego pochodzenia zgodnie z art. 31 – zastosować środki zapobiegawcze.

3. Wszelkie środki zapobiegawcze, o których mowa w ust. 2, muszą być odpowiednie i proporcjonalne do zamierzonego celu, jakim jest zapewnienie ochrony przed poważnym zagrożeniem dla zbiorowych interesów użytkowników usług płatniczych w przyjmującym państwie członkowskim. Środki te nie mogą skutkować preferencyjnym traktowaniem użytkowników usług płatniczych danej instytucji płatniczej w przyjmującym państwie członkowskim w stosunku do użytkowników usług płatniczych danej instytucji płatniczej w innych państwach członkowskich.

Środki zapobiegawcze mają charakter tymczasowy i zaprzestaje się ich stosowania, gdy zaradzono stwierdzonym poważnym zagrożeniom, w tym z pomocą właściwych organów państwa członkowskiego pochodzenia lub we współpracy z tymi organami lub z EUNB, jak przewidziano w art. 29 ust. 1.

4. Jeżeli sytuacja nadzwyczajna na to zezwala, właściwe organy przyjmującego państwa członkowskiego informują z wyprzedzeniem, a w każdym razie bez zbędnej zwłoki, właściwe organy państwa członkowskiego pochodzenia i właściwe organy każdego innego zainteresowanego państwa członkowskiego, Komisję i EUNB o środkach zapobiegawczych zastosowanych na podstawie ust. 2 oraz jednocześnie podają ich uzasadnienie.

Artykuł 33

Uzasadnienie i przekazywanie informacji

1. Wszelkie środki zastosowane przez właściwe organy na podstawie art. 25, 30, 31 lub 32 obejmujące sankcje lub ograniczenia w korzystaniu ze swobody świadczenia usług lub swobody przedsiębiorczości odpowiednio uzasadnia się i informuje się o nich zainteresowaną instytucję płatniczą.

2. Art. 29, 30 i 32 pozostają bez uszczerbku dla obowiązku spoczywającego na właściwych organach na podstawie dyrektywy (UE) 2015/849 i rozporządzenia (UE) 2015/847, w szczególności na podstawie art. 47 ust. 1 dyrektywy (UE) 2015/849 i art. 22 ust. 1 rozporządzenia (UE) 2015/847, dotyczącego nadzorowania lub monitorowania spełnienia wymogów ustanowionych w tych instrumentach prawnych.

ROZDZIAŁ II

Zwolnienia i powiadomienia

Artykuł 34

Zwolnienia fakultatywne

1. Państwa członkowskie mogą zwolnić, lub zezwolić, by ich właściwe organy zwolniły, osoby fizyczne lub prawne świadczące usługi płatnicze, o których mowa w pkt 1–5 załącznika I, lub świadczące usługi związane z pieniądzem elektronicznym ze stosowania całości lub części procedur i warunków określonych w rozdziale I sekcja 1, 2 i 3, z wyjątkiem art. 17, 18, 24, 26, 27 i 28, w przypadku gdy:

a) w odniesieniu do usług płatniczych – średnia miesięczna całkowita wartość transakcji płatniczych wykonanych w okresie ostatnich 12 miesięcy przez daną osobę, w tym wszelkich agentów, za których działania dana osoba ponosi pełną odpowiedzialność, nie przekracza limitu ustalonego przez dane państwo członkowskie, a w żadnym razie nie przekracza 3 mln EUR; lub

b) w odniesieniu do usług związanych z pieniądzem elektronicznym – ogół działalności gospodarczej generuje średnią wartość pieniądza elektronicznego pozostającego w obiegu, która nie przekracza limitu określonego przez państwo członkowskie, a w żadnym razie nie przekracza 5 mln EUR; oraz

c) w odniesieniu do usług płatniczych i usług związanych z pieniądzem elektronicznym – żadna z osób fizycznych odpowiedzialnych za zarządzanie przedsiębiorstwem lub za jego prowadzenie nie została skazana za przestępstwa związane z praniem pieniędzy lub finansowaniem terroryzmu lub za inne przestępstwa finansowe.

ca) w odniesieniu do transakcji płatniczych wykorzystywanych do realizacji usług obrotu i rozrachunku przy użyciu tokenów będących pieniądzem elektronicznym zdefiniowanych w art. 3 ust. 1 pkt 7 rozporządzenia (UE) 2023/1114, dostawca usług płatniczych uzyskał już zezwolenie na świadczenie takich usług jako dostawca usług w zakresie kryptoaktywów w państwie członkowskim na mocy tytułu V tego rozporządzenia.

Do celów lit. a) niniejszego akapitu ocenę tego, czy doszło do przekroczenia limitu, przeprowadza się na podstawie prognozowanej całkowitej kwoty transakcji płatniczych wykazanej w biznesplanie danej osoby, chyba że właściwe organy zażądają skorygowania tego biznesplanu.

W przypadku gdy instytucja płatnicza świadcząca usługi związane z pieniądzem elektronicznym świadczy również jakąkolwiek usługę płatniczą lub prowadzi którykolwiek z rodzajów działalności, o których mowa w art. 10, a kwota pieniądza elektronicznego pozostającego w obiegu nie jest wcześniej znana, właściwe organy zezwalają tej instytucji pieniądza elektronicznego na stosowanie akapitu pierwszego lit. b) na podstawie reprezentatywnej części, która w domniemaniu ma być wykorzystywana na usługi związane z pieniądzem elektronicznym, pod warunkiem że taką reprezentatywną część można racjonalnie oszacować na podstawie danych historycznych i w sposób satysfakcjonujący właściwe organy. W przypadku gdy instytucja płatnicza nie prowadzi działalności dostatecznie długo, wymóg ten ocenia się na podstawie prognozowanej wartości pieniądza elektronicznego pozostającego w obiegu wykazanej w biznesplanie wnioskodawcy, z zastrzeżeniem wszelkich dostosowań tego planu wymaganych przez właściwe organy.

Państwa członkowskie mogą również uzależnić przyznawanie zwolnień fakultatywnych od dodatkowego wymogu dotyczącego maksymalnej kwoty przechowywanej w instrumencie płatniczym lub na rachunku płatniczym konsumenta służącym do przechowywania pieniądza elektronicznego.

Osoba fizyczna lub prawna korzystająca ze zwolnienia na podstawie ust. 1 akapit pierwszy lit. b) może świadczyć usługi płatnicze niepowiązane z usługami związanymi z pieniądzem elektronicznym wyłącznie zgodnie z ust. 1 akapit pierwszy lit. a).

2. Państwa członkowskie wymagają, aby każda osoba fizyczna lub prawna zwolniona ze stosowania procedur i warunków, o których mowa w ust. 1, zarejestrowała się we właściwym organie państwa członkowskiego pochodzenia. Państwa członkowskie określają dokumentację, którą załącza się do takiego wniosku o rejestrację, dokonując wyboru jej części składowych spośród elementów wymienionych w art. 3 ust. 3 lit. a)–s).

3. Państwa członkowskie wymagają, aby siedziba zarządu lub miejsce zamieszkania osoby fizycznej lub prawnej, zarejestrowanych zgodnie z ust. 2, znajdowały się w państwie członkowskim, w którym faktycznie dana osoba prowadzi swoją działalność.

4. Osoby zwolnione ze stosowania procedur i warunków, o których mowa w ust. 1, traktuje się jako instytucje płatnicze. Art. 13 ust. 6 oraz art. 30, 31 i 32 nie mają zastosowania do tych osób.

5. Państwa członkowskie mogą również przewidzieć, że osoby fizyczne lub prawne zarejestrowane zgodnie z ust. 2 mogą prowadzić tylko niektóre rodzaje działalności spośród wymienionych w art. 10.

6. Osoby zwolnione ze stosowania procedur i warunków, o których mowa w ust. 1, zgłaszają właściwym organom każdą zmianę ich sytuacji, która ma znaczenie w kontekście warunku określonego w tym ustępie, i co najmniej raz do roku, w terminie określonym przez właściwe organy, zgłaszają następujące informacje:

a) średnią całkowitej wartości transakcji płatniczych z poprzednich 12 miesięcy, jeżeli świadczą usługi płatnicze;

b) średnią wartość pieniądza elektronicznego pozostającego w obiegu, jeżeli świadczą usługi związane z pieniądzem elektronicznym.

7. Państwa członkowskie podejmują niezbędne kroki w celu zapewnienia, by w przypadku gdy zainteresowane osoby nie spełniają już warunków określonych w ust. 1, 3 lub 5 niniejszego artykułu, miały one obowiązek wystąpienia w terminie 30 dni kalendarzowych z wnioskiem o udzielenie zezwolenia zgodnie z art. 13. Państwa członkowskie zapewniają, aby właściwe organy były wystarczająco uprawnione do sprawdzania stałego przestrzegania przepisów niniejszego artykułu.

8. Ust. 1–6 niniejszego artykułu pozostają bez uszczerbku dla dyrektywy (UE) 2015/849 lub krajowych przepisów dotyczących przeciwdziałania praniu pieniędzy lub finansowania terroryzmu.

Artykuł 35

Powiadamianie i informacja

Państwo członkowskie, które podejmie decyzję o przyznaniu zwolnienia, o którym mowa w art. 34, informuje Komisję o wszystkich poniższych kwestiach:

a) o swojej decyzji o przyznaniu takiego zwolnienia;

b) o wszelkich późniejszych zmianach dotyczących tego zwolnienia;.

c) o liczbie osób fizycznych i prawnych, których to dotyczy;

d) raz do roku, o całkowitej kwocie transakcji płatniczych wykonanych według stanu na dzień 31 grudnia każdego roku kalendarzowego, zgodnie z art. 34 ust. 1 lit. a), oraz o całkowitej kwocie wyemitowanego pieniądza elektronicznego pozostającego w obiegu, zgodnie z art. 34 ust. 1 lit. b).

Artykuł 36

Dostawcy świadczący usługę dostępu do informacji o rachunku

1. ***W drodze odstępstwa od art. 3,*** osoby ***fizyczne*** lub prawne świadczące wyłącznie usługi płatnicze, o których mowa w pkt 7 załącznika I, nie podlegają obowiązkowi uzyskania zezwolenia, ale rejestrują się we właściwym organie państwa członkowskiego pochodzenia przed rozpoczęciem działalności.

2. Do takiego wniosku o rejestrację dołącza się informacje i dokumentację, o których mowa w art. 3 ust. 3 lit. a), b), e)–h), j), l), n), p) i q).

Na potrzeby dokumentacji, o której mowa w art. 3 ust. 3 lit. e), f) i l), osoba fizyczna lub prawna dokonująca rejestracji przedkłada opis rozwiązań w zakresie badania sprawozdań finansowych oraz rozwiązań organizacyjnych, które przyjęła celem podjęcia wszelkich racjonalnych kroków, aby chronić interesy swoich użytkowników oraz zapewnić ciągłość świadczenia i niezawodność usług płatniczych, o których mowa w pkt 7 załącznika I.

3. Środki kontroli bezpieczeństwa i ograniczania ryzyka, o których mowa w art. 3 ust. 3 lit. j), wskazują sposób zapewniania przez osobę fizyczną lub prawną wysokiego poziomu operacyjnej odporności cyfrowej zgodnie z przepisami rozdziału II rozporządzenia (UE) 2022/2554, w szczególności w odniesieniu do bezpieczeństwa technicznego i ochrony danych, w tym oprogramowania i systemów ICT stosowanych przez osobę fizyczną lub prawną dokonującą rejestracji lub przedsiębiorstwa, którym zleca ona w ramach outsourcingu całość lub część swoich operacji.

4. Państwa członkowskie wymagają, by osoby, o których mowa w ust. 1, posiadały – jako warunek uzyskania rejestracji – ubezpieczenie od odpowiedzialności cywilnej z tytułu działalności zawodowej, obejmujące terytoria, na których osoby te oferują usługi, lub inną porównywalną gwarancję, oraz gwarantowały, że:

a) są w stanie zabezpieczyć odpowiedzialność wobec dostawcy usług płatniczych prowadzącego rachunek lub użytkownika usług płatniczych wynikającą z nieautoryzowanego lub nielegalnego dostępu do usługi dostępu do informacji o rachunku płatniczym lub nieautoryzowanego lub nielegalnego korzystania z takiej usługi;

b) są w stanie pokryć wartość wszelkich nadwyżek, progów odszkodowania lub udziału własnego w ramach ubezpieczenia lub porównywalnej gwarancji;

c) monitorują na bieżąco zakres ubezpieczenia lub porównywalnej gwarancji.

Jako alternatywę dla wymogów określonych w lit. b) i c), osoby prawne, o których mowa w ust. 1 niniejszego artykułu, mogą wybrać posiadanie kapitału założycielskiego w wysokości 50 000 EUR, który może zostać zastąpiony ubezpieczeniem od odpowiedzialności cywilnej z tytułu prowadzenia działalności zawodowej lub porównywalną gwarancją natychmiast po rozpoczęciu przez te osoby prawne działalności w charakterze instytucji płatniczej.

5. Rozdział I sekcje 1 i 2 nie mają zastosowania do osób świadczących usługi, o których mowa w ust. 1 niniejszego artykułu. Rozdział I sekcja 3 ma zastosowanie do osób świadczących usługi, o których mowa w ust. 1 niniejszego artykułu, z wyjątkiem art. 25 ust. 3.

I

6. Osoby, o których mowa w ust. 1 niniejszego artykułu, traktuje się jako instytucje płatnicze.

Artykuł 37

Usługi wypłaty gotówki w sklepach detalicznych bez zakupu

1. Państwa członkowskie zwalniają ze stosowania niniejszej dyrektywy osoby fizyczne lub prawne zapewniające wypłatę gotówki w sklepach detalicznych niezależnie od jakiegokolwiek zakupu, o ile spełnione są następujące warunki:

a) usługę oferuje w swoim lokalu osoba fizyczna lub prawna sprzedająca towary lub usługi w ramach stałego zajęcia;

b) kwota wypłaconej gotówki nie przekracza ***100 EUR lub odpowiedniej kwoty w walucie danego państwa członkowskiego*** na wypłatę.

ba) wypłata nie jest zanonimizowana i wymaga uwierzytelnienia przez klienta.

2. Niniejszy artykuł pozostaje bez uszczerbku dla dyrektywy (UE) 2015/849 lub wszelkich innych odpowiednich unijnych lub krajowych przepisów dotyczących przeciwdziałania praniu pieniędzy lub finansowaniu terroryzmu.

Artykuł 38

Usługi umożliwiające wypłatę gotówki oferowane przez operatorów bankomatów nieprowadzących rachunków płatniczych

1. ***W drodze odstępstwa od art. 3, osoby fizyczne*** lub prawne świadczące usługi wypłaty gotówki, o których mowa w załączniku I pkt 1, i które nie prowadzą rachunków płatniczych ani nie świadczą innych usług płatniczych, o których mowa w załączniku I, nie podlegają obowiązkowi uzyskania zezwolenia, ale rejestrują się we właściwym organie państwa członkowskiego pochodzenia przed rozpoczęciem działalności.

2. Rejestracji, o której mowa w ust. 1, towarzyszą informacje i dokumentacja określone w art. 3 ust. 3 lit. a), b), e)–h), j), l), n), p) i q).

Na potrzeby dokumentacji, o której mowa w art. 3 ust. 3 lit. e), f) i l), osoba fizyczna lub prawna dokonująca rejestracji przedkłada opis rozwiązań w zakresie badania sprawozdań finansowych oraz rozwiązań organizacyjnych, które przyjęła celem podjęcia wszelkich racjonalnych kroków, aby chronić interesy swoich użytkowników oraz zapewnić ciągłość świadczenia i niezawodność usług płatniczych, o których mowa w pkt 1 załącznika I.

Środki kontroli bezpieczeństwa i ograniczania ryzyka, o których mowa w art. 3 ust. 3 lit. j), wskazują sposób zapewniania przez osobę fizyczną lub prawną wysokiego poziomu operacyjnej odporności cyfrowej zgodnie z przepisami rozdziału II rozporządzenia (UE) 2022/2554, w szczególności w odniesieniu do bezpieczeństwa technicznego i ochrony danych, w tym oprogramowania i systemów ICT stosowanych przez osobę fizyczną lub prawną dokonującą rejestracji lub przedsiębiorstwa, którym zleca ona w ramach outsourcingu całość lub część swoich operacji.

3. Rozdział 1 sekcja 1 i 2 nie mają zastosowania do osób świadczących usługi, o których mowa w ust. 1 niniejszego artykułu. Rozdział 1 sekcja 3 ma zastosowanie do osób świadczących usługi, o których mowa w ust. 1 niniejszego artykułu, z wyjątkiem art. 25 ust. 3.

4. Osoby świadczące usługi, o których mowa w ust. 1 niniejszego artykułu, traktuje się jako instytucje płatnicze.

4a. Osoby fizyczne lub prawne świadczące usługi, o których mowa w ust. 1 niniejszego artykułu, spełniają wymogi dotyczące przejrzystości opłat i należności określone w art. 7 rozporządzenia w sprawie usług płatniczych, a w szczególności dopilnowują, aby takie opłaty i należności były widoczne w momencie inicjowania usługi.

Artykuł 39

Obowiązek powiadamiania

1. Państwa członkowskie nakładają wymóg, by dostawcy usług prowadzący jeden z rodzajów działalności określonych w ***art. 2 ust. 2*** lit. j), odpowiednio, pkt (i) i (ii) rozporządzenia XXX [PSR] lub oba te rodzaje działalności, w przypadku których całkowita wartość transakcji płatniczych wykonanych w okresie ostatnich 12 miesięcy przekracza 1 mln EUR, powiadamiali właściwe organy o oferowanych usługach, wskazując, na podstawie którego wyłączenia określonego w ***art. 2 ust. 2*** lit. j), odpowiednio, pkt (i) i (ii) rozporządzenia XXX [PSR] uznaje się, że działalność danego rodzaju jest prowadzona.

Na podstawie tego powiadomienia właściwy organ podejmuje należycie umotywowaną decyzję w oparciu o kryteria, o których mowa w ***art. 2 ust. 2*** lit. j) rozporządzenia XXX [PSR], w przypadku gdy dany rodzaj działalności nie kwalifikuje się jako działalność w ramach ograniczonej sieci, i informuje o tym dostawcę usług.

2. Państwa członkowskie nakładają wymóg, by dostawcy usług prowadzący działalność określoną w ***art. 2 ust. 2 lit. k)*** rozporządzenia XXX [PSR] przesyłali właściwym organom powiadomienie oraz by przedstawiali właściwym organom roczną opinię pokontrolną poświadczającą, że dany rodzaj działalności jest zgodny z ograniczeniami określonymi w ***art. 2 ust. 2 lit. k)*** rozporządzenia XXX [PSR].

3. Państwa członkowskie zapewniają, aby właściwe organy informowały EUNB o usługach będących przedmiotem powiadomień na podstawie ust. 1, podając przy tym informację o wyłączeniu, na podstawie którego prowadzona jest działalność danego rodzaju.

4. Opis działalności będącej przedmiotem powiadomień na podstawie ust. 2 i 3 podaje się do wiadomości publicznej w rejestrach, o których mowa w art. 17 i 18.

TYTUŁ III

AKTY DELEGOWANE I REGULACYJNE STANDARDY TECHNICZNE

Artykuł 40

Akty delegowane

Komisja jest uprawniona do przyjęcia aktów delegowanych zgodnie z art. 41 w celu aktualizacji kwot, o których mowa w art. 5, art. 34 ust. 1 i art. 37, w celu uwzględnienia inflacji.

Artykuł 41

Wykonywanie przekazanych uprawnień

1. Powierzenie Komisji uprawnień do przyjęcia aktów delegowanych podlega warunkom określonym w niniejszym artykule.

2. Uprawnienia do przyjęcia aktów delegowanych, o których mowa w art. 40, powierza się Komisji na czas nieokreślony od dnia wejścia w życie niniejszej dyrektywy**.**

3. Parlament Europejski lub Rada mogą w dowolnym czasie odwołać przekazanie uprawnień, o którym mowa w art. 40. Decyzja o odwołaniu kończy przekazanie określonych w niej uprawnień. Decyzja o odwołaniu staje się skuteczna od następnego dnia po jej opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej* lub w określonym w tej decyzji późniejszym terminie. Nie wpływa ona na ważność już obowiązujących aktów delegowanych.

4. Niezwłocznie po przyjęciu aktu delegowanego Komisja przekazuje go równocześnie Parlamentowi Europejskiemu i Radzie.

5. Akt delegowany przyjęty na podstawie art. 40 wchodzi w życie tylko wówczas, gdy ani Parlament Europejski, ani Rada nie wyraziły sprzeciwu w terminie 3 miesięcy od przekazania tego aktu Parlamentowi Europejskiemu i Radzie, lub gdy, przed upływem tego terminu, zarówno Parlament Europejski, jak i Rada poinformowały Komisję, że nie wniosą sprzeciwu. Termin ten przedłuża się o 3 miesiące z inicjatywy Parlamentu Europejskiego lub Rady.

TYTUŁ IV

PRZEPISY KOŃCOWE

Artykuł 42

Pełna harmonizacja

1. Bez uszczerbku dla art. 6 ust. 3 i art. 34 państwa członkowskie nie utrzymują ani nie ustanawiają – w zakresie, w jakim niniejsza dyrektywa zawiera zharmonizowane przepisy – przepisów innych niż te ustanowione w niniejszej dyrektywie.

2. Państwo członkowskie, które korzysta z którejkolwiek z opcji, o których mowa w art. 6 ust. 3 lub art. 34, informuje Komisję o tym fakcie oraz o wszelkich późniejszych zmianach. Komisja podaje tę informację do wiadomości publicznej na stronie internetowej lub w inny łatwo dostępny sposób.

3. Państwa członkowskie zapewniają, aby dostawcy usług płatniczych nie stosowali, ze szkodą dla użytkowników usług płatniczych, odstępstw od przepisów prawa krajowego transponujących niniejszą dyrektywę, chyba że taka możliwość została wyraźnie przewidziana w dyrektywie. Dostawcy usług płatniczych mogą jednak podjąć decyzję o przyznaniu użytkownikom usług płatniczych bardziej korzystnych warunków.

Artykuł 43

Klauzula przeglądowa

1. Do dnia [Urząd Publikacji: proszę wstawić datę = 5 lat od ***daty rozpoczęcia stosowania*** niniejszej dyrektywy] r. Komisja przedkłada Parlamentowi Europejskiemu, Radzie, EBC i Europejskiemu Komitetowi Ekonomiczno-Społecznemu sprawozdanie dotyczące stosowania i wpływu niniejszej dyrektywy, a w szczególności dotyczące:

▌

b) wpływu nowelizacji dyrektywy 2014/49/UE na ochronę środków pieniężnych klientów przez instytucje płatnicze;

ba) łącznej liczby i udziału w rynku dostawców usług płatniczych, którzy uzyskali zezwolenie na mocy niniejszej dyrektywy, w podziale na poszczególne państwa członkowskie.

W stosownych przypadkach Komisja przedstawia wraz ze sprawozdaniem wniosek ustawodawczy.

2. Do dnia [Urząd Publikacji: proszę wstawić datę = trzy lata od daty ***wejścia w życie*** PSR] r. Komisja przedkłada Parlamentowi Europejskiemu, Radzie, EBC i Europejskiemu Komitetowi Ekonomiczno-Społecznemu sprawozdanie dotyczące zakresu niniejszej dyrektywy, w szczególności w odniesieniu do systemów płatności, schematów płatności i dostawców usług technicznych***, w tym przetwarzania lub obsługi portfeli cyfrowych, których nie ujęto w niniejszej dyrektywie***. W stosownych przypadkach Komisja przedstawia wraz z takim sprawozdaniem wniosek ustawodawczy.

Artykuł 44

Przepisy przejściowe

1. Państwa członkowskie zezwalają instytucjom płatniczym, które uzyskały zezwolenie zgodnie z art. 11 dyrektywy (UE) 2015/2366 do dnia [Urząd Publikacji: proszę wstawić datę = 18 miesięcy od daty wejścia w życie niniejszej dyrektywy] r., na dalsze świadczenie i wykonywanie usług płatniczych, na które udzielono im zezwolenie, bez konieczności występowania o ***nowe*** zezwolenie zgodnie z art. 3 niniejszej dyrektywy lub przestrzegania pozostałych przepisów, które ustanowiono lub o których mowa w tytule II niniejszej dyrektywy, do dnia [Urząd Publikacji: proszę wstawić datę = 24 miesiące od daty wejścia w życie niniejszej dyrektywy] r.

Państwa członkowskie ***nie*** zobowiązują instytucji płatniczych, o których mowa w akapicie pierwszym, do przedłożenia właściwym organom żadnych dodatkowych informacji innych niż informacje umożliwiające tym właściwym organom przeprowadzenie oceny, do dnia [Urząd Publikacji: proszę wstawić datę = 24 miesiące od daty wejścia w życie niniejszej dyrektywy] r., jednego z następujących aspektów:

a) czy te instytucje płatnicze spełniają ***nowe wymogi na mocy*** tytułu II, a jeżeli nie, jakie środki należy zastosować, aby zapewnić spełnienie tych wymogów;

b) czy należy cofnąć zezwolenie.

Instytucjom płatniczym, o których mowa w akapicie pierwszym, w przypadku których w wyniku oceny przeprowadzonej przez właściwe organy stwierdzone zostanie, że spełniają one wymogi tytułu II, ***przedłuża się*** zezwolenia na prowadzenie działalności jako instytucja płatnicza zgodnie z art. 13 niniejszej dyrektywy i wpisuje się je do rejestrów, o których mowa w art. 17 i 18. W przypadku gdy te instytucje płatnicze nie spełnią wymogów określonych w tytule II do dnia [Urząd Publikacji: proszę wstawić datę = 24 miesiące od daty wejścia w życie niniejszej dyrektywy] r., ***zawiesza się*** je w świadczeniu usług płatniczych ***do czasu przekazania odpowiedniemu właściwemu organowi wymaganych informacji uzupełniających, które zapewniają ich zgodność z tytułem II, i aż właściwy organ zweryfikuje dokładność tych informacji i należycie upoważni dostawcę usług płatniczych***.

2. Państwa członkowskie ***dopilnowują, aby*** instytucje płatnicze, o których mowa w ust. 1, automatycznie ***otrzymały*** zezwolenie i ***zostały wpisane*** do rejestrów, o których mowa w art. 17, jeżeli właściwe organy mają dowody na to, że te instytucje płatnicze spełniają już wymogi określone w art. 3 i 13. Właściwe organy informują dane instytucje płatnicze o ***wszelkich przeszkodach*** związanych z tym zezwoleniem ***i bez zbędnej zwłoki podejmują działania, by je usunąć***.

3. Państwa członkowskie zezwalają osobom fizycznym lub prawnym, które korzystały ze zwolnienia na podstawie art. 32 dyrektywy (UE) 2015/2366 do dnia [Urząd Publikacji – proszę wstawić datę = 18 miesięcy od daty wejścia w życie niniejszej dyrektywy] r. i świadczyły usługi płatnicze, o których mowa w załączniku I do tej dyrektywy, na:

a) dalsze świadczenie tych usług w danym państwie członkowskim do dnia [Urząd Publikacji – proszę wstawić datę = 24 miesiące od daty wejścia w życie niniejszej dyrektywy] r.;

b) uzyskania zwolnienia na podstawie art. 34 niniejszej dyrektywy; lub

c) spełnienie pozostałych przepisów, które ustanowiono lub o których mowa w tytule II niniejszej dyrektywy.

Osobę, o której mowa w akapicie pierwszym, której nie udzielono zezwolenia lub zwolnienia na podstawie niniejszej dyrektywy do dnia [Urząd Publikacji: proszę wstawić datę = 18 miesięcy od daty wejścia w życie niniejszej dyrektywy] r., ***zawiesza się*** w świadczeniu usług płatniczych ***do czasu przekazania odpowiedniemu właściwemu organowi wymaganych informacji uzupełniających i aż właściwy organ zweryfikuje dokładność tych informacji i należycie upoważni dostawcę usług płatniczych***.

4. Państwa członkowskie mogą przyznać osobom fizycznym i prawnym, które korzystały ze zwolnienia na podstawie art. 32 dyrektywy (UE) 2015/2366, zwolnienie na podstawie art. 34 niniejszej dyrektywy i wpisać te osoby do rejestrów, o których mowa w art. 17 i 18 niniejszej dyrektywy, jeżeli właściwe organy mają dowody na to, że wymogi określone w art. 34 niniejszej dyrektywy zostały spełnione. Właściwe organy informują o tym fakcie zainteresowane instytucje płatnicze. ***Jeżeli właściwe organy nie podejmą decyzji do dnia... [24 miesiące od daty wejścia w życie niniejszej dyrektywy] r., instytucje płatnicze mogą nadal świadczyć i wykonywać usługi płatnicze, na które uzyskały zezwolenie, do czasu podjęcia takiej decyzji***.

Artykuł 45

Przepisy przejściowe – instytucje pieniądza elektronicznego, które uzyskały zezwolenie na podstawie dyrektywy 2009/110/WE

1. Państwa członkowskie zezwalają instytucjom pieniądza elektronicznego zdefiniowanym w art. 2 pkt 1 dyrektywy 2009/110/WE, które podjęły – przed dniem ***[***Urząd Publikacji: proszę wstawić datę = 18 miesięcy od daty wejścia w życie niniejszej dyrektywy] r. – działalność zgodnie z prawem krajowym transponującym dyrektywę 2009/110/WE jako instytucje pieniądza elektronicznego w państwie członkowskim, w którym znajduje się ich siedziba zarządu zgodnie z prawem krajowym transponującym dyrektywę 2009/110/WE, na kontynuowanie tej działalności w tym państwie członkowskim lub w innym państwie członkowskim, bez konieczności występowania o ***nowe*** zezwolenie zgodnie z art. 3 niniejszej dyrektywy lub przestrzegania pozostałych przepisów, które ustanowiono lub o których mowa w tytule II niniejszej dyrektywy ***do... [24 miesiące od daty wejścia w życie niniejszej dyrektywy] r***.

2. Państwa członkowskie ***nie*** zobowiązują instytucji pieniądza elektronicznego, o których mowa w ust.1, do przedłożenia właściwym organom ***informacji innych niż*** informacje, które ***umożliwiają*** właściwym organom przeprowadzenie, do dnia ***[***Urząd Publikacji: proszę wstawić datę = 24 miesiące od daty wejścia w życie niniejszej dyrektywy] r., oceny, czy te instytucje pieniądza elektronicznego spełniają wymogi niniejszej dyrektywy. Jeżeli taka ocena wykaże, że te instytucje pieniądza elektronicznego nie spełniają wspomnianych wymogów, właściwe organy podejmują decyzję o tym, jakie środki należy zastosować w celu zapewnienia spełniania tych wymogów, lub o cofnięciu zezwolenia.

Instytucjom pieniądza elektronicznego, o których mowa w akapicie pierwszym, w przypadku których w wyniku oceny przeprowadzonej przez właściwe organy stwierdzone zostanie, że spełniają one wymogi tytułu II, udziela się zezwolenia na prowadzenie działalności jako instytucja płatnicza zgodnie z art. 13 niniejszej dyrektywy i wpisuje się je do rejestrów, o których mowa w art. 17 i 18. W przypadku gdy te instytucje pieniądza elektronicznego nie spełnią wymogów określonych w tytule II do dnia ***[***Urząd Publikacji: proszę wstawić datę = 24 miesiące od daty wejścia w życie niniejszej dyrektywy] r., ***zawiesza się*** je w świadczeniu usług związanych z pieniądzem elektronicznym ***do czasu przekazania odpowiedniemu właściwemu organowi wymaganych informacji uzupełniających i aż właściwy organ zweryfikuje dokładność tych informacji i należycie upoważni instytucję pieniądza elektronicznego***.

3. Państwa członkowskie ***zezwalają***, aby instytucje pieniądza elektronicznego, o których mowa w ust. 1, automatycznie otrzymywały zezwolenie na prowadzenie działalności jako instytucja płatnicza i były wpisywane do rejestrów, o których mowa w art. 17, jeżeli właściwe organy mają dowody na to, że dane instytucje pieniądza elektronicznego spełniają wymogi niniejszej dyrektywy. Właściwe organy informują dane instytucje pieniądza elektronicznego o ***wszelkich przeszkodach*** związanych z tym zezwoleniem ***i bez zbędnej zwłoki podejmują działania, by je usunąć.***

4. Państwa członkowskie zezwalają ***tym*** osobom prawnym, które podjęły przed dniem ***[***Urząd Publikacji: proszę wstawić datę = 18 miesięcy od daty wejścia w życie niniejszej dyrektywy] r. działalność zgodnie z prawem krajowym transponującym art. 9 dyrektywy 2009/110/WE, na kontynuowanie tej działalności w danym państwie członkowskim zgodnie z tą dyrektywą do dnia ***[***Urząd Publikacji: proszę wstawić datę = 24 miesiące od daty wejścia w życie niniejszej dyrektywy] r., bez konieczności występowania o ***nowe*** zezwolenie zgodnie z art. 3 niniejszej dyrektywy lub przestrzegania pozostałych przepisów, które ustanowiono lub o których mowa w tytule II niniejszej dyrektywy. ***Jeżeli właściwe organy nie podejmą decyzji do dnia... [24 miesiące od daty wejścia w życie niniejszej dyrektywy] r., dane osoby prawne mogą nadal świadczyć i wykonywać usługi związane z pieniądzem elektronicznym i usługi płatnicze, na które uzyskały zezwolenie***.

Artykuł 45a

Okres przedłużenia

Właściwe organy mogą wyjątkowo podjąć decyzję o przedłużeniu tego okresu, zanim zakażą konkretnym instytucjom płatniczym i instytucjom pieniądza elektronicznego świadczenia usług, jeżeli instytucje te dostarczyły wymaganych informacji zgodnie z art. 44 i 45, a właściwy organ nie był w stanie ich rozpatrzyć w obowiązującym terminie.

Artykuł 46

I

Artykuł 47

Zmiana w dyrektywie (UE) 2020/1828

W załączniku I do dyrektywy (UE) 2020/1828 dodaje się punkt w brzmieniu:

„68) Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 20../… w sprawie ram dotyczących dostępu do danych finansowych i zmieniające rozporządzenia (UE) nr 1093/2010, (UE) nr 1094/2010, (UE) nr 1095/2010 oraz (UE) 2022/2554 (Dz.U. L […] z [….], [s. …]).”.

Artykuł 48

Uchylenie

Dyrektywa (UE) 2015/2366 traci moc ze skutkiem od dnia [Urząd Publikacji: proszę wstawić datę = 18 miesięcy od dnia wejścia w życie niniejszej dyrektywy] r.

Dyrektywa 2009/110/WE traci moc ze skutkiem od dnia [Urząd Publikacji: proszę wstawić datę = 18 miesięcy od dnia wejścia w życie niniejszej dyrektywy] r.

Wszystkie odesłania do dyrektywy (UE) 2015/2366 i dyrektywy 2009/110/WE w aktach prawnych obowiązujących w czasie wejścia w życie niniejszej dyrektywy traktuje się jako odesłania do niniejszej dyrektywy lub rozporządzenia XXX [PSR] i odczytuje zgodnie z tabelą korelacji zawartą w załączniku III do niniejszej dyrektywy.

Artykuł 49

Transpozycja

1. Państwa członkowskie przyjmują i publikują, najpóźniej do [Urząd Publikacji: proszę wstawić datę = 18 miesięcy po wejściu w życie niniejszej dyrektywy] r., przepisy ustawowe, wykonawcze i administracyjne niezbędne do wykonania niniejszej dyrektywy. Niezwłocznie przekazują Komisji tekst tych przepisów.

2. Stosują one te przepisy od dnia [Urząd Publikacji – proszę wstawić datę = 18 miesięcy od dnia wejścia w życie niniejszej dyrektywy] r.

Przepisy przyjęte przez państwa członkowskie zawierają odniesienie do niniejszej dyrektywy lub odniesienie takie towarzyszy ich urzędowej publikacji. Metody dokonywania takiego odniesienia określane są przez państwa członkowskie.

3. Państwa członkowskie przekazują Komisji tekst podstawowych przepisów prawa krajowego, przyjętych w dziedzinie objętej niniejszą dyrektywą.

Artykuł 50

Wejście w życie

Niniejsza dyrektywa wchodzi w życie dwudziestego dnia po jej opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Artykuł 51

Adresaci

Niniejsza dyrektywa skierowana jest do państw członkowskich.

Sporządzono w […] r.

W imieniu Parlamentu Europejskiego	*W imieniu Rady*
Przewodnicząca	*Przewodniczący*

ZAŁĄCZNIK I

USŁUGI PŁATNICZE

(zgodnie z definicją w art. 2 pkt 3)

1. Usługi umożliwiające złożenie gotówki na rachunku płatniczym lub jej wypłatę z rachunku płatniczego.

2. Wykonywanie transakcji płatniczych, w tym transfery środków pieniężnych z rachunku płatniczego i na rachunek płatniczy, w tym w przypadku gdy środki pieniężne mają pokrycie w linii kredytowej przyznanej dostawcy usług płatniczych użytkownika lub innemu dostawcy usług płatniczych.

3. Wydawanie instrumentów płatniczych

4. Usługi acquiringu transakcji płatniczych.

5. Usługi przekazu pieniężnego.

6. Usługi inicjowania płatności.

7. Usługi dostępu do informacji o rachunku.

ZAŁĄCZNIK II

USŁUGI ZWIĄZANE Z PIENIĄDZEM ELEKTRONICZNYM

(zgodnie z definicją w art. 2 pkt 37)

Emisja pieniądza elektronicznego, prowadzenie rachunków płatniczych, na których przechowywane są jednostki pieniądza elektronicznego oraz przekazywanie jednostek pieniądza elektronicznego.

ZAŁĄCZNIK III

TABELA KORELACJI

DYREKTYWA (UE) 2015/2366	**DYREKTYWA 2009/110/WE**	**DYREKTYWA XXX (trzecia dyrektywa w sprawie usług płatniczych)**	**ROZPORZĄDZENIE XXX (rozporządzenie w sprawie usług płatniczych)**
Art. 1 ust. 1	Art. 1 ust. 1		Art. 2 ust. 1
lit. a)	lit. a)		lit. a)
lit. b)	lit. b)		-
lit. c)	lit. c)		lit. b)
lit. d)			lit. c)
lit. e)	lit. d)		lit. d)
lit. f)	lit. e)		lit. e)
	Art. 1 ust. 2	Art. 1 ust. 1	
	Art. 1 ust. 3	Art. 1 ust. 2	
Art. 1 ust. 2			Art. 1 ust. 1
			Art. 1 ust. 2
Art. 2 ust. 1			Art. 2 ust. 1
Art. 3			Art. 2 ust. 2
lit. a)			lit. a)
lit. b)			lit. b)
lit. c)			-
lit. d)			lit. c)
lit. e)			lit. d)
			lit. e)
lit. f)			-
lit. g)			lit. f)
lit. h)			lit. g)
lit. i)			lit. h)
lit. j)			lit. i)
lit. k)	Art. 1 ust. 4		lit. j)
lit. l)	Art. 1 ust. 5		lit. k)
lit. m)			lit. l)
lit. n)			lit. m)
lit. o)			-
Art. 2 ust. 2			Art. 2 ust. 3
Art. 2 ust. 3			Art. 2 ust. 4
Art. 2 ust. 4			Art. 2 ust. 5
Art. 2 ust. 5			Art. 2 ust. 6
			Art. 2 ust. 7
			Art. 2 ust. 8
Art. 4:	Art. 2:	Art. 2:	Art. 3:

pkt 1–3		pkt 1–3	pkt 1–3
pkt 4		pkt 4	pkt 4
pkt 5		pkt 5	pkt 5
pkt 6		-	-
-		-	pkt 6 i 7
		pkt 6	pkt 8
pkt 7		pkt 7	pkt 9
		pkt 8	pkt 10
pkt 8–13		pkt 9–14	pkt 11–16
-		-	pkt 17
pkt 14		pkt 15	pkt 18
pkt 15 i 16		pkt 17 i 18	pkt 20 i 21
pkt 17		pkt 16	pkt 19
pkt 18 i 19		pkt 19 i 20	pkt 22 i 23
pkt 20		pkt 21	pkt 24
pkt 21		-	pkt 25
pkt 22		pkt 22	pkt 26
pkt 23 i 24		-	pkt 27 i 28
-		-	pkt 29
pkt 25		pkt 23	pkt 30
pkt 26–30		-	pkt 31–35
		pkt 24	pkt 36
pkt 31		-	pkt 37
pkt 32		pkt 25	pkt 38
pkt 33–36		-	pkt 39–42
pkt 37		pkt 26	pkt 43
		pkt 27	
pkt 38–40		pkt 28–30	pkt 44–46
pkt 41 i 42		-	-
pkt 43		-	pkt 47
pkt 44 i 45		pkt 31 i 32	pkt 48 i 49
pkt 46		pkt 33	-
pkt 47		-	
pkt 48			-
	pkt 1	pkt 39	pkt 55

	pkt 2	pkt 34	pkt 50
	pkt 3	-	-
	pkt 4	pkt 35	-
		pkt 36–38	pkt 52–54
			pkt 55
		Art. 3 ust. 1 i 2	
Art. 5 ust. 1	Art. 3 ust. 1	Art. 3 ust. 3	
	Art. 3 ust. 2	Art. 9 ust. 5	
Art. 5 ust. 2		Art. 3 ust. 4	
Art. 5 ust. 3		Art. 36 ust. 4	
Art. 5 ust. 4 i 5		-	
Art. 5 ust. 6		Art. 3 ust. 5 i 6	
Art. 5 ust. 7		-	
Art. 6 ust. 1	Art. 3 ust. 3	Art. 4 ust. 1	
	Art. 3 ust. 4	Art. 20 ust. 1, 2 i 3	
Art. 6 ust. 2		Art. 4 ust. 2	
Art. 6 ust. 3		Art. 4 ust. 3	
Art. 6 ust. 4		Art. 4 ust. 4	
Art. 7	Art. 4	Art. 5	
Art. 8 ust. 1	Art. 5 ust. 1	Art. 6 ust. 1	
Art. 8 ust. 2	Art. 5 ust. 6	Art. 6 ust. 2	
Art. 8 ust. 3	Art. 5 ust. 7	Art. 6 ust. 3	
Art. 9 ust. 1		Art. 7 ust. 1, art. 7 ust. 2	
Art. 9 ust. 2		Art. 7 ust. 3	
-		Art. 7 ust. 4	
Art. 9 ust. 3		Art. 7 ust. 5	
		Art. 8 ust. 1	
	Art. 5 ust. 2	Art. 8 ust. 2, art. 8 ust. 4	
	Art. 5 ust. 3	Art. 8 ust. 3	
	Art. 5 ust. 4	Art. 8 ust. 5	
	Art. 5 ust. 5	Art. 8 ust. 6	
Art. 10 ust. 1		Art. 9 ust. 1	
Art. 10 ust. 2		Art. 9 ust. 2	
	Art. 7 ust. 1	Art. 9 ust. 3	
	Art. 7 ust. 2	Art. 9 ust. 4	
	Art. 7 ust. 3		

	Art. 7 ust. 4		
Art. 11 ust. 1		Art. 13 ust. 1	
Art. 11 ust. 2		Art. 13 ust. 2	
Art. 11 ust. 3		Art. 13 ust. 3	
Art. 11 ust. 4		Art. 13 ust. 4	
Art. 11 ust. 5		Art. 13 ust. 5	
Art. 11 ust. 6		Art. 13 ust. 6	
Art. 11 ust. 7		Art. 13 ust. 7	
Art. 11 ust. 8		Art. 13 ust. 8	
Art. 11 ust. 9		Art. 13 ust. 9	
Art. 12		Art. 14	
Art. 13 ust. 1		Art. 16 ust. 1	
Art. 13 ust. 2		Art. 16 ust. 2	
Art. 13 ust. 3		Art. 16 ust. 3	
Art. 14 ust. 1		Art. 17 ust. 1	
Art. 14 ust. 2		Art. 17 ust. 2	
Art. 14 ust. 3		Art. 17 ust. 3	
Art. 14 ust. 4		Art. 17 ust. 4	
Art. 15 ust. 1		Art. 18 ust. 1	
Art. 15 ust. 2		Art. 18 ust. 2	
Art. 15 ust. 3		Art. 18 ust. 3	
Art. 15 ust. 4		Art. 18 ust. 4	
Art. 15 ust. 5		Art. 18 ust. 5	
		Art. 18 ust. 6	
Art. 16		Art. 15	
Art. 17 ust. 1		Art. 11 ust. 1	
Art. 17 ust. 2		Art. 11 ust. 2	
Art. 17 ust. 3		Art. 11 ust. 3	
Art. 17 ust. 4		Art. 11 ust. 4	
Art. 18 ust. 1	Art. 6 ust. 1 lit. a)	Art. 10 ust. 1	
lit. a)	lit. c)	lit. a)	
lit. b)		lit. b)	
lit. c)		lit. c)	
Art. 18 ust. 2	Art. 6 ust. 4	Art. 10 ust. 2	
Art. 18 ust. 3	Art. 6 ust. 4	Art. 10 ust. 3	
Art. 18 ust. 4	Art. 6 ust. 1 lit. b)	Art. 10 ust. 4	
Art. 18 ust. 5	Art. 6 ust. 2 Art. 6 ust. 4	Art. 10 ust. 5	
	Art. 6 ust. 3	Art. 10 ust. 6	

Art. 18 ust. 6		Art. 10 ust. 7	
Art. 19 ust. 1		Art. 19 ust. 1	
Art. 19 ust. 2		Art. 19 ust. 2	
Art. 19 ust. 3		Art. 19 ust. 3	
Art. 19 ust. 4		Art. 19 ust. 4	
Art. 19 ust. 5		Art. 19 ust. 5	
Art. 19 ust. 6		Art. 22 ust. 1	
Art. 19 ust. 7		Art. 19 ust. 6, art. 21 ust. 2	
Art. 19 ust. 8		Art. 19 ust. 7, art. 22 ust. 2	
Art. 20 ust. 1		Art. 23 ust. 1	
Art. 20 ust. 2		Art. 23 ust. 2	
Art. 21		Art. 12	
Art. 22 ust. 1		Art. 24 ust. 1	
Art. 22 ust. 2		Art. 24 ust. 2	
Art. 22 ust. 3		Art. 24 ust. 3	
Art. 22 ust. 4		Art. 24 ust. 4	
Art. 22 ust. 5		Art. 24 ust. 5	
Art. 23 ust. 1		Art. 25 ust. 1	
lit. a)		lit. a)	
lit. b)		lit. b)	
lit. c)		lit. c)	
lit. d)		-	
		Art. 25 ust. 2	
Art. 23 ust. 2		Art. 25 ust. 3	
Art. 23 ust. 3		Art. 25 ust. 4	
Art. 24 ust. 1		Art. 26 ust. 1	
Art. 24 ust. 2		Art. 26 ust. 2	
Art. 24 ust. 3		Art. 26 ust. 3	
Art. 25 ust. 1		Art. 27 ust. 1	
Art. 25 ust. 2		Art. 27 ust. 2	
Art. 26 ust. 1		Art. 28 ust. 1	
Art. 26 ust. 2		Art. 28 ust. 2	
Art. 27 ust. 1		Art. 29 ust. 1	
Art. 27 ust. 2		Art. 29 ust. 2	
Art. 28 ust. 1		Art. 30 ust. 1	
Art. 28 ust. 2		Art. 30 ust. 2	
Art. 28 ust. 3		Art. 30 ust. 3	

Art. 28 ust. 4		Art. 30 ust. 4	
Art. 28 ust. 5		Art. 30 ust. 5	
Art. 29 ust. 1		Art. 31 ust. 1	
Art. 29 ust. 2		Art. 31 ust. 2	
Art. 29 ust. 3		Art. 31 ust. 3	
Art. 29 ust. 4		Art. 31 ust. 4	
Art. 29 ust. 5		Art. 31 ust. 5	
Art. 29 ust. 6		-	
		Art. 31 ust. 6	
Art. 30 ust. 1		Art. 32 ust. 1	
Art. 30 ust. 2		Art. 32 ust. 2	
Art. 30 ust. 3		Art. 32 ust. 3	
Art. 30 ust. 4		Art. 32 ust. 4	
Art. 31 ust. 1		Art. 33 ust. 1	
Art. 31 ust. 2		Art. 33 ust. 2	
	Art. 8 ust. 1, 2 i 3		
Art. 32 ust. 1	Art. 9 ust. 1	Art. 34 ust. 1	
lit. a)		lit. a)	
	lit. a)	lit. b)	
lit. b)	lit. b)	lit. c)	
Art. 32 ust. 2	Art. 9 ust. 2	Art. 34 ust. 2	
Art. 32 ust. 3	Art. 9 ust. 3	Art. 34 ust. 3	
Art. 32 ust. 4	Art. 9 ust. 4	Art. 34 ust. 4	
Art. 32 ust. 5	Art. 9 ust. 5, art. 9 ust. 6, art. 9 ust. 7	Art. 34 ust. 5	
Art. 32 ust. 6	Art. 9 ust. 8	Art. 34 ust. 6	
Art. 33 ust. 1		Art. 36 ust. 1	
Art. 33 ust. 2		Art. 36 ust. 2	Art. 47 ust. 2
Art. 34	Art. 9 ust. 9	Art. 35	
		Art. 37 ust. 1, 2 i 3	
		Art. 38 ust. 1 i 2	
	Art. 10	Art. 45 ust. 2 i 4	
	Art. 11 ust. 1		Art. 30 ust. 1
	Art. 11 ust. 2		Art. 30 ust. 2
	Art. 11 ust. 3		Art. 30 ust. 3
	Art. 11 ust. 4		Art. 30 ust. 4
	Art. 11 ust. 5		Art. 30 ust. 5

	Art. 11 ust. 6		Art. 30 ust. 6
	Art. 11 ust. 7		Art. 30 ust. 7
	Art. 12		Art. 30 ust. 8
	Art. 13		Tytuł IV rozdział 8
Art. 35 ust. 1			Art. 31 ust. 1, art. 31 ust. 5
			Art. 31 ust. 2
Art. 35 ust. 2			Art. 31 ust. 3, art. 31 ust. 4 i art. 31 ust. 6
			Art. 31 ust. 7
Art. 36			Art. 32 ust. 1, 2, 3, 4, 5, 6 i 7
Art. 37 ust. 1		-	
Art. 37 ust. 2		Art. 39 ust. 1	
Art. 37 ust. 3		Art. 39 ust. 2	
Art. 37 ust. 4		Art. 39 ust. 3	
Art. 37 ust. 5		Art. 39 ust. 4	
Art. 38 ust. 1			Art. 4 ust. 1
Art. 38 ust. 2			Art. 4 ust. 2
Art. 38 ust. 3			-
Art. 39			-
			Art. 7
Art. 40 ust. 1			Art. 8 ust. 1
Art. 40 ust. 2			Art. 8 ust. 2
Art. 40 ust. 3			Art. 8 ust. 3
Art. 41			Art. 9
Art. 42 ust. 1			Art. 10
Art. 42 ust. 2			-
Art. 43 ust. 1			Art. 11 ust. 1
Art. 43 ust. 2			Art. 11 ust. 2
Art. 44 ust. 1			Art. 12 ust. 1
Art. 44 ust. 2			Art. 12 ust. 2
Art. 44 ust. 3			Art. 12 ust. 3
Art. 45			Art. 13
ust. 1			ust. 1
lit. a)			lit. a)
lit. b)			lit. b)
			lit. c)
lit. c)			lit. d)

lit. d)			lit. e)
			lit. f), g)
ust. 2			ust. 2
lit. a)			lit. a)
lit. b)			lit. b)
Art. 45 ust. 3			Art. 13 ust. 3
Art. 46			Art. 14
Art. 47			Art. 15
Art. 48			Art. 16
Art. 49			Art. 17
Art. 50			Art. 18
Art. 51 ust. 1			Art. 19 ust. 1
Art. 51 ust. 2			Art. 19 ust. 2
Art. 51 ust. 3			Art. 19 ust. 3
Art. 52,			Art. 20
ust. 1			lit. a)
lit. a)			pkt (i)
lit. b)			pkt (ii)
ust. 2			lit. b)
lit. a)			pkt (i)
lit. b)			pkt (ii)
lit. c)			pkt (iii)
lit. d)			pkt (iv)
lit. e)			pkt (v)
			pkt (vi)
lit. f)			pkt (vii)
lit. g)			pkt (viii)
ust. 3			lit. c)
lit. a)			pkt (i)
			pkt (ii) ppkt 1), 2), 3) i 4)
lit. b)			pkt (iii)
lit. c)			pkt (iv)
			pkt (v)
ust. 4			lit. d)
lit. a)			pkt (i)
lit. b)			pkt (ii)
lit. c)			pkt (iii)
lit. d)			pkt (iv)

ust. 5			lit. e)
lit. a)			pkt (i)
lit. b)			pkt (ii)
lit. c)			pkt (iii)
lit. d)			pkt (iv)
lit. e)			pkt (v) i (vi)
lit. f)			pkt (vii)
lit. g)			pkt (viii)
ust. 6			lit. f)
lit. a)			pkt (i)
lit. b)			pkt (ii)
lit. c)			pkt (iii)
ust. 7			lit. g)
lit. a)			pkt (i)
lit. b)			pkt (ii)
Art. 53			Art. 21
Art. 54 ust. 1			Art. 22 ust. 1
			Art. 22 ust. 2
Art. 54 ust. 2			Art. 22 ust. 3
Art. 54 ust. 3			Art. 22 ust. 4
Art. 55 ust. 1			Art. 23 ust. 1
Art. 55 ust. 2			Art. 23 ust. 2
Art. 55 ust. 3			Art. 23 ust. 3
Art. 55 ust. 4			Art. 23 ust. 4
Art. 55 ust. 5			Art. 23 ust. 5
Art. 55 ust. 6			Art. 23 ust. 6
Art. 56			Art. 24
Art. 57 ust. 1			Art. 25 ust. 1
Art. 57 ust. 2			Art. 25 ust. 2
Art. 57 ust. 3			Art. 25 ust. 3
Art. 58 ust. 1			Art. 26 ust. 1
Art. 58 ust. 2			Art. 26 ust. 2
Art. 58 ust. 3			Art. 26 ust. 3
Art. 59 ust. 1			Art. 5 ust. 1
Art. 59 ust. 2			Art. 5 ust. 2
Art. 60 ust. 1			Art. 6 ust. 1
Art. 60 ust. 2			Art. 6 ust. 2
Art. 60 ust. 3			Art. 6 ust. 3

Art. 61 ust. 1			Art. 27 ust. 1
Art. 61 ust. 2			Art. 27 ust. 2
Art. 61 ust. 3			Art. 27 ust. 3
Art. 61 ust. 4			-
Art. 62 ust. 1			Art. 28 ust. 1
Art. 62 ust. 2			Art. 28 ust. 2
Art. 62 ust. 3			Art. 28 ust. 5
Art. 62 ust. 4			Art. 28 ust. 3
Art. 62 ust. 5			Art. 28 ust. 4
Art. 63 ust. 1			Art. 29 ust. 1
Art. 63 ust. 2			-
Art. 63 ust. 3			Art. 29 ust. 2
			Art. 29 ust. 3
Art. 64 ust. 1			Art. 49 ust. 1
			Art. 49 ust. 2
Art. 64 ust. 2			Art. 49 ust. 3, art. 49 ust. 5
			Art. 49 ust. 4
Art. 64 ust. 3			Art. 49 ust. 7
Art. 64 ust. 4			Art. 49 ust. 6
Art. 65 ust. 1			-
Art. 65 ust. 2			-
Art. 65 ust. 3			-
Art. 65 ust. 4			-
Art. 65 ust. 5			-
Art. 65 ust. 6			-
Art. 66 ust. 1			Art. 33 ust. 1
Art. 66 ust. 2 i art. 66 ust. 4			Art. 40
Art. 66 ust. 3			Art. 46 ust. 2
Art. 66 ust. 5			Art. 34 ust. 1, art. 34 ust. 2
Art. 67 ust. 1			Art. 33 ust. 2
Art. 67 ust. 2			Art. 47 ust. 1
Art. 67 ust. 3			Art. 41 ust. 1
Art. 67 ust. 4			Art. 34 ust. 1, art. 34 ust. 2
			Art. 35–39
Art. 68 ust. 1			Art. 51 ust. 1
Art. 68 ust. 2			Art. 51 ust. 2

Art. 68 ust. 3			Art. 51 ust. 3
Art. 68 ust. 4			Art. 51 ust. 4
Art. 68 ust. 5			Art. 42 ust. 1
Art. 68 ust. 6			Art. 42 ust. 2
			Art. 43 ust. 1, 2, 3, 4
			Art. 44 ust. 1 i 2
			Art. 45 ust. 1 i 2
			Art. 46 ust. 1
			Art. 47 ust. 2
			Art. 48 ust. 1, 2, 3, 4 i 5
			Art. 50 ust. 1, 2, 3, 4, 5, 6, 7, 8 i 9
Art. 69 ust. 1, art. 69 ust. 2			Art. 52
Art. 70 ust. 1			Art. 53 ust. 1
Art. 70 ust. 2			Art. 53 ust. 2
Art. 71 ust. 1			Art. 54 ust. 1
Art. 71 ust. 2			Art. 54 ust. 2
Art. 72 ust. 1			Art. 55 ust. 1
Art. 72 ust. 2			Art. 55 ust. 2
Art. 73 ust. 1			Art. 56 ust. 1, art. 56 ust. 3
			Art. 56 ust. 2
Art. 73 ust. 2			Art. 56 ust. 4
Art. 73 ust. 3			Art. 56 ust. 5
			Art. 57 ust. 1, 2, 3, 4, 5 i 6
			Art. 58
			Art. 59 ust. 1, 2, 3, 4 i 5
Art. 74 ust. 1			Art. 60 ust. 1
Art. 74 ust. 2			Art. 60 ust. 2
			Art. 60 ust. 3
Art. 74 ust. 3			Art. 60 ust. 4
Art. 75 ust. 1			Art. 61 ust. 1
			Art. 61 ust. 2
Art. 75 ust. 2			Art. 61 ust. 3
			Art. 61 ust. 4
Art. 76 ust. 1			Art. 62 ust. 1

Art. 76 ust. 2			Art. 62 ust. 2
Art. 76 ust. 3			Art. 62 ust. 3
Art. 76 ust. 4			Art. 62 ust. 4
Art. 77 ust. 1			Art. 63 ust. 1
Art. 77 ust. 2			Art. 63 ust. 2
Art. 78 ust. 1			Art. 64 ust. 1
Art. 78 ust. 2			Art. 64 ust. 2
			Art. 66 ust. 3
Art. 79 ust. 1			Art. 65 ust. 1
Art. 79 ust. 2			Art. 65 ust. 2
Art. 79 ust. 3			Art. 65 ust. 3
Art. 80 ust. 1			Art. 66 ust. 1
Art. 80 ust. 2			Art. 66 ust. 2
Art. 80 ust. 3			Art. 66 ust. 3
Art. 80 ust. 4			Art. 66 ust. 4
Art. 80 ust. 5			Art. 66 ust. 5
Art. 81 ust. 1			Art. 67 ust. 1
Art. 81 ust. 2			Art. 67 ust. 2
Art. 81 ust. 3			Art. 67 ust. 3
Art. 82 ust. 1			Art. 68 ust. 1
Art. 82 ust. 2			Art. 68 ust. 2
Art. 83 ust. 1			Art. 69 ust. 1
Art. 83 ust. 2			Art. 69 ust. 2
Art. 83 ust. 3			Art. 69 ust. 3
Art. 84			Art. 70
Art. 85			Art. 71
Art. 86			Art. 72
Art. 87 ust. 1			Art. 73 ust. 1
Art. 87 ust. 2			Art. 73 ust. 2
Art. 87 ust. 3			Art. 73 ust. 3
Art. 88 ust. 1			Art. 74 ust. 1
Art. 88 ust. 2			Art. 74 ust. 2
Art. 88 ust. 3			Art. 74 ust. 3
Art. 88 ust. 4			Art. 74 ust. 4
Art. 88 ust. 5			Art. 74 ust. 5
			Art. 74 ust. 6
Art. 89 ust. 1			Art. 75 ust. 1
Art. 89 ust. 2			Art. 75 ust. 2

Art. 89 ust. 3			Art. 75 ust. 3
Art. 90 ust. 1			Art. 76 ust. 1
Art. 90 ust. 2			Art. 76 ust. 2
Art. 91			Art. 77
Art. 92 ust. 1			Art. 78 ust. 1
Art. 92 ust. 2			Art. 78 ust. 2
Art. 93			Art. 79
Art. 94			Art. 80
Art. 95 ust. 1			Art. 81 ust. 1
Art. 95 ust. 2			-
Art. 95 ust. 3			-
Art. 95 ust. 4			-
Art. 95 ust. 5			Art. 81 ust. 2
Art. 96 ust. 1			-
Art. 96 ust. 2			-
Art. 96 ust. 3			-
Art. 96 ust. 4			-
Art. 96 ust. 5			-
Art. 96 ust. 6			Art. 82
			Art. 83 ust. 1, 2, 3, 4, 5 i 6
			Art. 84 ust. 1, 2 i 3
Art. 97 ust. 1			Art. 85 ust. 1
			Art. 85 ust. 2–7
Art. 97 ust. 2			Art. 85 ust. 8, art. 85 ust. 9
Art. 97 ust. 3			Art. 85 ust. 10
Art. 97 ust. 4			Art. 86 ust. 1
Art. 97 ust. 5			Art. 86 ust. 2
			Art. 86 ust. 3 i 4
			Art. 87
			Art. 88 ust. 1, 2 i 3
Art. 98 ust. 1			Art. 89 ust. 1
lit. a)			lit. a)
lit. b)			lit. b)
lit. c)			lit. c)
			lit. d)
lit. d)			lit. e)
			lit. f)

			lit. g)
Art. 98 ust. 2 i 4			Art. 89 ust. 2
Art. 98 ust. 3			Art. 85 ust. 11
Art. 98 ust. 5			Art. 89 ust. 3
Art. 99 ust. 1			Art. 90 ust. 1
Art. 99 ust. 2			Art. 90 ust. 2
Art. 100 ust. 1			Art. 91 ust. 2
Art. 100 ust. 2			Art. 91 ust. 3
Art. 100 ust. 3			Art. 91 ust. 1
Art. 100 ust. 4 i 5			
			Art. 91 ust. 4 i 5
Art. 100 ust. 6			Art. 91 ust. 6
			Art. 92
			Art. 93 ust. 1, 2, 3 i 4
Art. 101 ust. 1			Art. 94 ust. 1
Art. 101 ust. 2			Art. 94 ust. 2
Art. 101 ust. 3			Art. 94 ust. 3
Art. 101 ust. 4			Art. 94 ust. 4
Art. 102 ust. 1			Art. 95 ust. 1
Art. 102 ust. 2			Art. 95 ust. 2
Art. 103 ust. 1			Art. 96 ust. 1
			Art. 96 ust. 2, 3 i 4
Art. 103 ust. 2			Art. 101 ust. 1, 2, 3 i 4
			Art. 97 ust. 1, 2, 3 i 4
			Art. 98 ust. 1 i 2
			Art. 99 ust. 1 i 2
			Art. 100 ust. 1 i 2
			Art. 102–104
Art. 104		Art. 40	Art. 105
Art. 105 ust. 1		Art. 41 ust. 1	Art. 106 ust. 1
Art. 105 ust. 2		Art. 41 ust. 2	Art. 106 ust. 2
Art. 105 ust. 3		Art. 41 ust. 3	Art. 106 ust. 3
			Art. 106 ust. 4
Art. 105 ust. 4		Art. 41 ust. 4	Art. 106 ust. 5
Art. 105 ust. 5		Art. 41 ust. 5	Art. 106 ust. 6
Art. 106			-

	Art. 14 ust. 1 i 2		
	Art. 15 ust. 1 i 2		
Art. 107 ust. 1	Art. 16 ust. 1	Art. 42 ust. 1	
Art. 107 ust. 2		Art. 42 ust. 2	
Art. 107 ust. 3	Art. 16 ust. 2	Art. 42 ust. 3	
			Art. 107
Art. 108	Art. 17	Art. 43	Art. 108
Art. 109 ust. 1		Art. 44 ust. 1	
Art. 109 ust. 2		Art. 44 ust. 2	
Art. 109 ust. 3		Art. 44 ust. 3	
Art. 109 ust. 4		Art. 44 ust. 4	
Art. 109 ust. 5		-	
	Art. 18 ust. 1	Art. 45 ust. 1, art. 45 ust. 2	
	Art. 18 ust. 2	Art. 45 ust. 3	
	Art. 18 ust. 3	Art. 45 ust. 4	
	Art. 18 ust. 4	-	
Art. 114	Art. 21	Art. 48	
Art. 115 ust. 1	Art. 22 ust. 1	Art. 49 ust. 1	
Art. 115 ust. 2		Art. 49 ust. 2	
Art. 115 ust. 3	Art. 22 ust. 2	Art. 49 ust. 3	
Art. 115 ust. 4		-	
Art. 115 ust. 5		-	
Art. 115 ust. 6		-	
Art. 116	Art. 23	Art. 50	Art. 112
Art. 117	Art. 24	Art. 51	-
Załącznik I		Załącznik I	Załącznik I
		Załącznik II	Załącznik II
Załącznik II		Załącznik III	Załącznik III